IX. évfolyam, 1. szám

1953 január 1.

453486

453486

Ludas Matyi

70 fillér

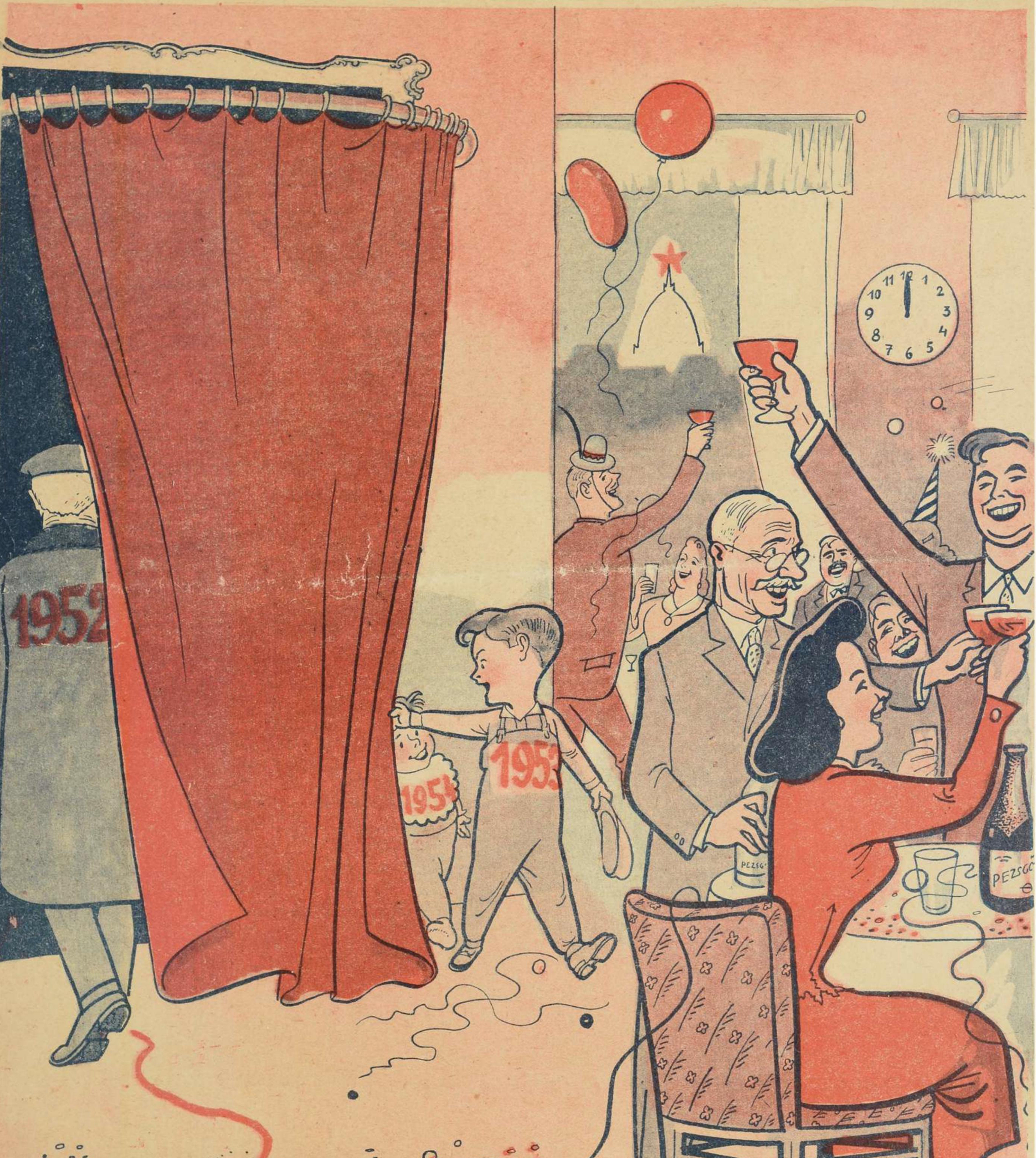
1952
1953
1954
PEZSGŐ
PEZSGŐ

1953: Hát te mit keresel itt, öcsém? Most én jövök!
1954: Tudom, de itt három szaki is van, aki már 1954-nél tart...

A NÉPEK BÉKEKONGRESSZUSA UTÁN

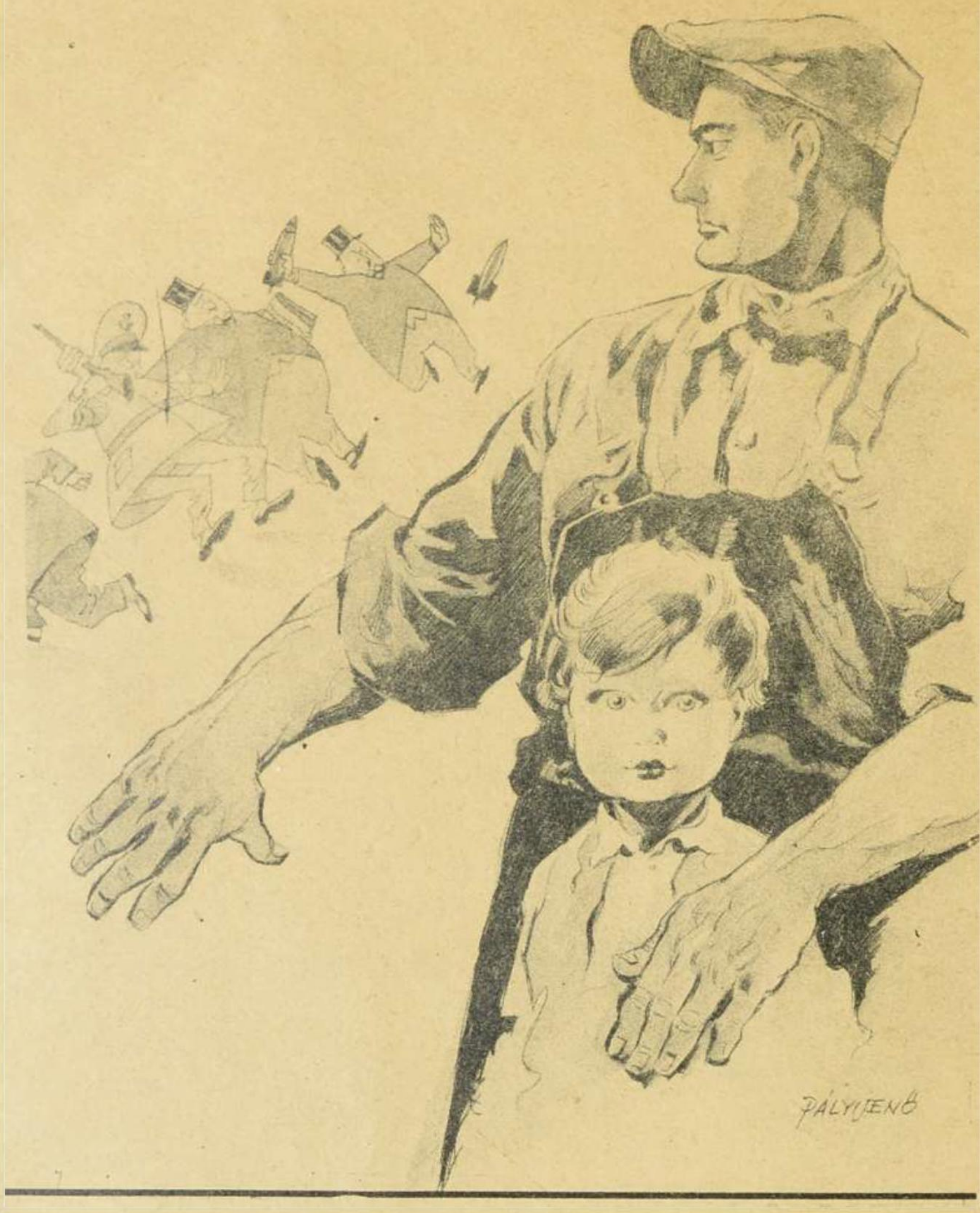

Adenauer dühöng

(A nyugatnémetországi Solingen kommunista polgármestert választott.)

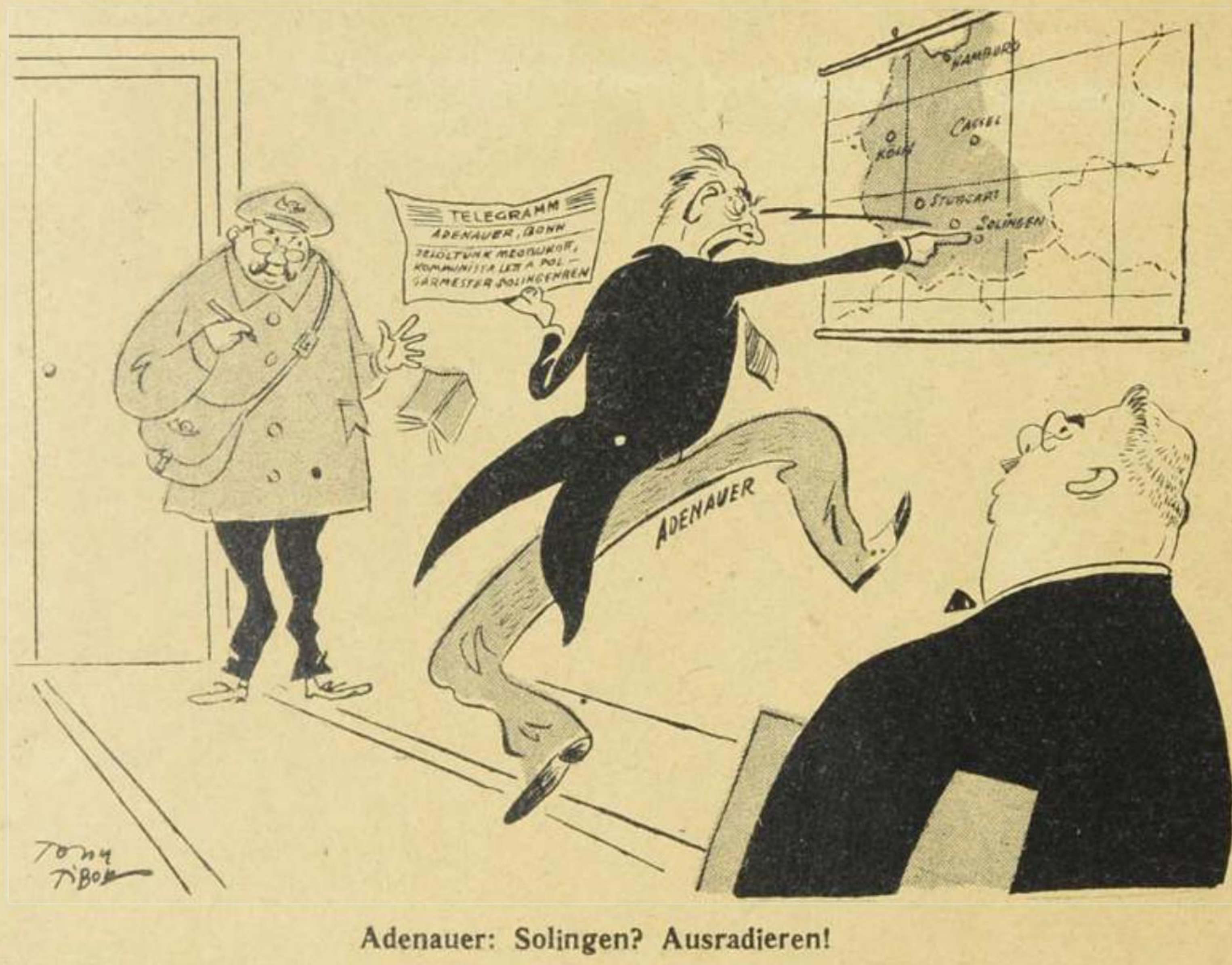

Adenauer: Solingen? Ausradieren!

Körforgalom

Patócs kartárs borongós arccal keresett fel a hivatalomban.

— Kölcsön szeretnék kérni tőled...

— Sajnos nagyon sok kiadásom volt mostanában...

— Nem pénzről van szó. Neked megvan a Társadalmi Szemle októberi száma. Add kölcsön... Az egész városban nem lehet kapni... Benne van a szemináriumi anyag. Egy nap alatt bevágom, holnap visszakapod.

Ámyujtottam.

Másnap korán reggel Ilus hívott fel a bérosztályról, Ilus, a szép Csermákné.

— Ne haragudjon, hogy zavarom — csilingelt a hangja, — de azt beszélik, hogy magának megvan a Társadalmi Szemle októberi száma. Nem adná kölcsön egy napra? Persze, ha magának nem kell...

Csak akkor szoktam nők előtt dicsekedni, ha alkalom nyílik rá és így szerényen csupán ennyit mondtam:

— Miért kellene? A fejemben van az egész anyag.

Éreztem a kagylón keresztül felém sugárzó tiszteletet. Közöltem, hogy a füzetet kölcsön adtam Patócs kartársnak, de visszakérem és nyomban hozzájuttatom.

És ezzel megkezdődött a bonyolult művelet, amit novellairók kálváriának szoktak nevezni. Patócsot felhívtam, de kiderült, hogy a füzetet félnapra kölcsön adta a sógornőjének. Nem bíztam magam a lusta Patócsra, magam kerestem fel a sógornőt, de már ő is tovább adta a füzetet, bizonyos Hegyszeginek, aki hivatali főnöke és így érthető lelkesedéssel tesz neki apró szívességet. De én tovább küzdöttem, mert mindenáron meg akartam szerezni a füzetet a szép Csermáknénak. Nyomozás közben rájöttem arra, hogy Hegyszegi a gépírónőjének adta kölcsön, a gépírónő az anyósának, de itt elvesztettem a fonalat.

A lázas keresésben észre sem vettem, hogy a naptár pénteket mutat, szombaton konferencia. Igaz, a szép Csermáknénak azt mondtam, a fejemben van az anyag, de hát... azért nem ártana egy kicsit átfutni. A mult konferencián is megjegyezte a vezető, hogy nem vettem elég élénk részt a vitában. Most már még nagyobb energiával kezdtem a Társadalmi Szemlére vadászni. És fürkészés közben megtudtam, hogy Hézagos kartárs a folyóirat boldog tulajdonosa. Többen látták a kezében, még a liftben is tanult. Rárohantam:

— Még sohasem kértem tőled szívességet — így kezdtem.

Az ilyesmi rendesen meghatja az embereket. Hézagos két órára kölcsönadta a füzetet. Haboztam, most mit csináljak, adjam-e tovább Csermáknénak, vagy magam tanuljak? A végén győzött a lelkiismeret. Fellapoztam és tanulni kezdtem. Már az első pillanatban meglepő dologgal találkoztam benne: sajátkezű jegyzeteimmel. Csoda történt: sikerült kölcsönkapnom a saját példányomat. És ez most végérvényesen az enyém marad, hiszen ki ad vissza kölcsönbe kapott könyvet?

(stella)

Li Szin Man táncol...

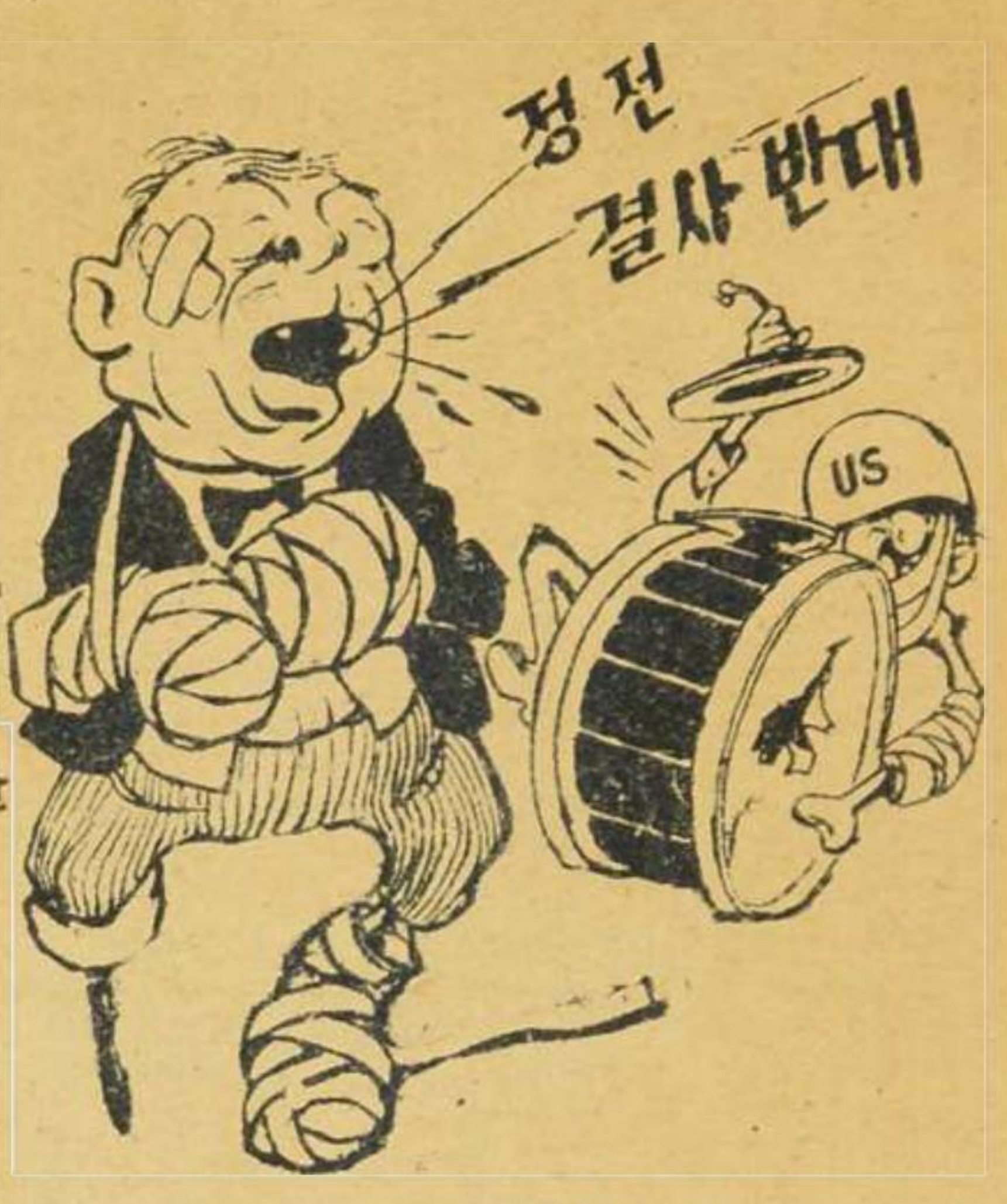

.... úgy, ahogy az USA muzsikál.
(A Koreai Néphadsereg lapjából.)

●

Az USA engedelmével

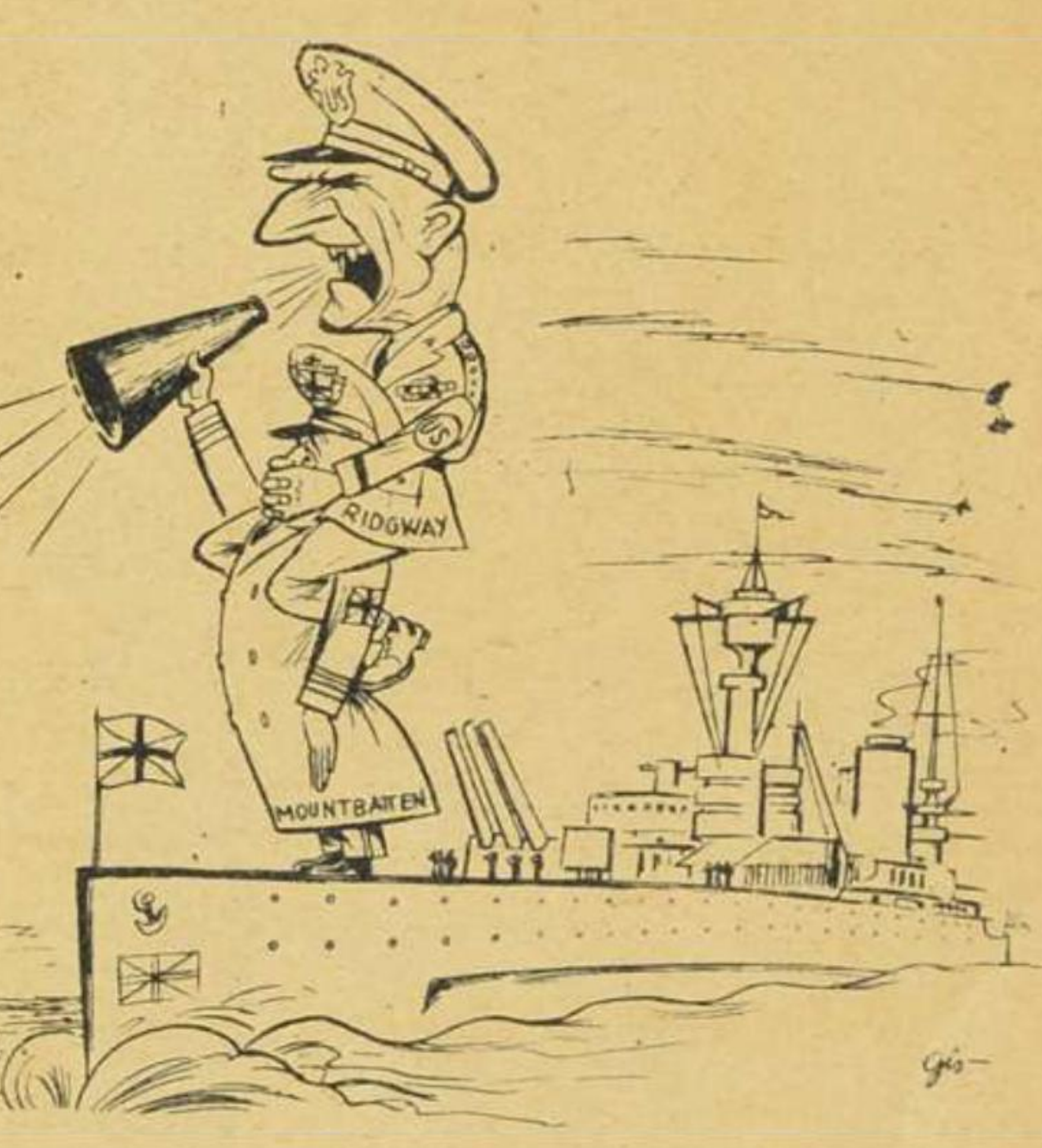

...így lett az angol Mountbatten a Földközi Tenger „parancsnoka"...

●

Évvégi szabadság-hajrá!

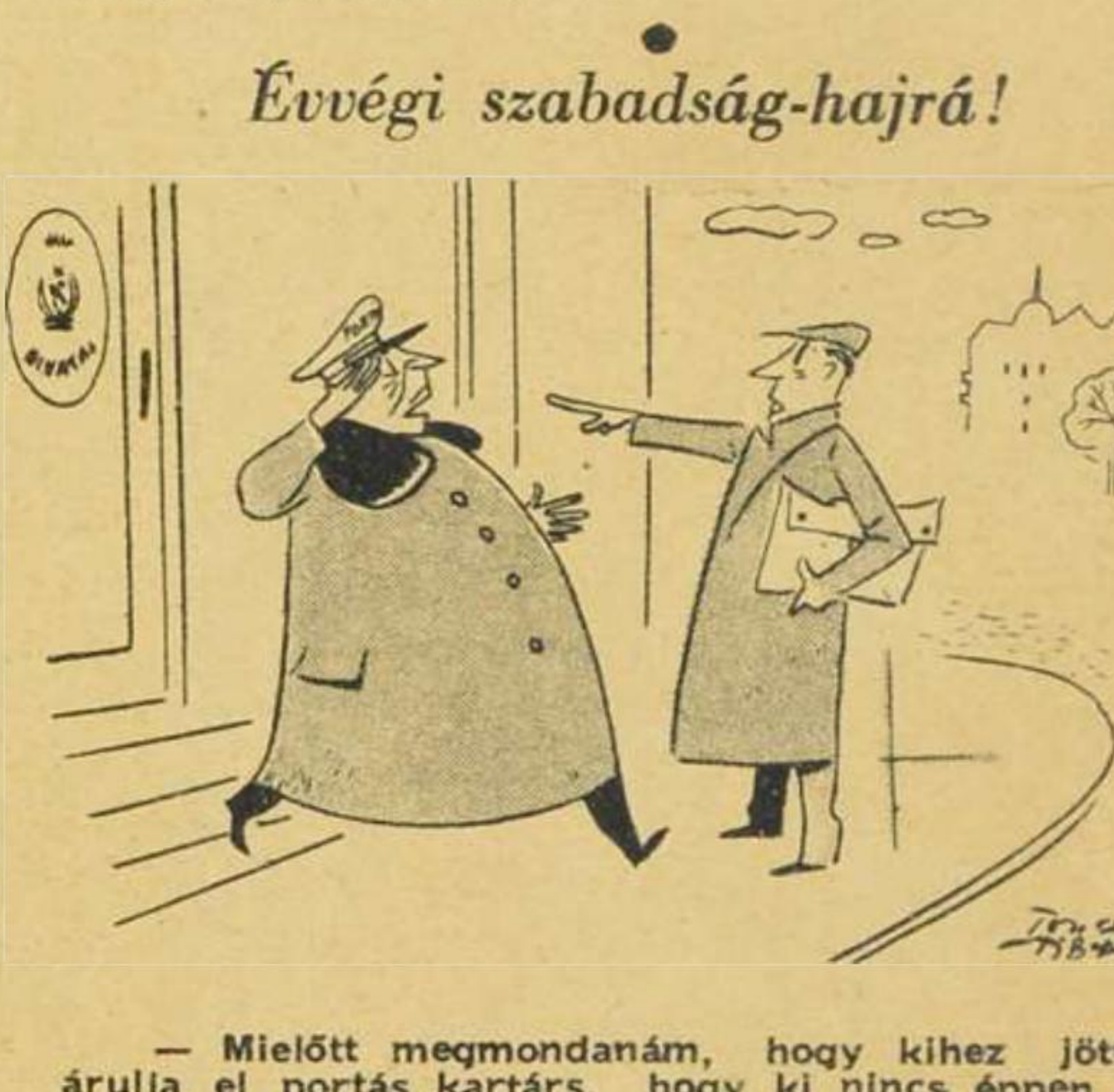

— Mielőtt megmondanám, hogy kihez jöttem, árulja el portás kartárs, hogy ki nincs éppen szabadságon?

— Nem tudom, kérem. Éppen most megyek szabadságra...

A. Tyomkin:

A mi házmesterünk

A szobámban kitört az egyik ablaküveg. Valaki azt ajánlotta, hogy forduljak Prohor Tyihonovicshoz, a házmesterünkhöz. Ez a jeles férfiú feltalálható minden időben az udvaron, a házmesterlakás mellett. Hangosan szokott veszekedni a fűtőkkel, a vicével, az ácsokkal, vagy a gyermekeket szidja, ha tilalmas helyen kergetik a futball-labdát. Kis, mitugrálsz ember, az arca napbarnított, borostás, a fején rongyos ellenzőjű, gyűrött micisapka kackiásan félrecsapva, mintha csak odanőtt volna, mert az onnan soha le nem kerül. A ruhája színét nem lehet megállapítani. Egyébként a korát sem tudnám megmondani: olyan sem öreg, sem fiatal.

Szóval odamentem hozzá. Szívélyes mosollyal fogadott és mintha csak szórakozottságból tenné, kiforgatta a zsebeit.

— Hogy nekem milyen pechem van! Otthon felejtettem a cigarettatárcámat...

Megkínáltam. Élvezettel szívta mellre az illatos füstöt és udvariasan végighallgatott.

— Minden a legnagyobb rendben lesz, megszervezzük — jelentette ki olyan határozottsággal, hogy azt nem lehetett megfellebbezni, — de előbb meg kell nézni, hogy nem görbült-e el az ablakráma.

Hosszasan és figyelmesen vizsgálta az ablakkeresztfákat. Annak ellenére, hogy kifogástalan állapotban voltak, arról kezdett mesélni, hogy itt-ott igazítani, gittelni, mázolni kellene, majd végül beleegyezett, hogy egye fene, ez se kell, az se kell, van-e valami innivaló, mert ugyebár ez az átkozott por, ez tönkreteszi az ember torkát.

Az a szokásom, hogy forralt vizet is tartok egy üvegben és ezért megkérdeztem, kedveli-e a forralt vizet?

Prohor Tyihonovics olyan megvető csodálkozással nézett rám, mint aki azon töri a fejét, hogyan járhatok még mindig szabadon, amikor a bolondok házában volna a helyem. Öntöttem neki egy pohár forralt vizet. Szkeptikusan mosolygott, kiitta, zsebkendőjével megtörülte a száját és bölcselkedve jelentette ki:

— Ettől is csak a béka hízik.

Nem tudtam, mit válaszoljak erre a bölcs kinyilatkoztatásra. Megkértem, hogy minél előbb küldje el a mestert.

— Ne nyugtalankodjék, minden a legnagyobb rendben lesz — ismételte távozóban, de nekem úgy tűnt fel, hogy már nem fűti a korábbi lelkesedés.

Egy hétig vártam a mestert.

Minden reggel odamentem Prohor Tyihonovicshoz. Változatlanul szívélyes mosollyal üdvözölt, a kezeit nadrágja zsebébe süllyesztette és én már tudtam, hogy mi következik:

— Hogy nekem milyen pechem van! Otthon felejtettem a cigarettatárcámat!

Mennyire untam már ezt a mondatot! Azzal előztem meg, hogy elővettem a cigarettatárcámat.

Végül is elfogyott a türelmem.

— Elküldi hozzám végre azt az üvegest? Ha nem akarja, mondja meg nyiltan! — kiáltottam dühösen.

— Ne nyugtalankodjék, könyörgöm, nincs semmi baj, még ma eljön, csak előbb befejezi a munkáját Sztyepanovéknál és onnan egyenesen önhöz... De nagyobb baj van annál: szörnyen ég a gyomrom. Képzelje, tegnap egy barátom megvendégelt és nem volt semmi rendes, komoly étel, csak paprikáskrumpli. Már pedig a szervezetem nem bírja a krumplit. Legfeljebb a sonkát és a finom kolbászt... Érthető?... Hová megy?... Munkába?

— Munkába — mondtam szárazon, hogy elvágjam a beszélgetés fonalát.

— És is arrafelé tartok... Ejnye, ebben a kioszkban kitűnő sör van. Szereti a sört?

— Nem szeretem.

— Nahát! — kiáltott csodálkozva Prohor Tyihonovics. — A mája beteg? Gyomorfekélye van?

— Nincs gyomorfekélyem. Egyszerűen nem iszom. Ennyi az egész! — mondtam epésen és búcsúra nyujtottam a kezemet. — Szóval ma elküldi?

— Feltétlenül, feltétlenül — válaszolta. Láttam rajta, hogy csalódott bennem, mert a szeme valahová elkalandozott.

Az üveges nem jött se este, se másnap.

Elpanaszoltam a dolgot a főnökének, aki gyakorlati gondolkozású, erélyes ember.

— Disznó egy alak ez a mi Prohor Tyihonovicsunk — jelentettem ki határozottan. — Már két hete kérem, hogy üvegeztesse be az ablakomat.

— Megvendégelte? — szögezte felém a kérdést a mérnök.

— Megvendégelni? Miért? Hiszen ez a kötelessége! — mondtam csodálkozva.

— Maga naiv ember! — nevetett a mérnök. — Kenetlen szekéren akar utazni? Amíg meg nem vendégeli, egy szeget sem ver a falba. Maga még nem ismeri a mi Prohor Tyihonovicsunkat. Azt tanácsolom, hogy menjen el egy üzeletbe, hívja el bármelyik üvegest. Olcsóbban jön ki vele és nem kell várni.

— Hát ez már mégis csak aljasság — dohogtam — nincs, aki megtanítsa móresre?

— Mindenki így okoskodik — mondta a mérnök oktató hangon. — Eleinte egy kicsit heveskednek, hangoskodnak és azután vagy megunják a dolgot, vagy úgy gondolják, hogy kár ilyen csekélységért ujjat húzni Prohor Tyihonoviccsal.

Én azonban szótfogadtam szomszédomnak, átmentem az üvegüzletbe. Egy félóra mulva rendben volt az ablak. A szobám barátságos és kedves lett.

Másnap találkoztam Prohor Tyihonoviccsal. Arca sötét volt és mogorva. Micisapkájának az ellenzője az orra tövén tanyázott.

— Megcsináltattam az ablakot! — közöltem vele.

— Miféle ablakot? — Szinte keresztüldöfött a tekintetével. — Ahá, már emlékszem. Az ablakot... De persze, maguk futkosnak, panaszkodnak. A rosszanyavalya tud mindnek kedvében járni, mindnek eleget tenni. Szörnyű, hogy milyen lelkiismeretlenek az emberek... Hiába töröm magam, lótok-futok, húzom az igát. Mit érek vele? Senki sem gondol velem... Még a kenyeret is sajnálják tőlem, — nézett rám vádaskodva. — Azt gondolják, hogy új házmester kellene. Jó volna, ugye?

És odakívánt engem, ahol a bors terem.

(Forditotta: POGONYI ANTAL)

Szergej Mihalkov:

Az amerikai kutató

Doktor Aaron Smith amerikai tudós-doktor, aki 1949-ben eredménytelenül kutatott az Ararát-hegyen Noé bárkája után, kijelentette, hogy folytatja kutatásait. — Smith doktor úgy nyilatkozott, hogy ez alkalommal helikoptert vesz igénybe.

(A newyorki rádió november 29-i közleménye.)

Tudvalevő, magas hegyről
A nagyvilág jobban látszik,
Tágul annak szemhatára,
Aki hegytetőre mászik.

Doktor Smith, a nagy kutató
Nyilván erre vágyik egyre,
Ezért hág az Ararátra,
A közismert ősi hegyre.

Smith úr ártatlan pofával
Nyilatkozza egyre-másra,
Hogy a nagyszakállú Noé
Rozzant bárkáját vadássza.

Pedig szívét nem csiklandja
A kimustrált vízibatár,
Az csiklandja csak, hogy onnan
Jól látszik a szovjet határ.

Balga Smith! Megmondtuk volna,
Hogyha megkérdezi tőlünk:
Kár az Ararátra mászni,
Nem alszik a határőrünk!

(Fordította: g. m.)

Új bevándorlási törvény

(Beszélgetés a Fehér Házban)

— December 24-én életbelép az új amerikai bevándorlási törvény.

— Nagyon helyes!

— Ez az új törvény megszünteti a korlátozásokat a nácikkal, a fasisztákkal és a falangistákkal szemben!

— Nagyon helyes!

— Helyes, helyes, de azért...

— Mi az, hogy de azért?! Csak nincs a fasiszták ellen?!

— Szó sincs róla! Sőt! Belőlem csak az önérzet beszél! Nem szorulunk mi importra!

Az atlanti tanács párizsi ülésén

Az angol delegátusok izgatottan összedugják a fejüket.

— Vigyázzatok! — mondja a vezetőjük. — Amerikai javaslat jönt

— Na és?

— Esetleg olyan lesz, ami káros Nagybritanniára nézve! Ha ilyen javaslat jön, ne felejtsétek el hasz nálni a fejeteket!

— A fejünket? — kérdezte meghökkenve az egyik angol delegátus.

— Igen! Bólintsatok vele!

Ketten egymás közt

— Jónapot, Li Szin Man úr!

— Alázatos tiszteletem, Spellman érsek úr! Mi jót hozott abban a két nagy bőröndben?

— Nem magának hoztam, hanem az amerikai katonáknak!

— Ennivalót?

— Ugyan kérem! Kit érdekel az ennivaló?

— Az amerikai katonákat!

— Azok bennünket nem érdekelnek! Húszezer érmecskét és ezerötszáz szentképet hoztam nekik!

— Nagyszerű! Pont az hiányzott nekik! És kit ábrázolnak az érmecskék és a szentképek?

— Páduai Szent Antalt, Assisi Szent Ferencet, Olajbafőtt Szent Jánost, Aquinói Szent Tamást.

— Bocsánat, Mr Spellman, én nem ismerem ezeket az urakat, magyarázza már meg nekem, milyen kapcsolatuk van ezeknek az uraknak a koreai háborúval?

— Micsoda kérdés az, hogy milyen kapcsolatuk van? Hát csak nem hozhattam olyan szentképeket, amelyeken Rockefeller, Morgan és DuPont van?...

Egy szó

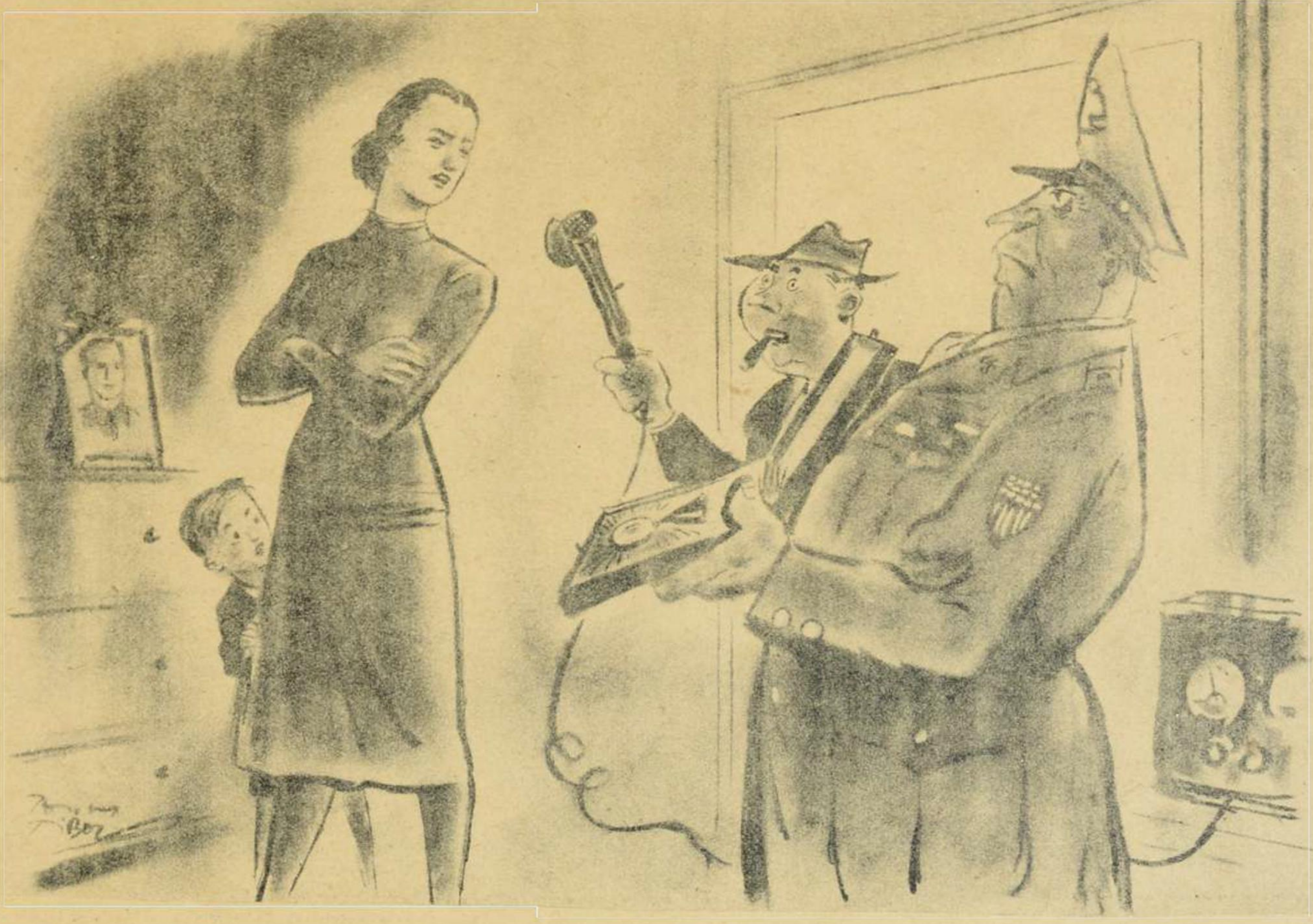

— Asszonyom, elhoztuk a Koreában elesett férje kitüntetését és kérjük, hogy ez alkalommal szóljon egy szót az amerikai rádióba...

— Takarodjanak!

Az atlanti tanács értekezlete után

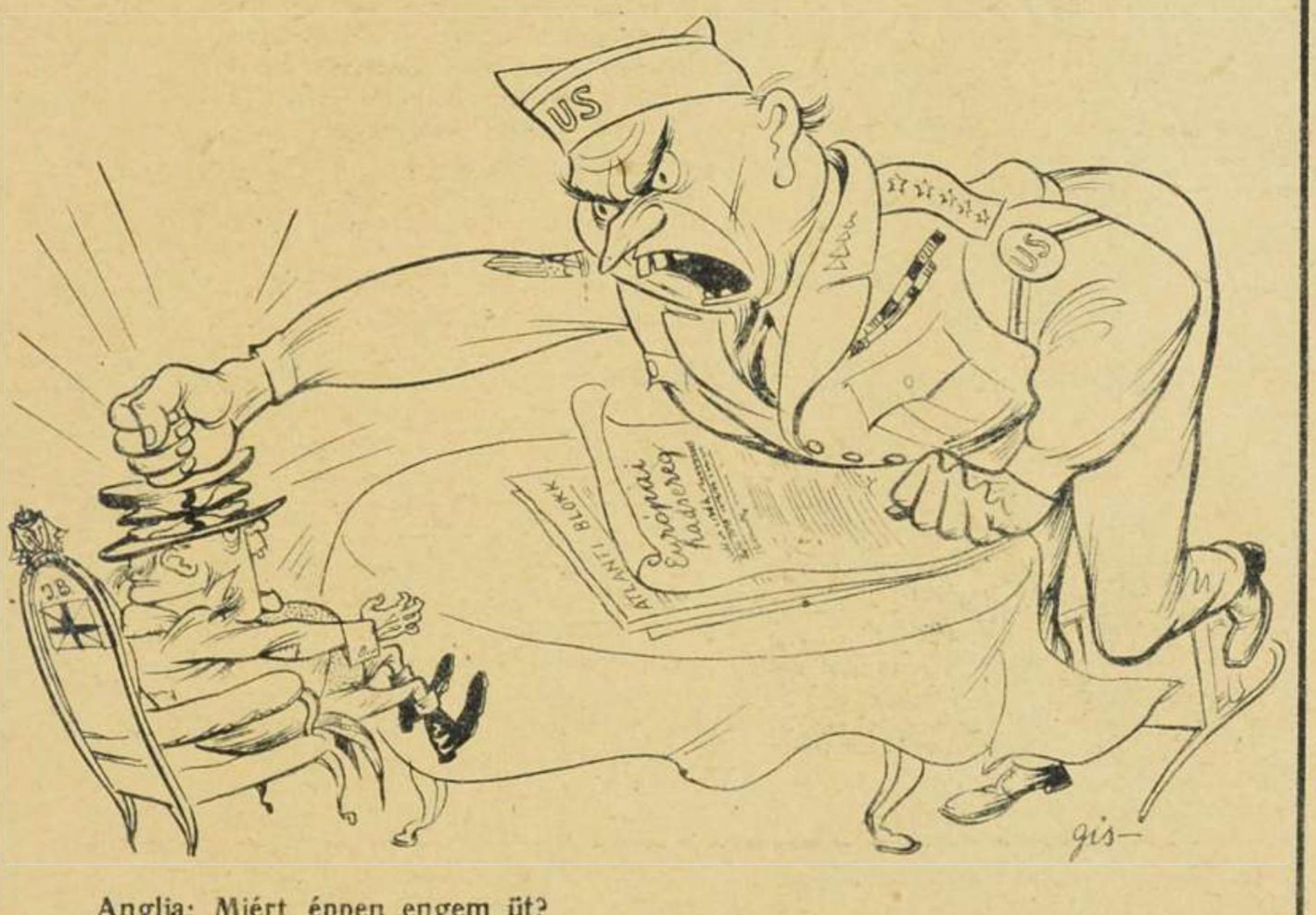

Anglia: Miért éppen engem üt?
Amerika: Mert maga a legerősebb szövetségesem...

Két nyugati polgár beszélget

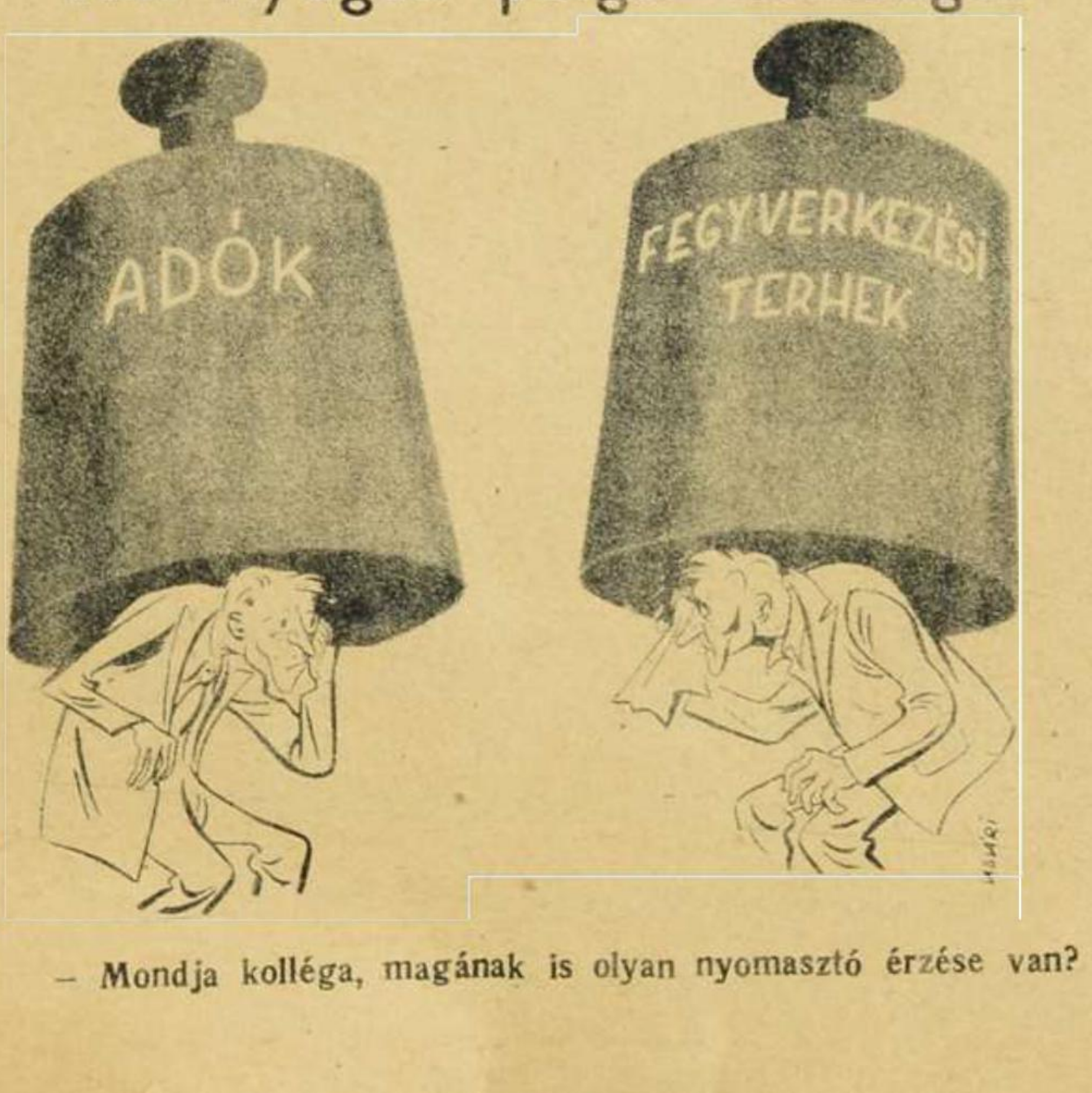

– Mondja kolléga, magának is olyan nyomasztó érzése van?

SZERELMI LEVELEZÉS

A munkaidő kellős közepén Sárika tollát rágta, s levelének következő fordulatán töprengett. Előzőleg visszaidézte a tegnapi estét, mikor a méla holdfényben némi közönnyel vált el Pistától, volt valami a fiú szemében, ami sehogy sem tetszett neki. Hát ebben az ügyben próbált most levélbeli magyarázatot kérni, s nagy gonddal latolgatta a fogalmazás lehetőségeit.

„Nézze Pista, nem mondom azt, hogy köztünk mindennek vége, de..."

Nem, ez így nem jó, finomabban kell írni, hogy a fiú csak sejtse a végzetet, ám az egész levél hangja mégis földrengésszerűen rázza meg, egyben elvonuljon előtte, hogy mit veszít avval, ha Sárikát elveszíti.

Tehát: *„Kedves Pista, nem szokásom férfiaknak levelet írni, de bimbózó szerelmünk..."*

Így sem helyes. Hiába, Sárika az elintézendő számlák tömegétől nem nyert semmiféle ihletet, s az eddig elrontott számtalan fogalmazvány tanuskodott Sárika szörnyű lelkiállapotáról. Első fogalmazványa még így kezdődött:

„Drága, egyetlen Pistám! Tudom, hogy az élet nem folytonos tavasz, de azért ne felejtse el, mit igért nekem azon a vadvirágos hajnalon."

Az osztályvezető siettette a számlákat, mire haragjában ilyeneket firkált: *„Hallja Pista, ez mégis csak túlzás, hogy maga, miközben nekem udvarol, más perszónákra is szemet vet..."*

Mondom, Sárika boldogtalanul tusakodott lelkének kínos válságán, tenyerébe hajtott fejében a fájdalom kínja égett. Csak az vigasztalta, hogy túlóra is van a világon. A jó, áldott túlóra, amikor is majd behozza a szerelmi fogalmazás által előállt lemaradást.

Ebben a válságos pillanatban lépett be Csokodi, az osztályvezető s visszatetsző módon szót kért, ami nem keltett jó benyomást Sárikában. Ismerte már. Megint a határidőkről fog fecsegni, vagy a túlórakérdést feszegeti. Kibírhatatlan.

Nem is tévedett Sárika, mert Csokodi a következőket mondta: „Kartársak, mától kezdve pediglen nincsen túlóra, ezért, ezért és ezért".

Jesszus! — tört fel a hang eleven erővel Sárika kebeléből s mélabúsan jött rá: dehiszen ez döbbenetes. Ezután a rendes munkaidőben kell a munkát elvégeznie.

Mint sértett fúria, gyűlölettel tekintett az elintézetlen számlatömegekre s megvolt a véleménye a dolgokról. Romlott világ ez, ájuldozott, s haragosan gondolt mindenkire, Pistára, Csokodira, az elintézetlen számlákra.

Hát essünk neki, lehelte, majd borúsan nyúlt a legfelső számla után. A levelezésre, Pistára nem is gondolt. Holnap megbeszéli vele személyesen az ügyet.

Mi az ördögnek levelezne? Elvégre nem bolond Pistának szerelmeslevelet írni úgy, hogy még csak munkabért se kapjon érte.

Nagy S. József

Megnyílt a III. Képzőművészeti iállítás: festőink, szobrászaink munkássága ismét az érdeklődés homlokterébe került. Ludas Matyi sem marad tétlen, s feladatához híven hegyesre faragván ceruzáját, az itt látható tárlaton állítja ki művészeti életünk néhány visszás tünetét s művészeink magatartásának itt-ott előforduló hibáit.

(Kasso és Kaján rajzai)

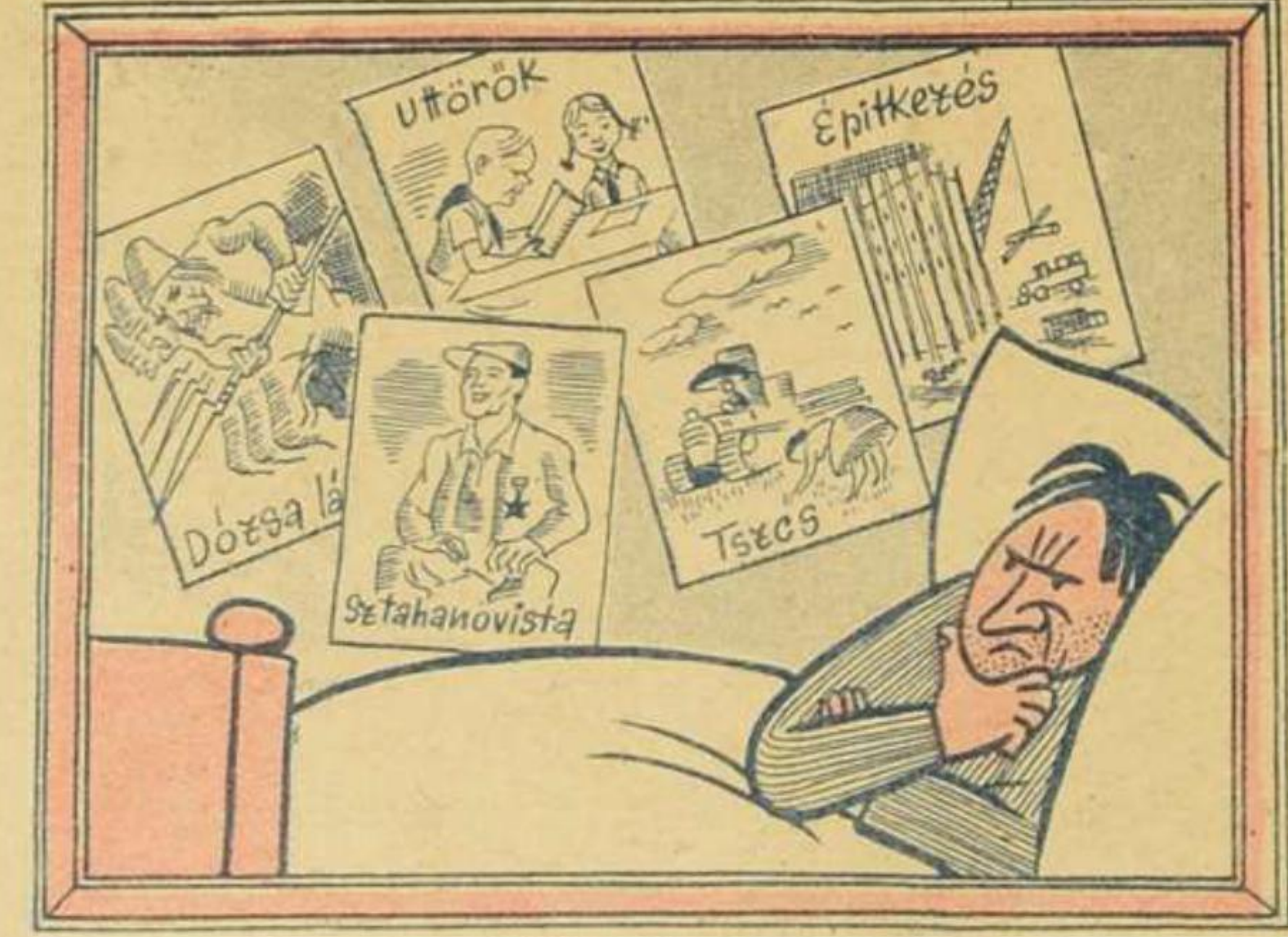

— Mennyi eredeti témám van és egyik sem sematikus. Melyiket válasszam?

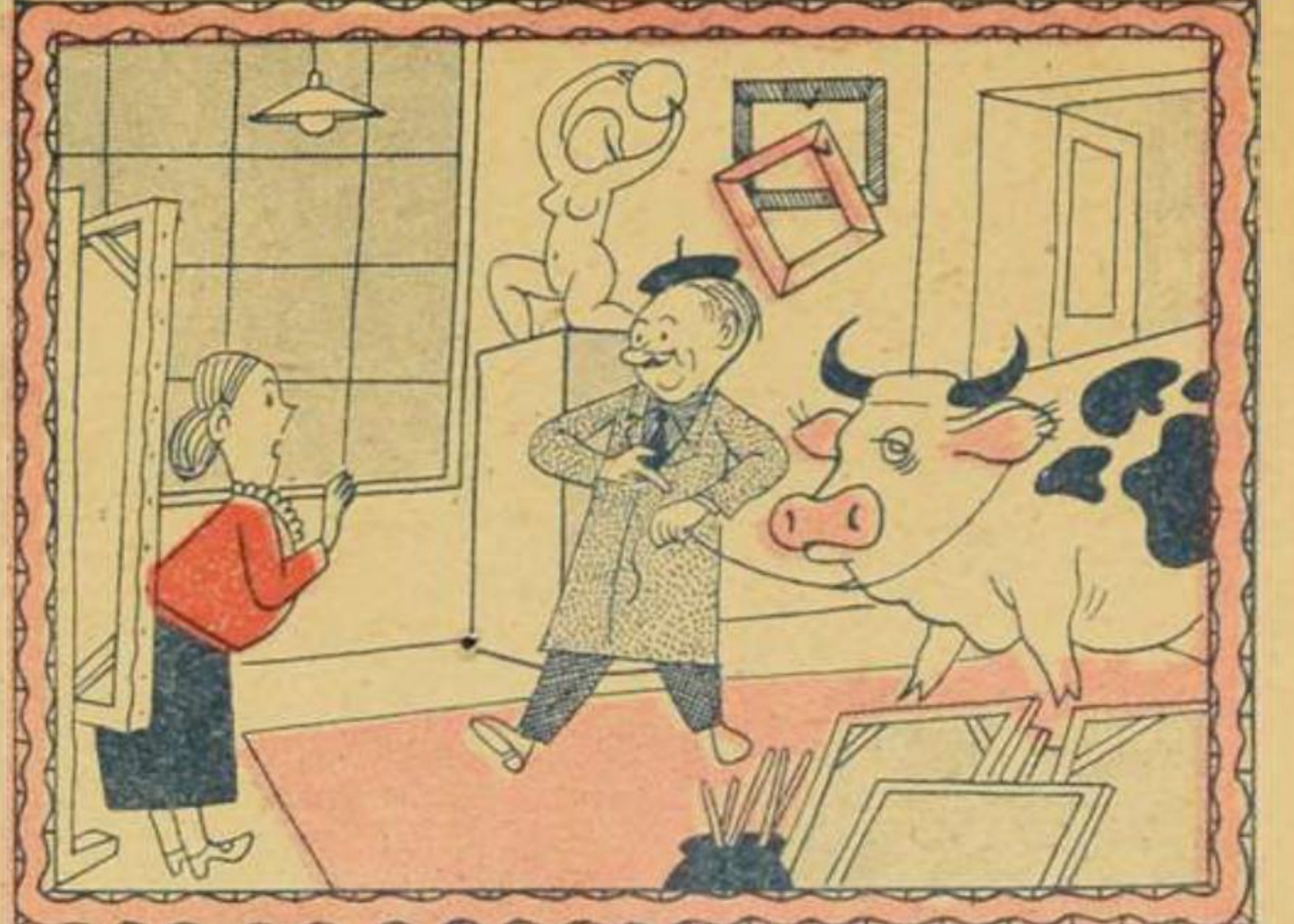

— Mi a fenének kell vidékre menni tanulmányokat készíteni? Szereztem egy tehenet.

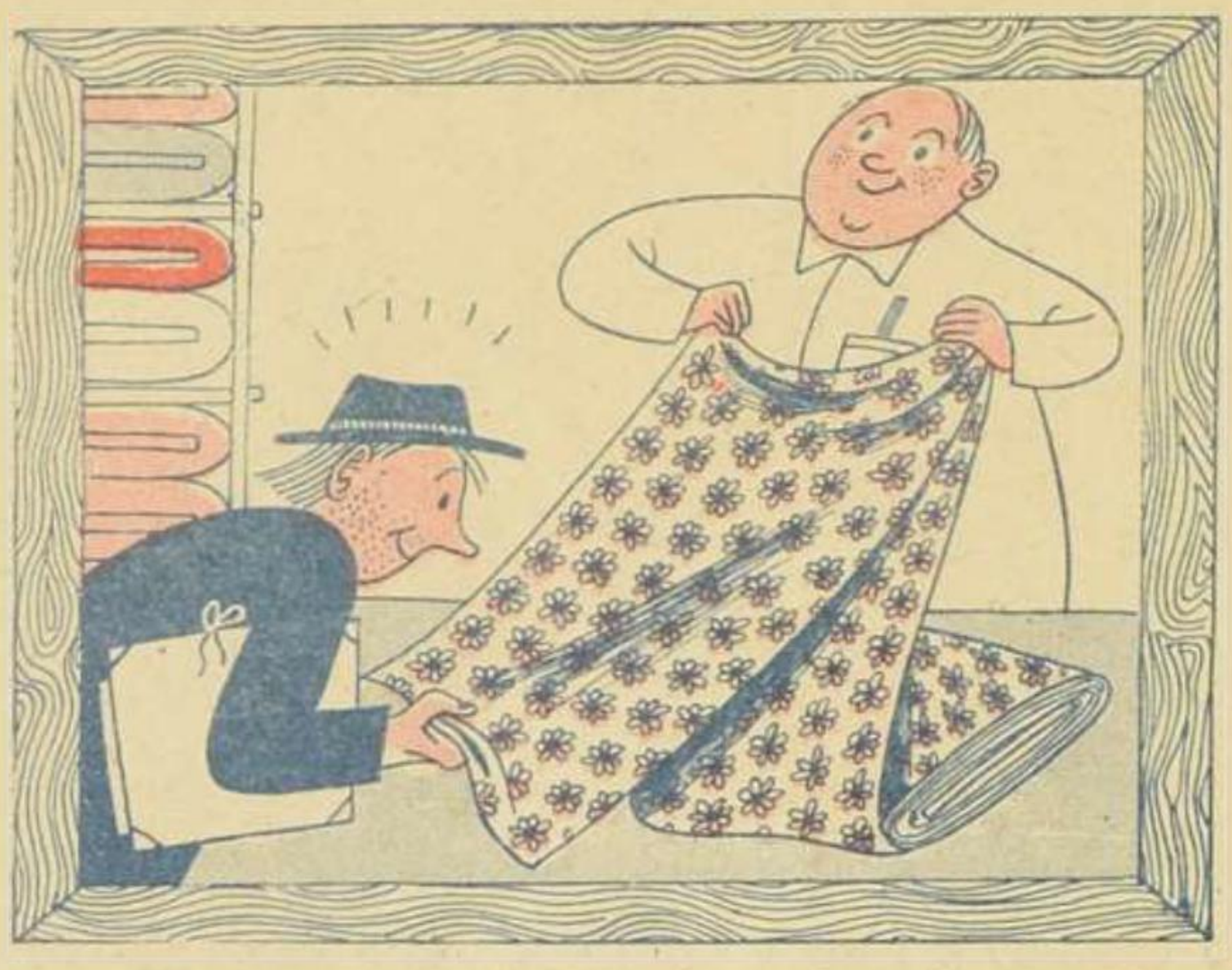

— Végre egy jóminőségű vászon. Igaz, hogy virágos, de úgyis tavaszi mezőt akarok ráfesteni.

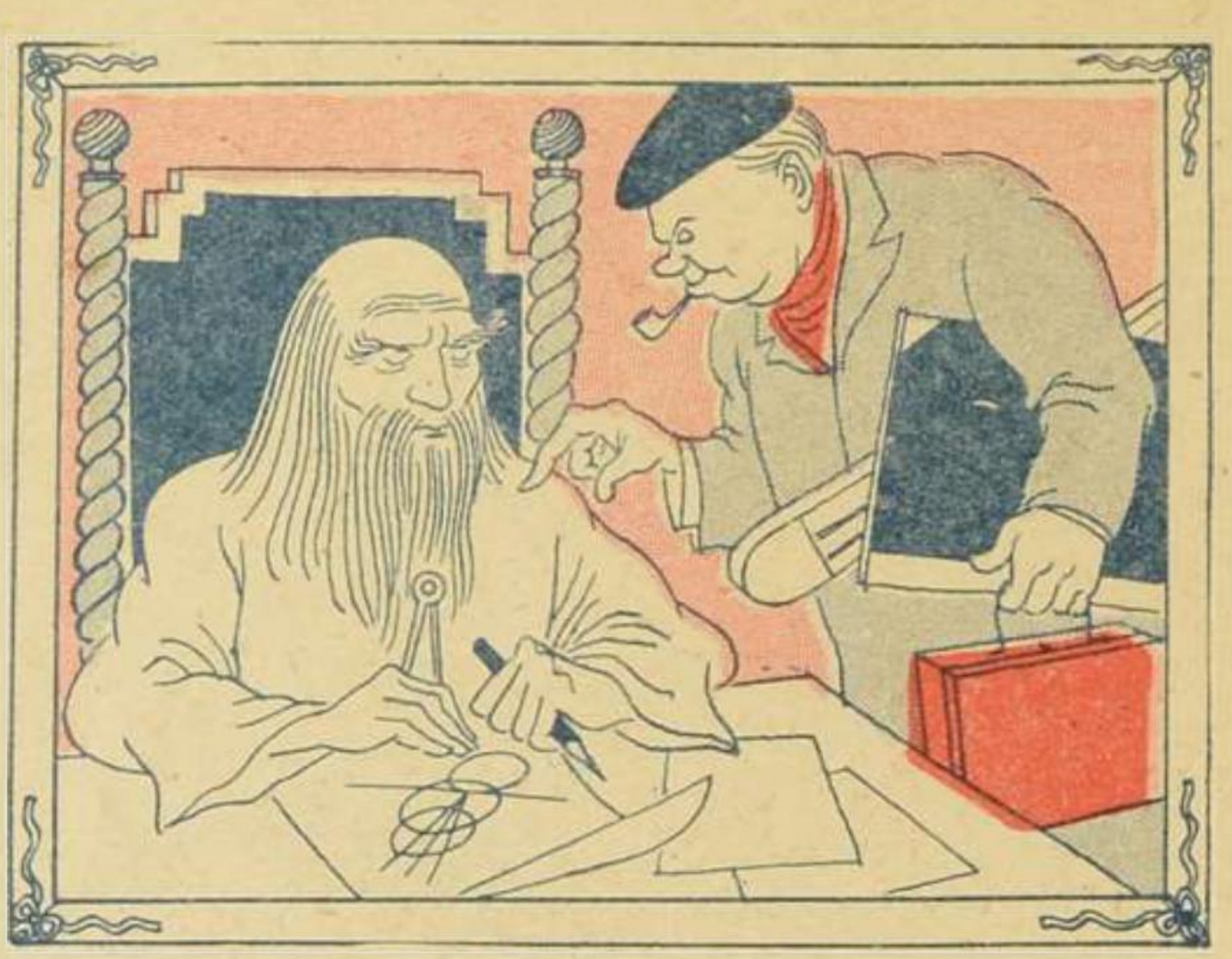

— Nem társulna velem egy nagy kép festésére, Leonardo mester? Igaz, hogy felezni kell a honoráriumot, de legalább idejében elkészülünk.

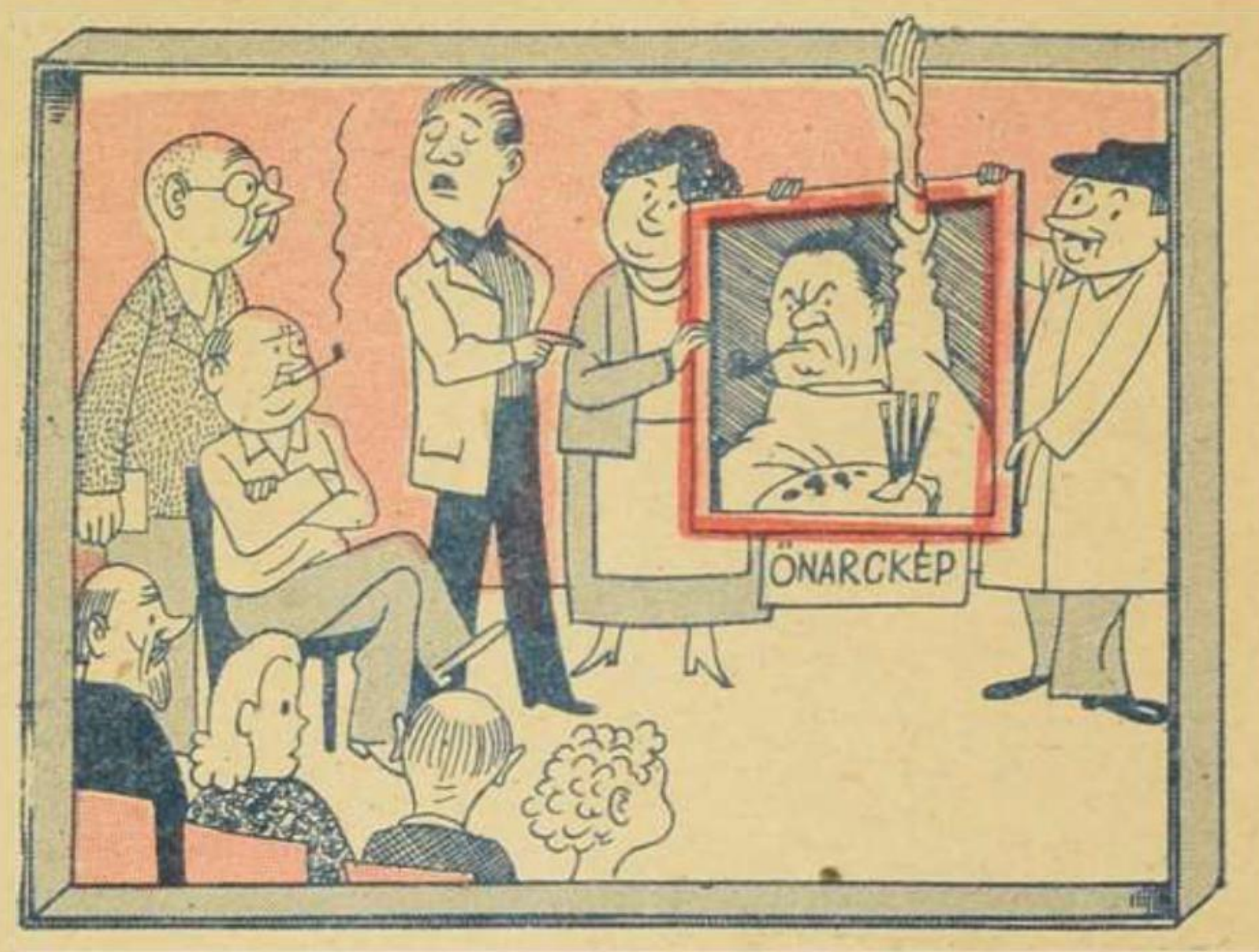

Zsürielnök: Emelje fel a kezét, aki ezt a képet elfogadásra javasolja!

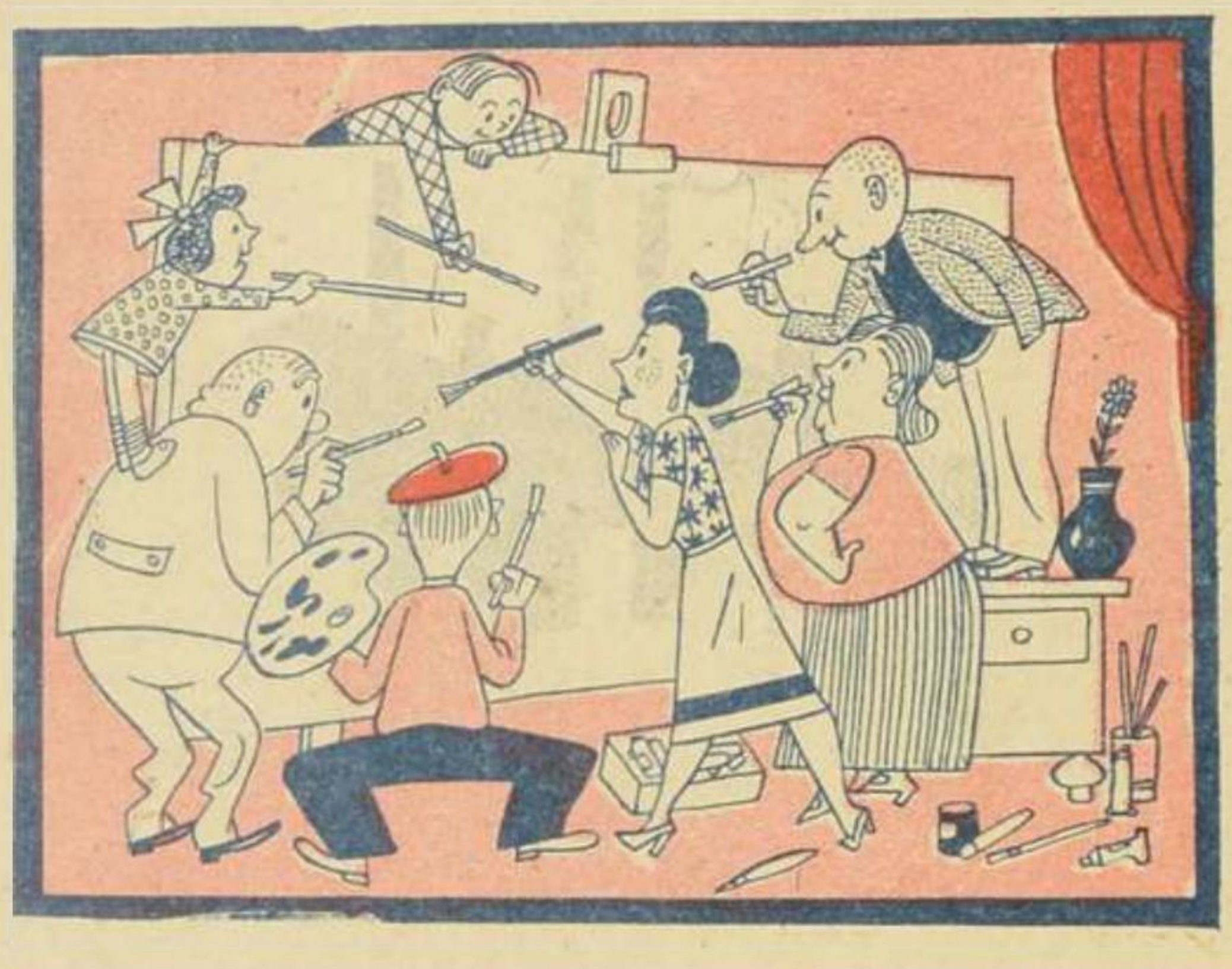

Az egész család munkában van, mert délután lejár a beküldési határidő.

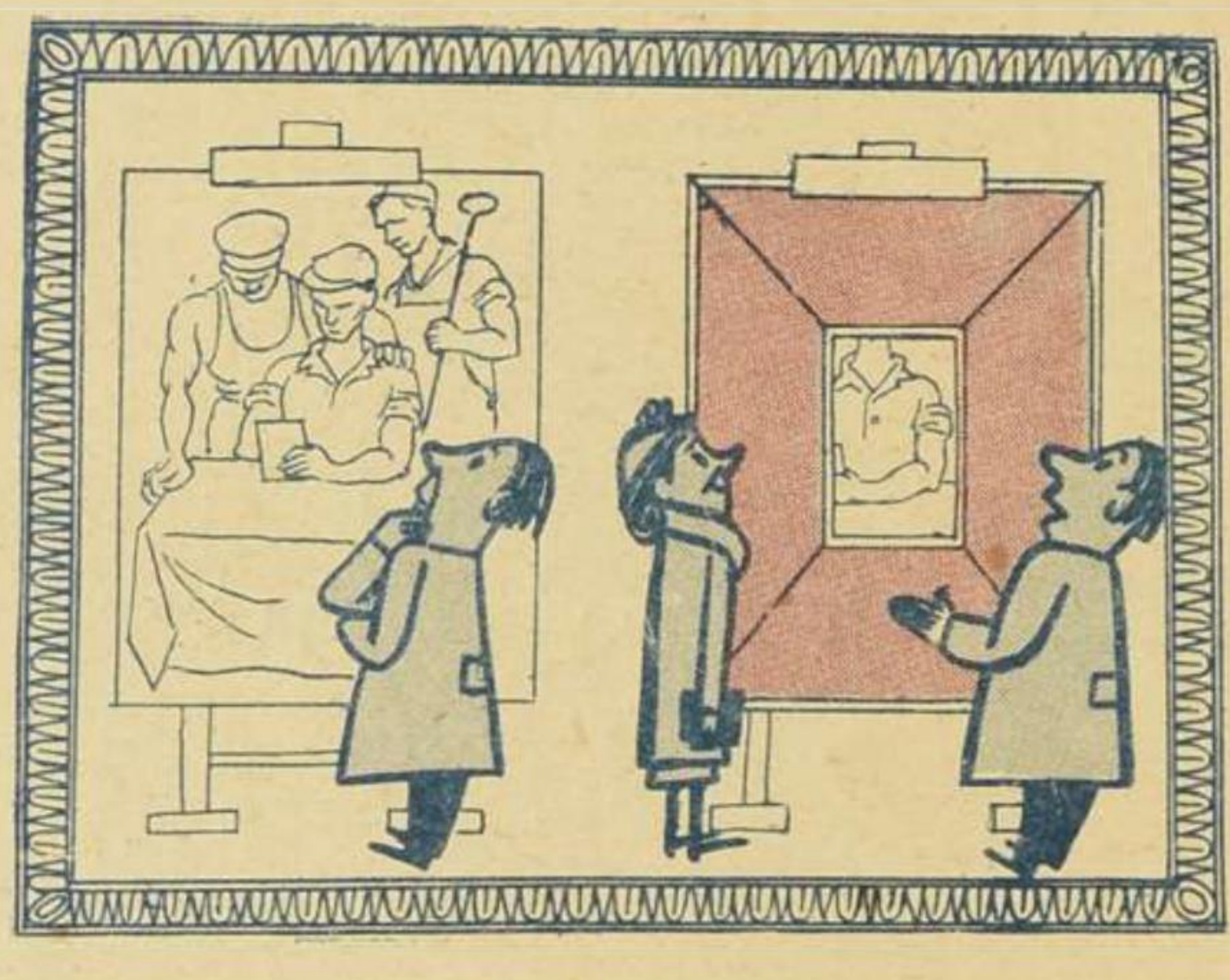

— Csak már jönne a Terka néni! Igért nekem egy jó keretet!

— Köszönöm szépen, majdnem jó . . .

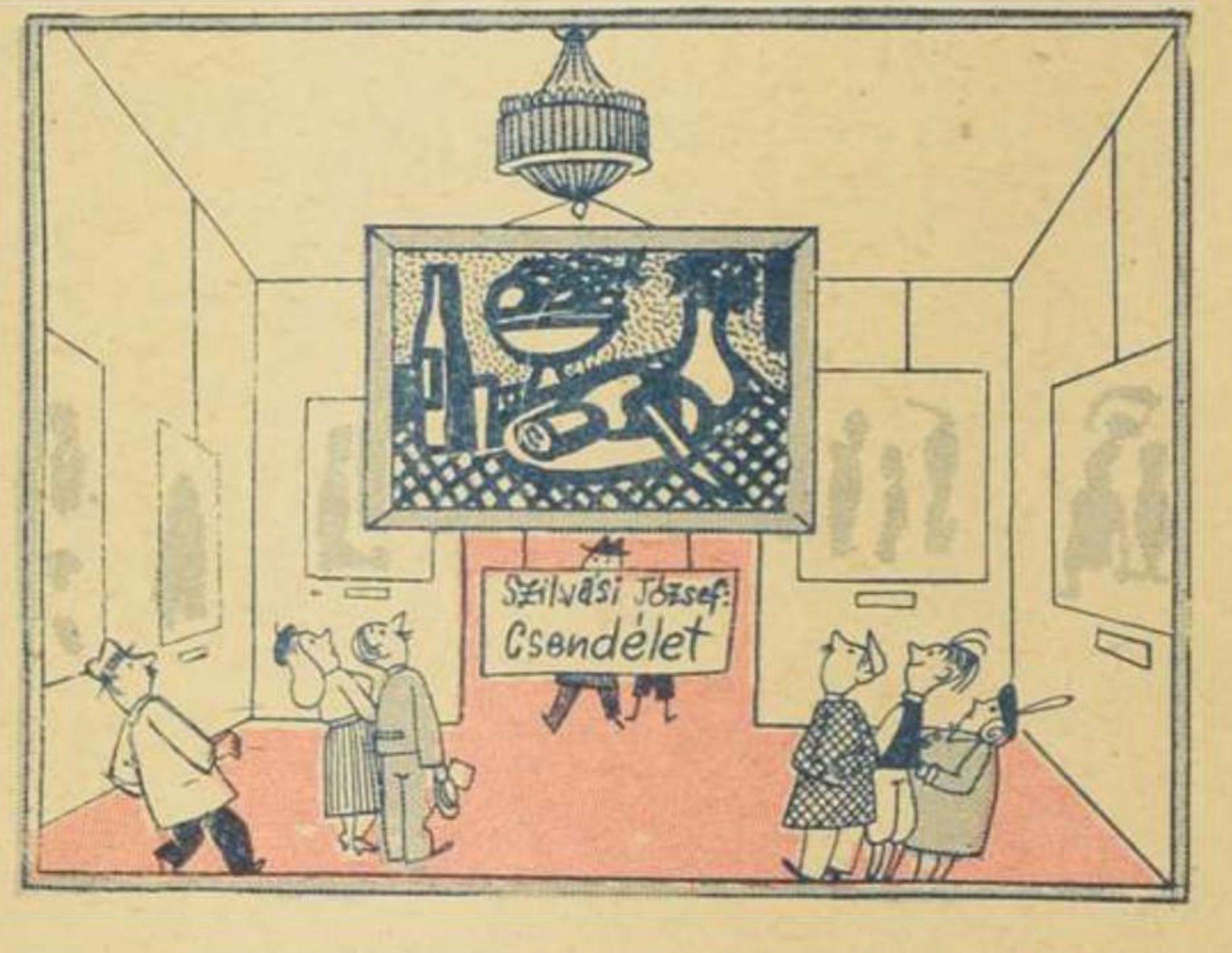

Egy festő vágyálma, aki soha sincs megelégedve képének elhelyezésével.

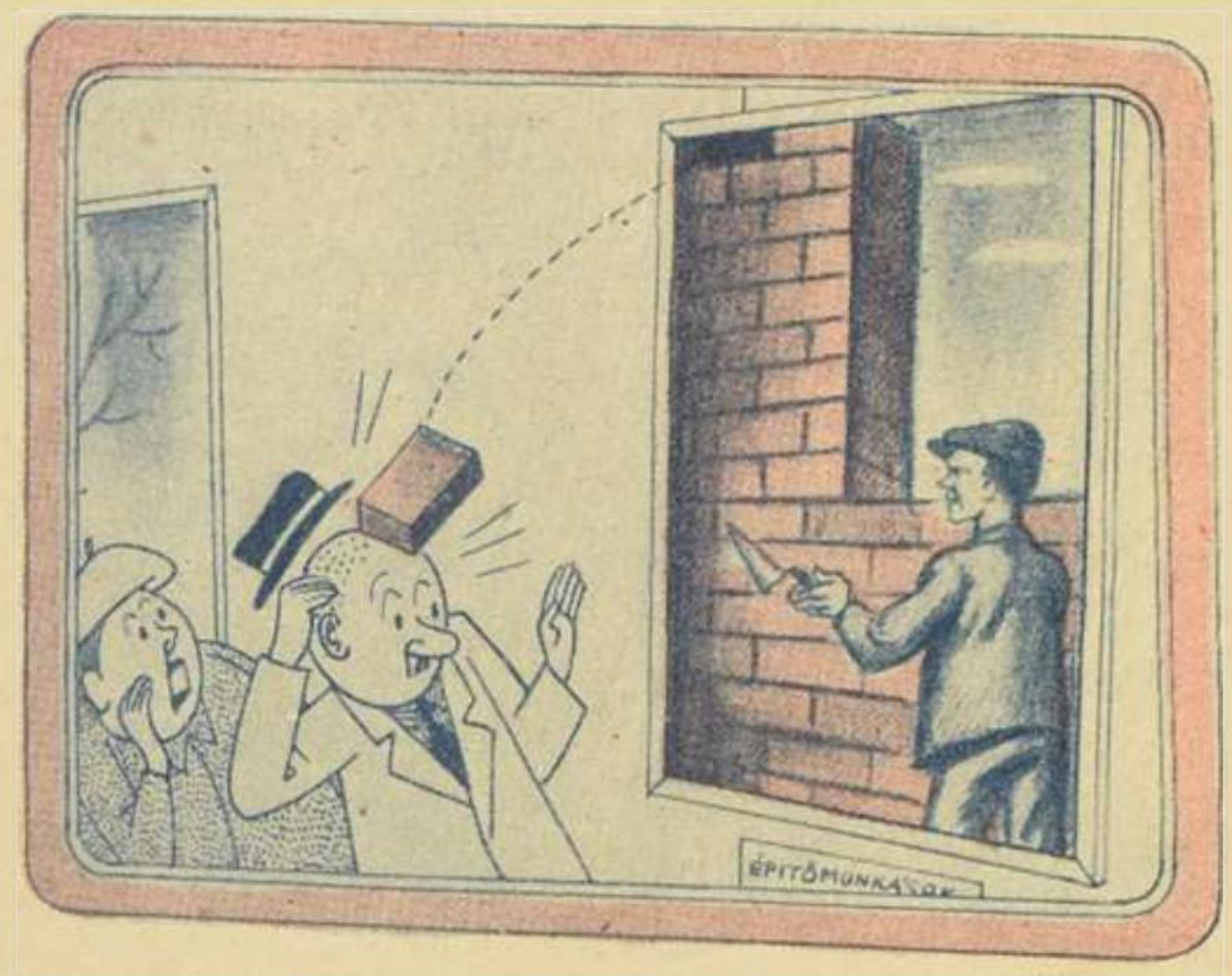

A naturalista festmény.

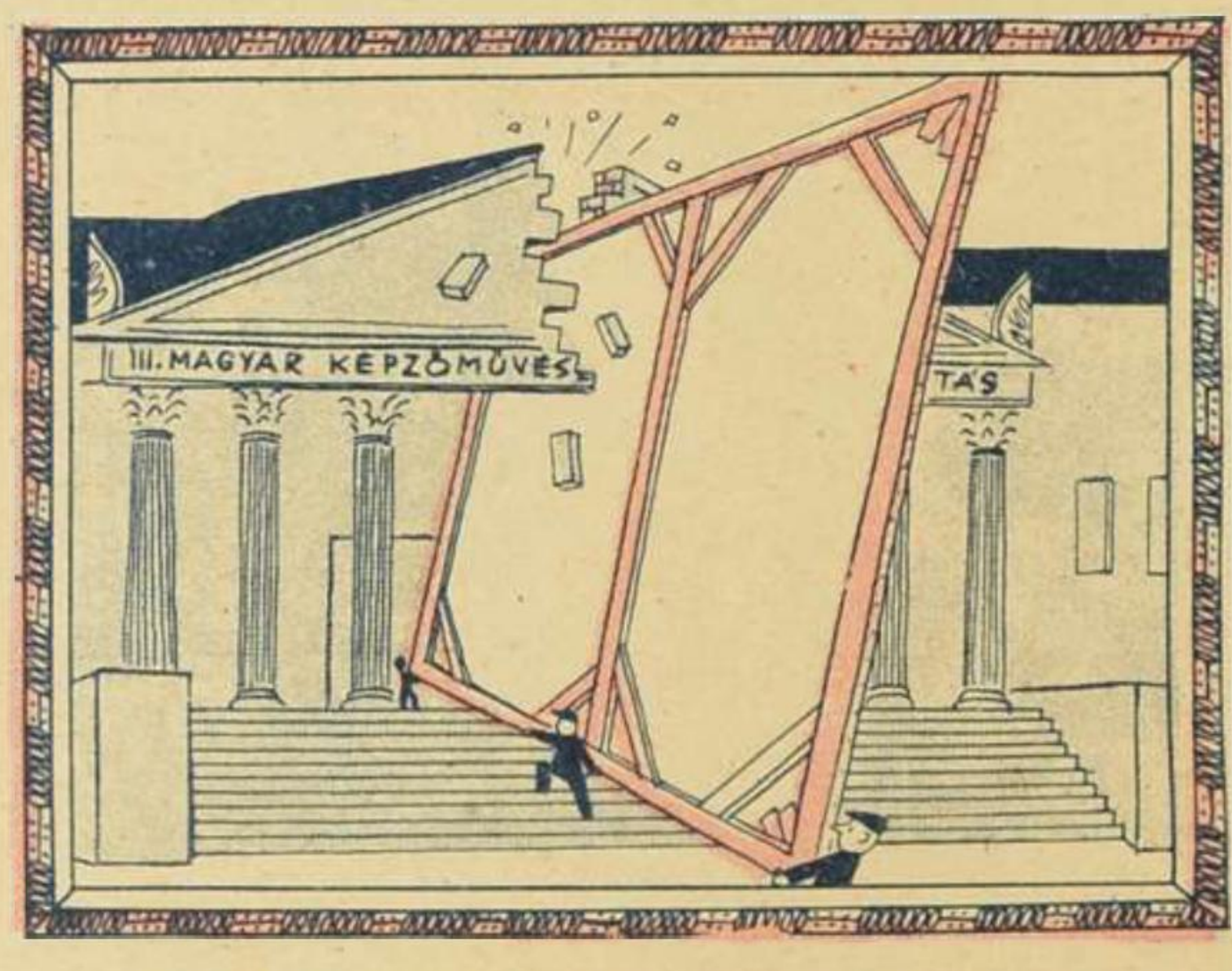

Ez a művész az eddigieknél is hatalmasabb méretű képpel akar feltűnést kelteni.

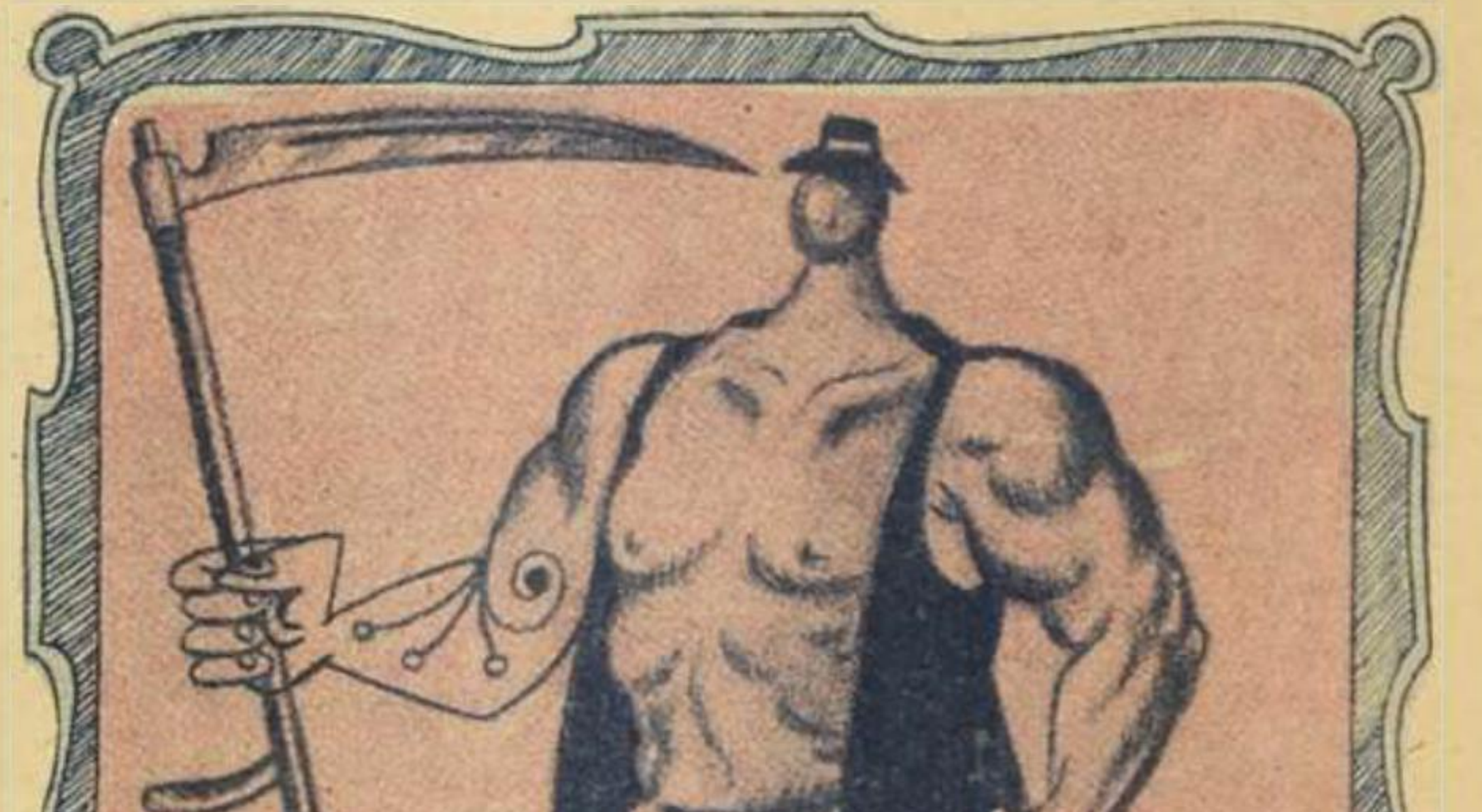

Egy festmény, amelyen még felfedezhetők formalista csökevények.

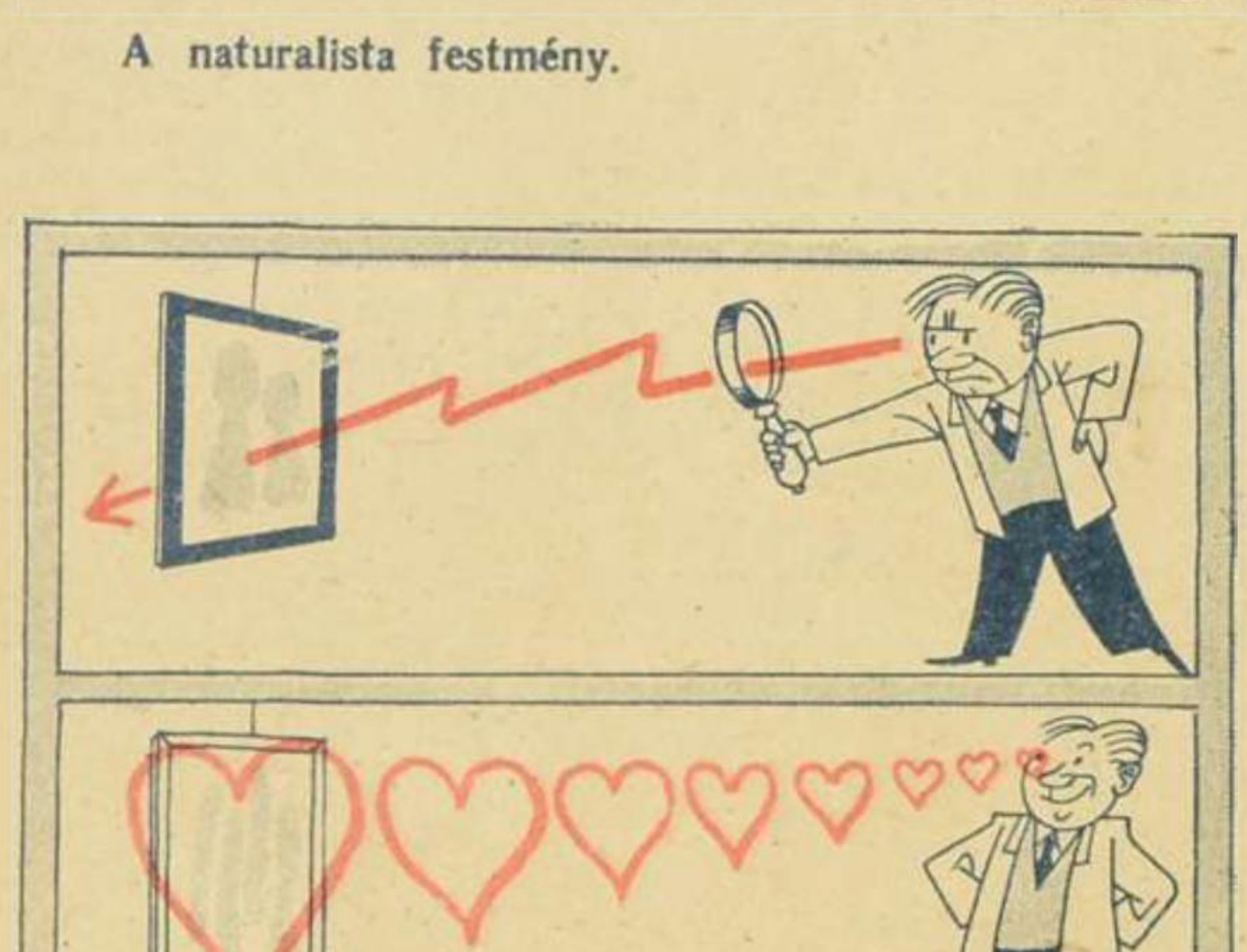

festő a kolléga képe előtt A festő a saját képe előtt

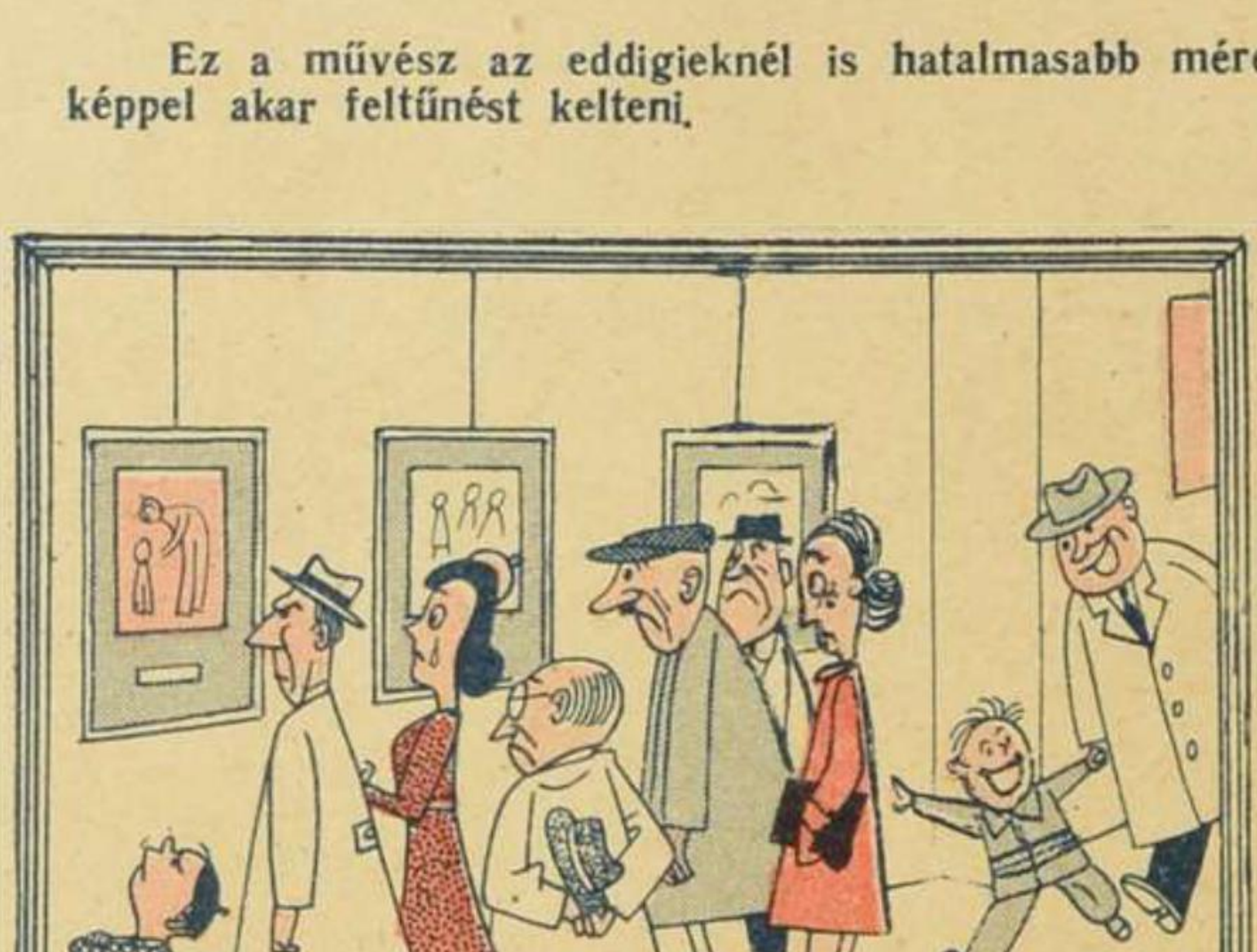

— Apuka, miért olyan komorak ezek a bácsik és nénik?

— Mert ez a karikatúrakiállítás, és itt lehet a legkevesebbet nevetni.

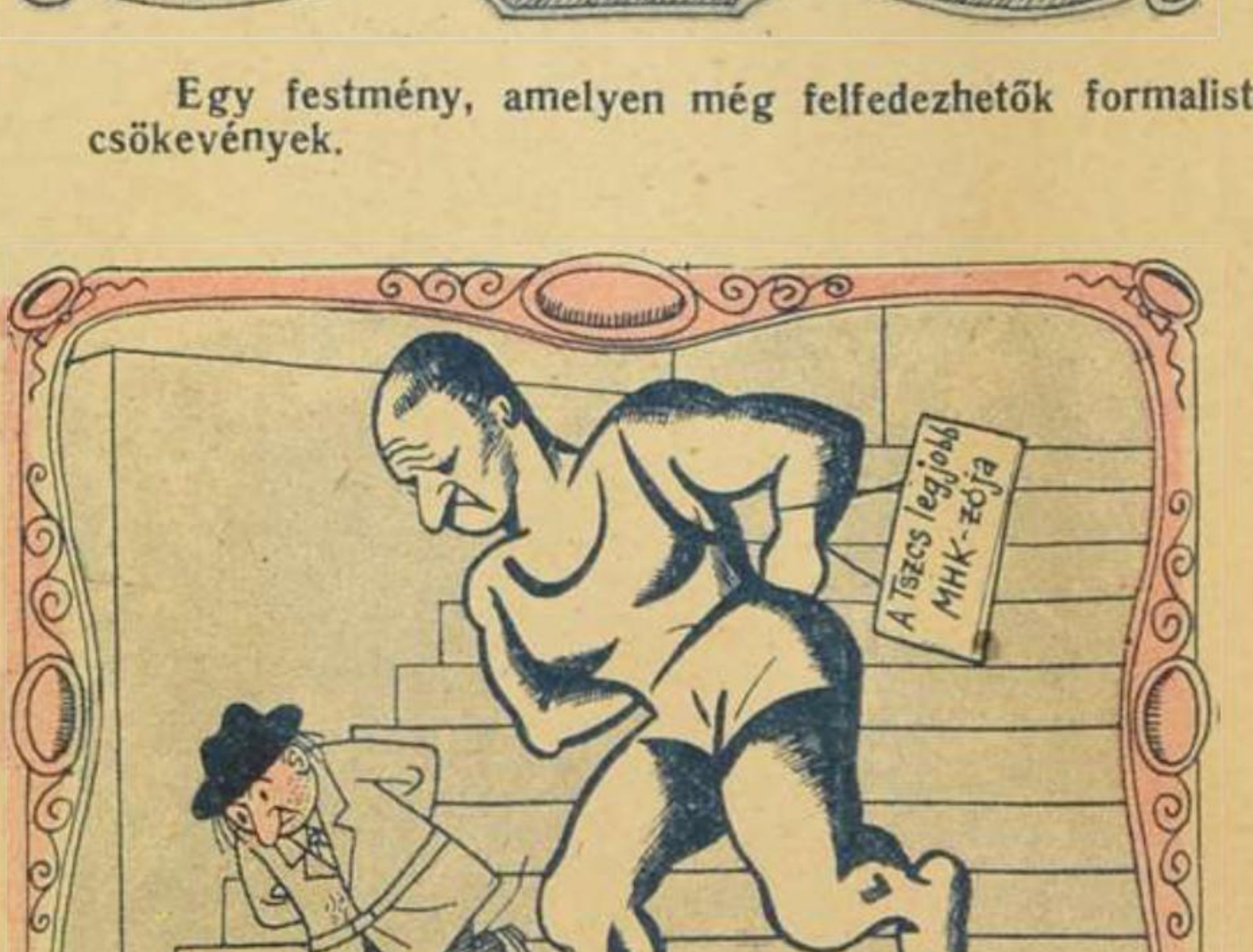

Szobor: Na látja, elutasítottak bennünket. Nem a címen kellett volna törnie a fejét, hanem engem kellett volna jobban megmintáznia . . .

Comédie française

(Francia komédia)

Vincent Auriol: Hello, Messieurs, ki akar francia miniszterelnök lenni? *(Meglóbálja a lasszóját.)*

Bidault (kíváncsian): Miért tetszik azt mondani, hogy hello, Messieurs?

Vincent Auriol: Mert félig francia vagyok, félig amerikai. Ugyanis éppúgy, mint önöket, engem is francia nő szült, de amerikai férfi fizet. Na, Pleven fiam, benne vagy?

Pleven: Meddig?

Vincent Auriol: Hát körülbelül nyakig, ahogy én nézem ezt a miniszterelnöki állást!

Pleven (megsértődve): Nem úgy értem! Időben meddig?

Vincent Auriol: Hát ahogy szoktuk. A legközelebbi költségvetésig, akkor kirúgnak.

Pleven (elbújik az asztal alá): Most Queuille van soron! Queuille a fogó! Juszt is a Queuille!

Queuille (hátbarúgja Plevent): Mindig az, aki mondja! Az kiabál, akinek a háza ég.

Vincent Auriol (elkeseredetten lóbálja a lasszóját).

Schuman, Marie, Bidault, Meyer és Moch (kétségbeesetten szaladgálnak összevissza, majd hazamennek.)

Vincent Auriol (dühösen): Egér, egér, ki a házból,
Aki nem jön ki a házból,
Az lesz a francia miniszterelnök.

Eisenhower (az asztalra csap): Na, mi lesz, na mi lesz?

Vincent Auriol: De kérem ... ez meglep ... Ön befolyást akar gyakorolni a francia miniszterelnök személyének kiválasztására?

Eisenhower: Miért csodálkozik ezen?

Vincent Auriol: Mert ez tudtommal január 20-áig még a Truman belügye ...

Gergely Miklós

PÁRIZSI SZILVESZTER

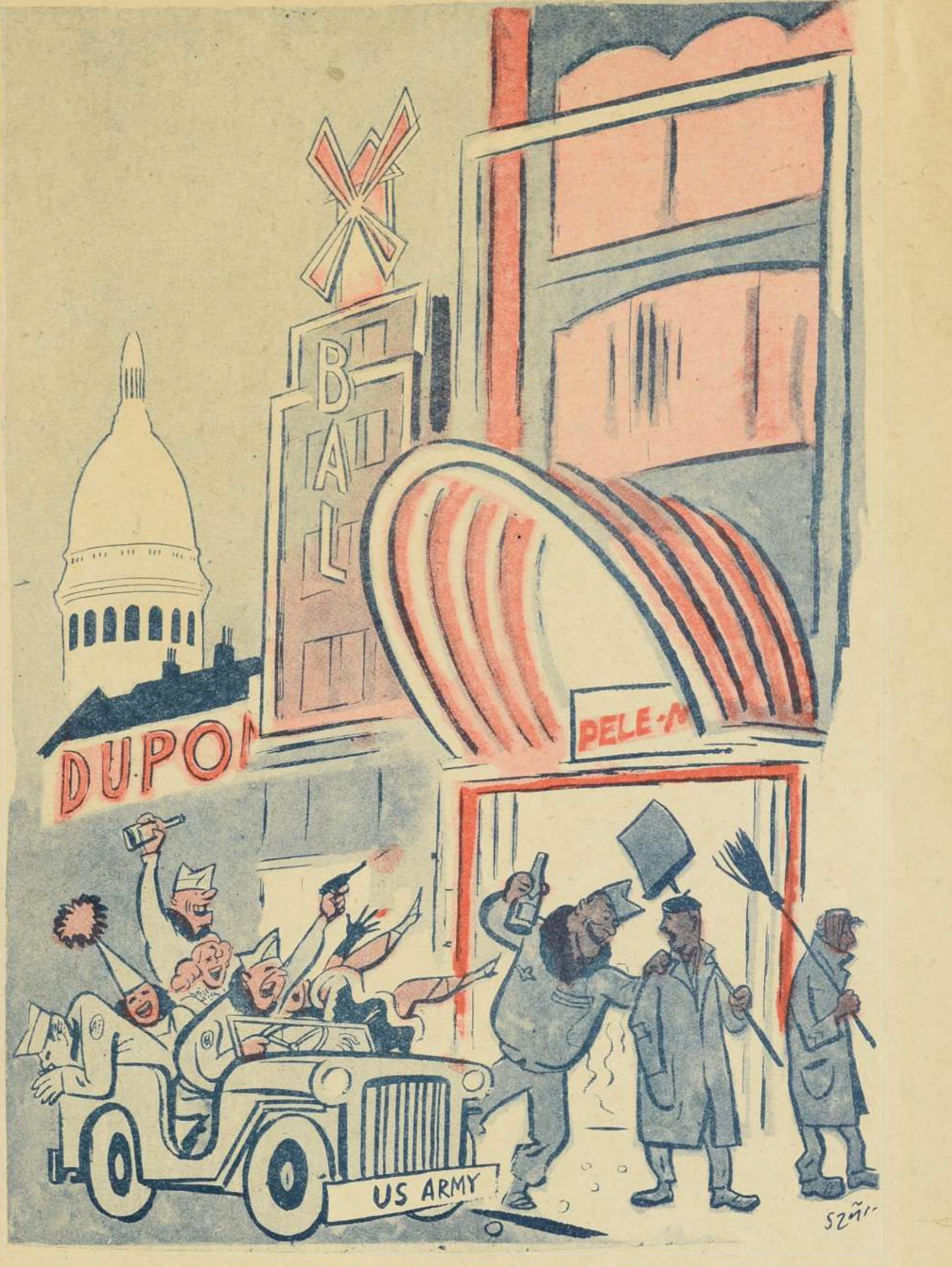

Az amerikai: Na, megyünk haza! Boldog újévet!
A francia: Ha igazán hazamennek, akkor lesz boldog újévünk!

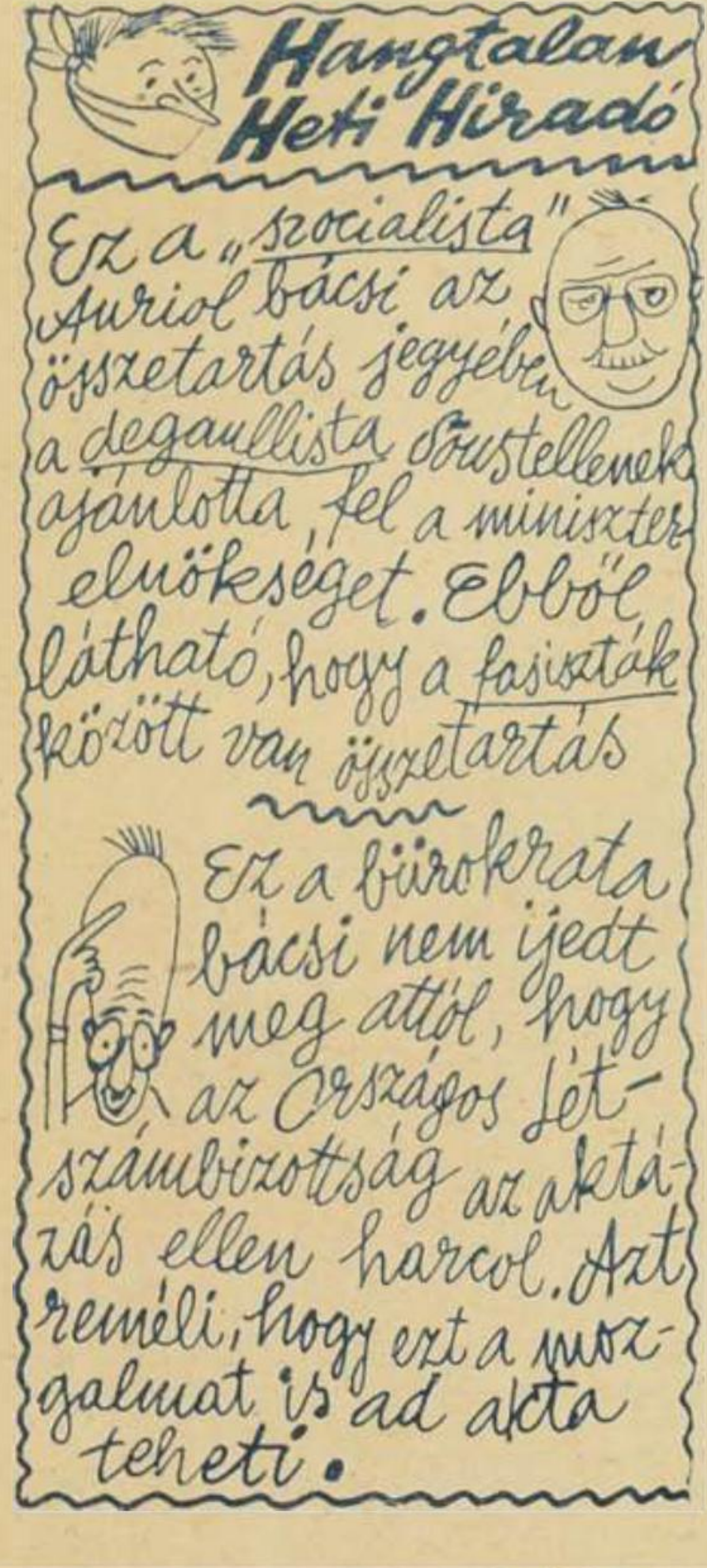

Hangtalan Heti Hiradó

Ez a „szocialista” Auriol bácsi az összetartás jegyében a degaullista Soustellenek ajánlotta fel a miniszterelnökséget. Ebből látható, hogy a fasiszták között van összetartás

Ez a bürokrata bácsi nem ijedt meg attól, hogy az Országos Létszámbizottság az aktázás ellen harcol. Azt reméli, hogy ezt a mozgalmat is ad akta teheti.

Izgalom Churchilléknél

(Szereplők: Churchill és neje)

— Mit hallok, Winston? Mégy Washingtonba?

— Igen, mama. Februárban.

— De hiszen nem régen voltál.

— Nem baj, megint megyek.

— De miért mégy megint, ha már egyszer voltál?

— Ezt te nem érted mama. Amit akkor csináltam, az már nem aktuális. Elévült. Nem értesz te a politikához.

— Ne fontoskodj Winston! Mindenki tudja, hogy akkor csak a Truman talpát nyaltad!

— Arról van éppen szó! Az már kiment a divatból, most az Eisenhoweré van soron! ...

— Muszáj átmenned?

— Persze, hogy muszáj. Nem küldheti át a talpát Londonba ...

Töprengés az új naptár előtt

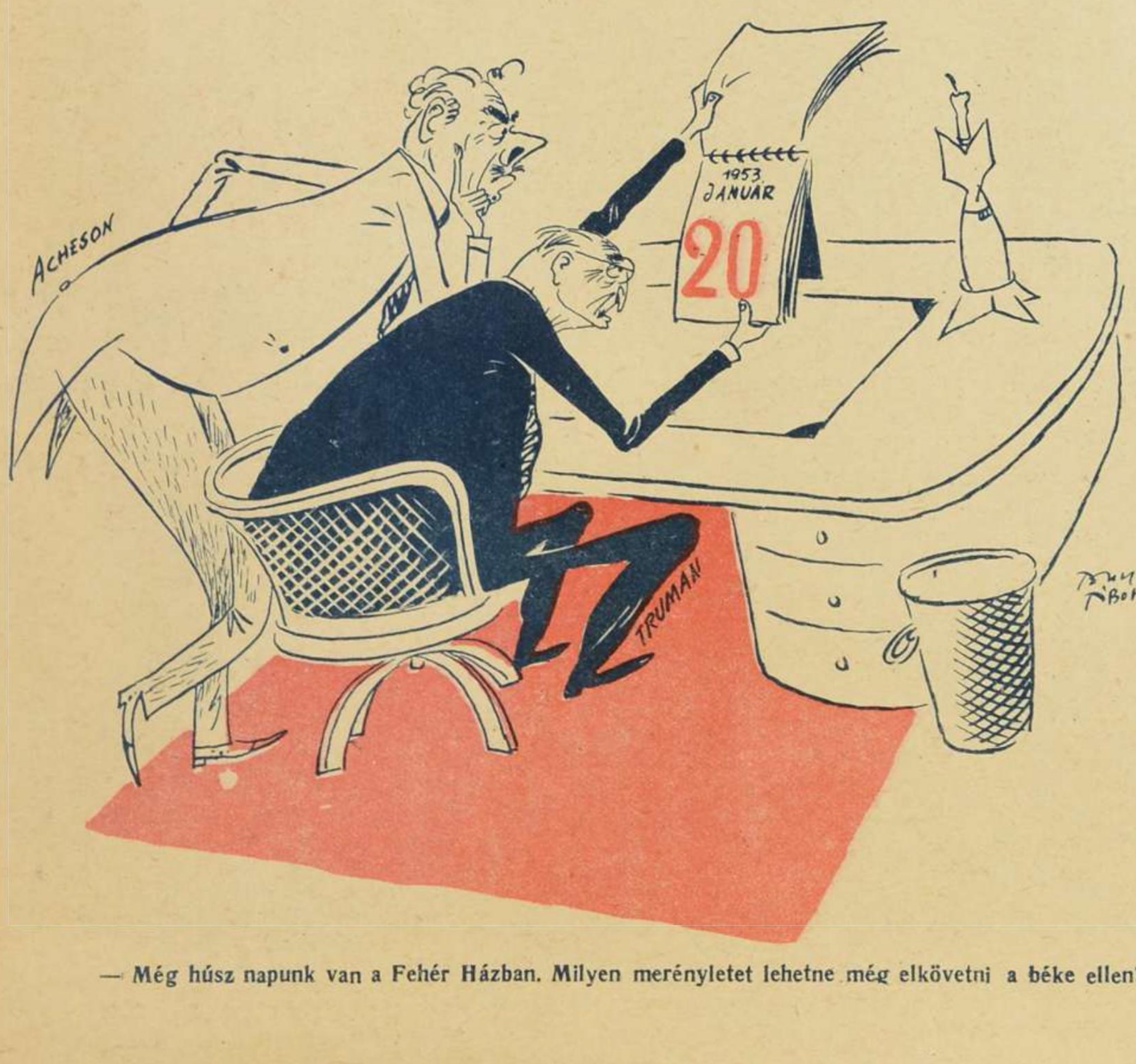

— Még húsz napunk van a Fehér Házban. Milyen merényletet lehetne még elkövetni a béke ellen?

Levél a rokonokhoz

Kedves rokonok!

Örömmel tudatom veletek, hogy nagyszerűen érzem magam, csak lakásom bejáratát kell még jobban kirágnom, mert az utóbbi időben meghíztam és nem nagyon férek be. Feleségem is szuszog, lomhán tud csak mozogni és a liszteszsák alját is inkább velem harapdáltatja körül. Hol van az a régi fürgesége!

Mindennek az az oka, hogy beköltöztünk Sáfrányékhoz, mint albérlők. Szegény elődünket, Cincogi bácsit utcai baleset érte, addig mászkált ugyanis a kamrában egy üveg dunsztoson, amig az üveg megbillent, gurulni kezdett, ő szegény leugrott a robogó dunsztosról és összezúzta magát. Így jár az, aki robogó járműről ugrál.

De nem erről akarok beszélni, hanem arról, hogy milyen remek lakásunk van. Alig laktunk itt néhány napja, hallom, amint Sáfrányné azt mondja a férjének: „Lajos, képzeld, csak tíz kiló lisztet kaptam a Kása-utcai Közértban és huszonötöt a Trója-utcaiban. Ketten vagyunk ... meddig lesz ez elég nekünk?”

Mi feszülten figyeltünk, hiszen közvetve érdekelve vagyunk a fogyasztásban. Nem is csalódtunk. Másnap özönleni kezdett a kamrába a liszt, a zsír, a cukor. Később nemcsak a kamrában, de az egész lakásban mindenütt a legremekebb ennivalókat találtam. Családommal együtt, mind a negyvenketten éjtszakai kirándulásokat tettünk a vitrinbe, ahol szalonna volt az ezüsttálak mögött. A könyvszekrényben az egyik Sekszpir-könyv fedelét kinyitottam, képzeljétek, sajt és csokoládé volt benne, pedig tudom, hogy ilyet Sekszpir soha nem írt, hiszen jól ismerem az irodalmat, három évig rágtam át magam a világirodalom történetén.

Ezek a Sáfrányék háromszoba-hallos lakásban laknak és mielőtt lefekszenek, előbb ki kell szedni a rekamiéból a mézet, cukrot, zsírt, hogy legyen helyük az alváshoz.

Egyszóval remek hely ez, azért írok, kedves rokonok, hogy gyertek ti is ide, van itt hely elég, rágunk magunknak a kamra aljában még egy odut, ennivalóra pedig ne legyen gondotok. Hopp ... most többen jöttek a konyhába, biztosan valami jót hoztak, várjatok, kinézek ...

Jaj, baj van. Több ember van kint és azt kérdik Sáfrányéktól, miért harácsolták össze ezt a sok fontos élelmiszert?

— Kérem — sikoltotta Sáfrányné — én attól féltem, hogy nem fogok kapni semmit ...

Erre valami olyasmit mondtak neki, hogy ettől kár volt tartania, mert úgyis fog kapni valamit. Hogy mit, azt nem értettem, mert mind elmentek és ... ami számunkra a legrémesebb ... minden ennivalót elvittek a lakásból.

Meghívásomat tekintsétek tehát tárgytalannak, mert mi is költözünk innen. Csak azt szeretném tudni, hogy mi az, amit Sáfrányék kaptak? Gondoljátok, hogy annyi, amennyi néhány évig elég nekik?

Sok szeretettel üdvözöl mindenkit

Egér Benő és családja

Béke-utca lett a debreceni Szent Anna-utcából

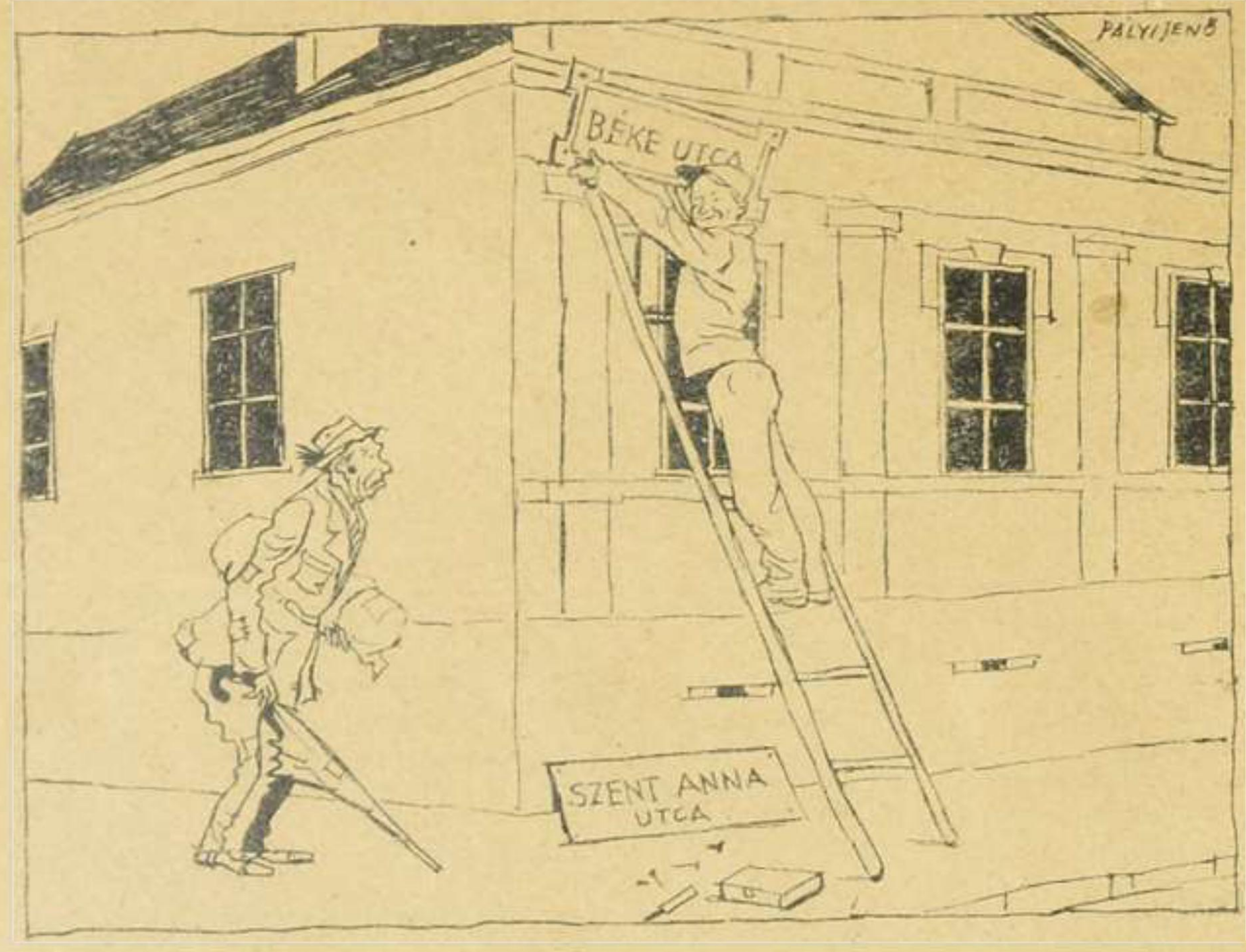

Reakczy Jóska: Nahát, ezeknek szentebb a béke, mint az Anna ...

A MŰJÉGEN

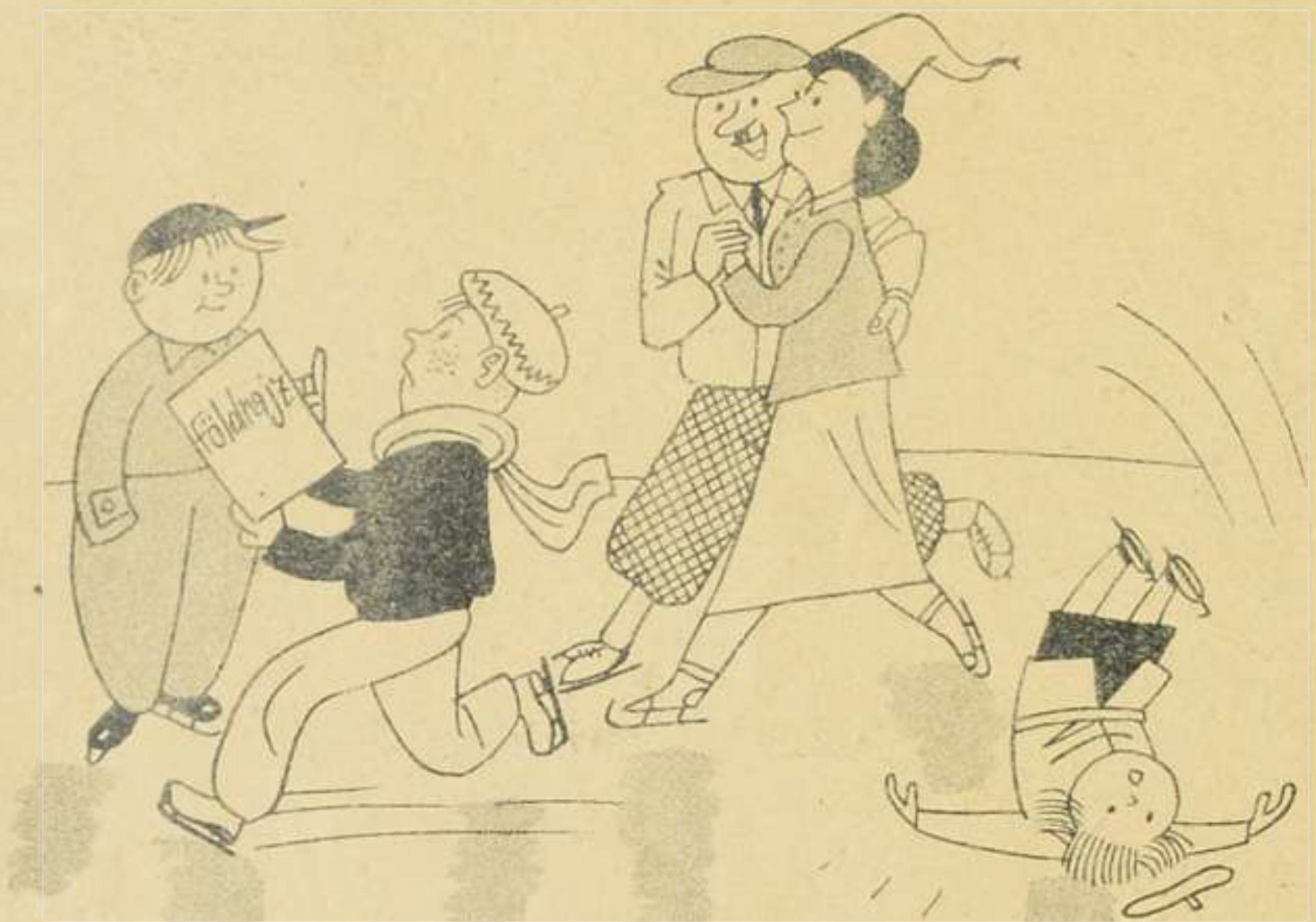

— Elengedtek korcsolyázni, de kikötötték, hogy a leckémet meg kell tanulnom ...

Ahol nem ismerik a tisztasági mozgalmat

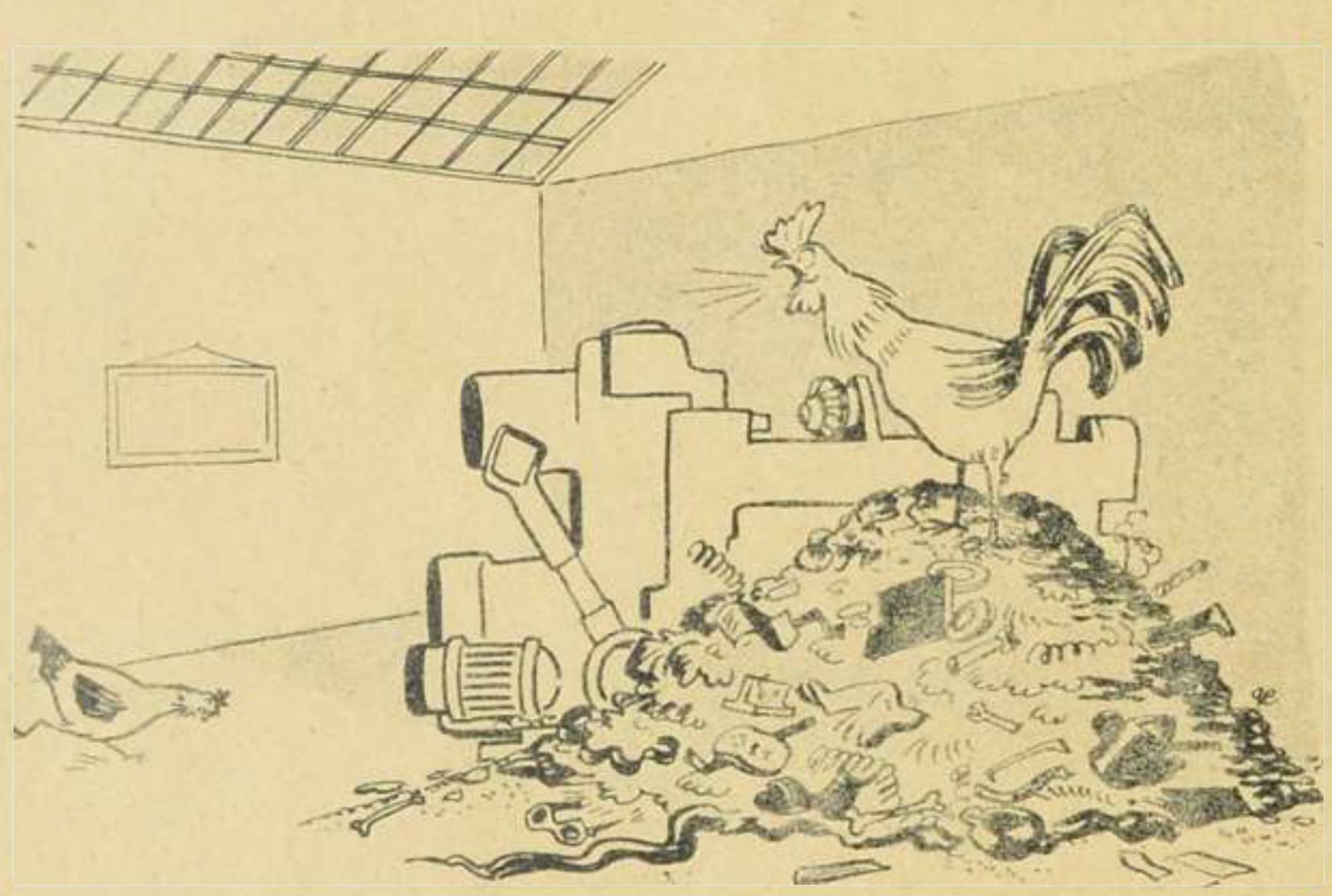

— Gyere gyorsan Pipi! Ilyen szemétdombot kint nehezen találunk!

Aminek nem szabadna lennie AZ EGYETEMEKEN

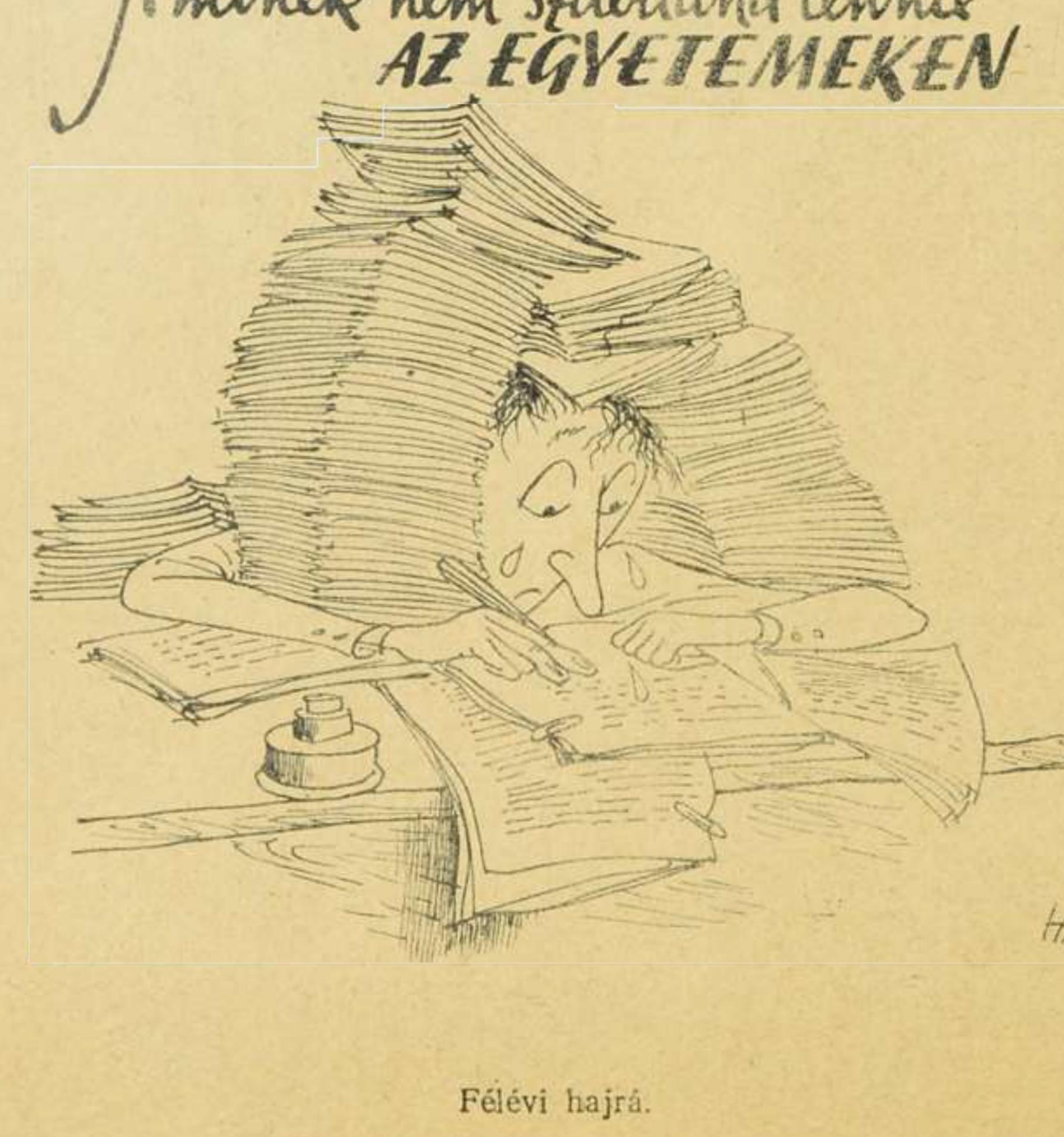

Félévi hajrá.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KIK-csúcsteljesítmény

A Géza-utca 1. számú nagy bérházban lakunk, illetve ebben a házban van a munkahelyünk. A házat az V. kerületi KIK kezeli s ezért mi — megfagyunk. Ősszel olyan kazánt szereztek be, amely a fűtési idény megkezdésekor, az első próbafűtésnél szétment. Azóta is darabokban hever a kazánházban. Ettől még ugyan lehetne fűtés, mert van még két kazán. Amikor azonban a szénbeszerzés ideje volt, nem gondoskodtak tüzelőről, — mert nem volt fűtő, aki a szenet „kezelte" volna. Most már van fűtő, de nincs szén és nincs kazán.

A helyzet tehát az, hogy hol kazán van, de fűtő nincs, máskor fűtő van, de szén nincs, ha pedig szén lenne, nem találnának intézkedő hivatalos személyt a KIK-nél.

Igy megy ez már ősztől kezdve. Egy dolog bizonyosan van: a fizetési kötelezettség. A KIK a Géza-utca 1. számú ház lakóitól és hivatalaitól elfogadja, sőt követeli a fűtési pénzt. Annyit kell fizetnünk, hogy már ettől melegünk van. De csak ettől! Ebben az épületben van a Sztálinvárosi Mélyépítőipari Tröszt, az Építőipari Könyv- és Lapkiadóvállalat és még számos más vállalat. Közel 500 dolgozó és 100 lakó fagyoskodik.

A Géza-utca 1. számú ház
dolgozói és lakói

Így kaptam igazolványt

Akik Székesfehérvár és Budapest között utaznak, új Dolgozók Igazolványát igyekeznek beszerezni. Egyébként így van ez más útvonalon is. Hogy történik a 80 filléres igazolvány vásárlása?

1. A Délivasút jegypénztárainál megtudjuk, hogy a jövő évre alkalmas igazolvány nincs.

2. A dolgozók az ügyeletes tiszthez mennek és emlékeztetik, hogy a mult évben is hasonló volt a helyzet és akkor többen megírták az esetet a panaszkönyvbe. Erre kitűnik, hogy mégis van igazolványűrlap.

3. A vállalat igazolja a munkaviszonyt.

4. A dolgozó egynapi szabadságot kér.

5. A dolgozó elhatározza, hogy az igazolvány ügyén kívül a TÜKER-ügyét is elintézi. Ezért csak 11 óra után kerül a XII. kerületi Tanácshoz a MÁV-igazolvánnyal, amelyen a Tanácsnak is igazolni kell a lakhelyet.

6. Az ajtó zárva van. Háromig nem lehet bemenni. Végre három órakor kinyílnak az ajtók.

7. A dolgozó ott áll az illetékes előtt, aki megmagyarázza, hogy a rendőrségi bejelentő nem elegendő bizonyíték a budapesti lakás igazolására. Tömbmegbizott-igazolás kell.

8. A tömbmegbizott nincs otthon.

9. A dolgozó újra egynapi szabadságot kér.

10. Végre minden igazolás megvan.

11. A Déli-pályaudvar egyik helyiségében tartózkodik a második illetékes, aki ugyanakkor tartja hivatalos óráit, amikor a dolgozó Székesfehérváron végzi munkáját. Ennek az időazonosságnak leküzdése után a dolgozó végre megkapja a Dolgozók Igazolványát.

Nem lehetne ezt egyszerűbben elintézni?

200 székesfehérvári dolgozó

Pedig mi termeljük!

A Tatabányai I. számú Bányaipari Aknászképző Technikum diákotthonának lakói vagyunk. Fázunk! A 4 X 4 méteres szobát mindössze egyetlen kanna szén fűti. Tekintettel arra, hogy délutántól kezdve másnap reggelig ott tartózkodunk, állandóan fagyoskodunk. Az egy napra kiutalt kanna szén ugyanis csak néhány órán át melegít.

Kétszeresen rosszul esik nekünk, hogy dideregnünk kell, hiszen bányászok vagyunk, mi termeljük a szenet. Reggel megdermedve kelünk fel és arra gondolunk, hogy milyen jó lenne, ha torokgyulladás nélkül jutnánk a tudáshoz.

Jó szerencsét!
A Diákotthon tanulói

Sok a luxusból is megárt

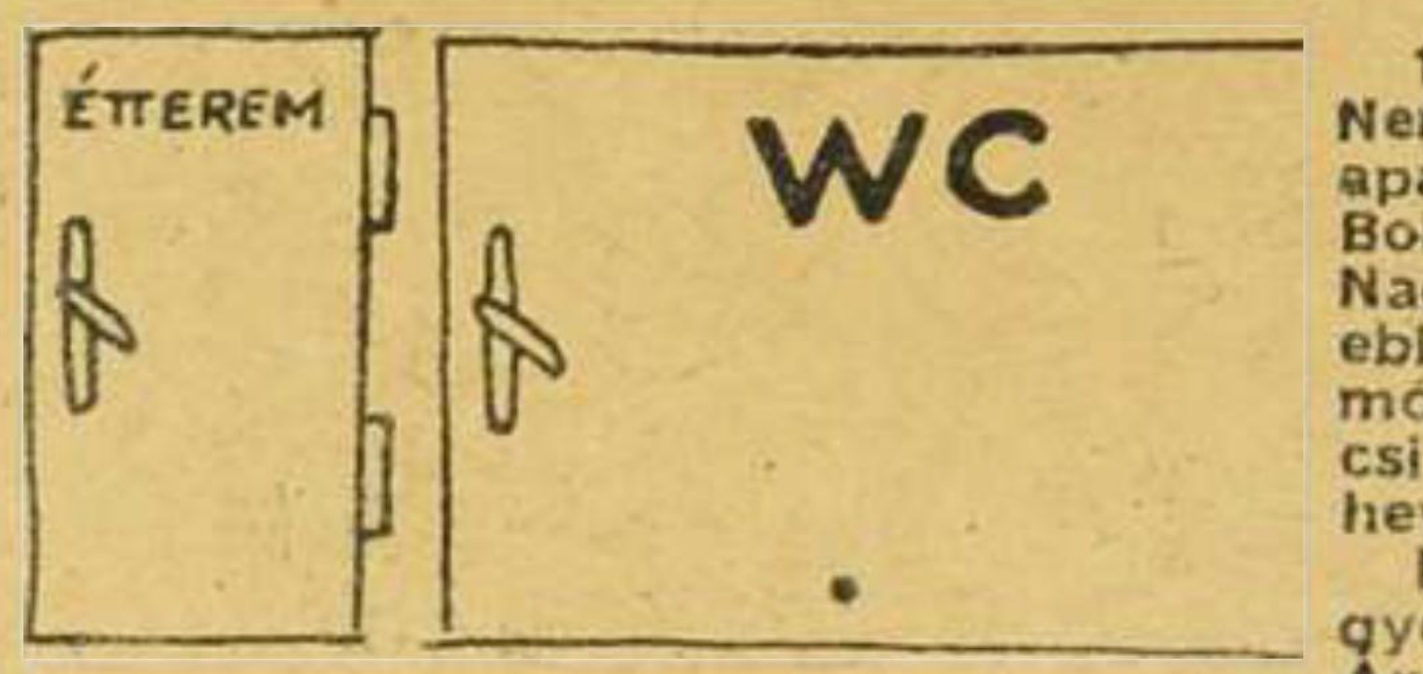

A minisztertanács az egészségügyi miniszter javaslatára elrendelte, hogy a dolgozók mindenütt higienikus öltöző- és mellékhelyiségekhez jussanak. Ez nagyon helyes, ezt az intézkedést a dolgozók lelkesen és örömmel vették tudomásul.

De . . .

De az Üzletberendezést Tervező V. az I—XII. kerületi Vendéglátóipari V. megrendelésére egy kicsit furcsa építkezést végzett.

Több mint egy éve tervezték a konyhát, amíg végül megszületett a „csodálatos alkotás": a Nagyenyedutca 3. szám alatti kifőzőkonyha. A kifőzőkonyha alkalmazottai, hét női dolgozó, — akik a helyiségben étkezőkön kívül 500 külső étkező részére is főznek, — 12 négyzetméternyi öltözőhöz és külön 10 négyzetméter nagyságú mellékhelyiséghez jutottak. Kicsit nagyra sikerült mind a két helyiség. A tíz négyzetméternyi helyen női mosdó és előtér van, mellette a férfimosdó nyílik. Viszont a mosogatókonyha olyan kicsi, hogy alig lehet mozogni benne.

Meg kell ismételni, hogy mindössze hét női dolgozó munkálkodik az étkezőben. Férfidolgozó egyáltalában nincsen. Minek akkor egy nagy mellékhelyiség a nemlétező férfidolgozók számára? Hiszen a férfivendégek számára van külön mellékhelyiség. A cél az lenne, hogy minél több étkező férjen el a helyiségben, mert most csak húsz dolgozó ebédelhet a kis teremben. Pedig, ha nagyobb lenne a helyiség, többen étkeznének benne. Miért tervezték kicsire az étkezőtermet és miért olyan hatalmasra a mellékhelyiségeket?

Megkérdezhetnénk azt is, hogy az étkezők részére épített külön W. C.-ben miért kellett két mosdót úgy felszerelni, hogy ne lehessen használni? Mert azóta leszerelték, mint használhatatlant.

Az I—XII. ker. Vendéglátóipari
Központ gondnoksága

Egyéves „jubileum"

Egy évvel ezelőtt, 1952. január 2-án bevezették a gázt lakásomba. A Gázművek dolgozói vigyázatlanságból a fürdőszobában, falvésés közben összetörték a falimosdó porcelánkagylóját.

Megnyugtattak, hogy a mosdót kicserélik. Óvatosságból bejelentettem az esetet a Gázművek központjában is. Megígérték, hogy a lakásomban ellenőrizni fogják a törött mosdó ügyét.

Vártam januárban, februárban, márciusban az ellenőrzést. Március elején végre megsürgettem a mosdót. A Gázműveknél türelmet kértek. Kijelentették, hogy „elintézés alatt van az ügyem". Vártam április végéig, akkor újból telefonáltam. Tovább ígérgettek. Egészen a mai napig. Néhány héttel ezelőtt erélyesen kértem, hogy végre csinálják meg a Gázművek által okozott kárt, de most már nem is biztattak. Kijelentették, hogy „fordulhatok bárnova a panaszommal, úgyse megyek semmire".

De én bízom abban, hogy a Ludas Matyi segítségével az egyéves jubileumra végre kicserélik az összetört mosdót.

Rácz László építésztechnikus,
VIII., Szentkirályi-u. 49.

Én, sajnos, expressz küldtem

Érdeklődéssel olvastam Császár Klára miskolci olvasójuk levelét, amelynek az volt a címe, hogy: „Még jó, hogy nem expressz küldtem."

Én, sajnos, november 26-án a szegedi főpostán expressz-levelet adtam fel Budapestre. Ez még a mai napig sem érkezett meg.

Nem is bosszankodtam volna a levél elkallódásán, ha nem lett volna folytatása az ügynek. December 2-án ugyanis Szegeden elmondottam az eltűnt levél históriáját a csoportvezetőnek. Kijelentette, hogy csak akkor tud érdemben foglalkozni a panasszal, ha 1 forint 40 filléres bélyeget hozok.

Biztos vagyok benne, hogy a csoportvezető tisztviselő kívánsága szabályos volt, valószínűleg utasítást kapott, hogy ilyen esetekben 1 forint 40 filléres bélyeget kérjen. Az orvoslásnak ezt a módját azonban nem találom jogosnak. A posta hibát követett el és a hiba korrigálását velem akarja megfizettetni.

Azóta látogatóban voltam Budapesten, de még mindig nem kapták meg az expresszlevelet. Természetesen ezután már eltekintettem a reklamálástól és az 1 forint 40 fillér befizetésétől.

Pain Emil főkönyvelő,
Szegedi Késárugyár

„Meggondolták a dolgot"

1952 november 9-én születtem. Nemsokára kéthónapos leszek. Édesapám születésem napján az Anyák Boltjában babakocsit vett számomra. Nagyon szeretnék már belefeküdni ebbe a gyerekkocsiba, de ez nincs módomban, mert a megvásárolt kocsi a Keleti-pályaudvar raktárában hever — összetörve.

Rákoscsabán lakunk és édesapám gyorsáruként adta fel a kocsit. Arra gondolt, hogy a gyorsáru — nevéhez méltóan — gyorsan kiér Rákoscsabára. Amikor szüleim az állomáson át akarták venni a kocsit, szomorúan látták, hogy az szállítás közben összetört.

Édesanyám nem akarta átvenni, de az állomásfőnök rábeszélte őt, hogy vigye haza, mert nem szabad a raktárban tartani.

Másnap jegyzőkönyvet vettek fel az állomáson a sérülésről. Azt mondták, szüleim értesítést kapnak. Ez azonban késett. Édesapám be akart menni a MÁV Kártérítési Hivatalába, de nem engedték be. Azt mondották, adja be írásban a panaszát. Ez megtörtént. Azóta december 5-én levél érkezett a MÁV-tól, amelyben arra kérnek bennünket, hogy a kocsit küldjük vissza a Keleti-pályaudvar raktárába és ha a feladóvevényt benyujtjuk, kártalanítani fognak bennünket. Azóta ismét hetek multak el, de még mindig nem történt semmi. Sőt! . . . Legutóbbi telefonsürgetésünkre azt válaszolták, hogy „meggondolták a dolgot", nem fizetnek kártérítést, hanem megjavítják a kocsit.

A MÁV még abban is kételkedik, hogy a kocsi új volt. Még jó, hogy édesapám az Anyák Boltjának számlájával tudja igazolni, hogy vadonatúj kocsit vásárolt számomra. Remélem, újévre talán mégis bele tudok feküdni abba a kocsiba, amelyet édesapám november 11-én vásárolt.

Vizi Klára
Vizi János telefongyári dolgozó
kislánya

Ludas Matyi elintézte

„Elvarázsolt ház a Dunaparton" cím alatt közölt bírálatot köszönöm. Az irodaház építése körül mutatkozó hiányosságok feltárására és a felelősség kérdésének tisztázására a vizsgálatot megindítottam.

Szabó János főoszt. vez.
Közlekedésügyi Minisztérium

*

„A gödöllői telekhivatal packázásai" című közleménnyel kapcsolatban vizsgálatot indítottam. Tény, hogy a járásbíróság dolgozói bürokratikus magatartást tanúsítottak, különösen akkor, amikor meg nem felelő módon világosították fel a kérelmezőt. A közlemény beküldése és megjelenése közötti időben a telekkönyvi hatóság egyébként befejezte az ügyet. A kölcsön ügye a helyi tanács hatáskörébe tartozik.

A pestmegyei bíróság h. vezetője

* *

„Adják vissza rádiómat" című panasszal kapcsolatban vizsgálat indult. A kritikát köszönjük. Megállapítottuk, hogy a szegedi Rafilm kirendeltség részéről is hiba történt, de az is tény, hogy az első sürgetésre a rádió elindult rendeltetési helyére. A vásárló nem vehette át, mert máshova költözött és rossz cím miatt nem kapta meg a szállítási értesítést.

Rafilm áruforgalmi osztálya

A Ludas Matyihoz december hónapban TÜKER-ügyben 87, MÁV-ügyben 76, póstaügyben 44, lakásügyben 138, KIK-ügyben 102 panasz érkezett. A 447 ügy közül az illetékesek december 26-ig 317 ügyet kivizsgáltak és orvosolták.

1952
TOTO
Öt éves a TOTO!

HEJ, HAJ SILÓZÁS!

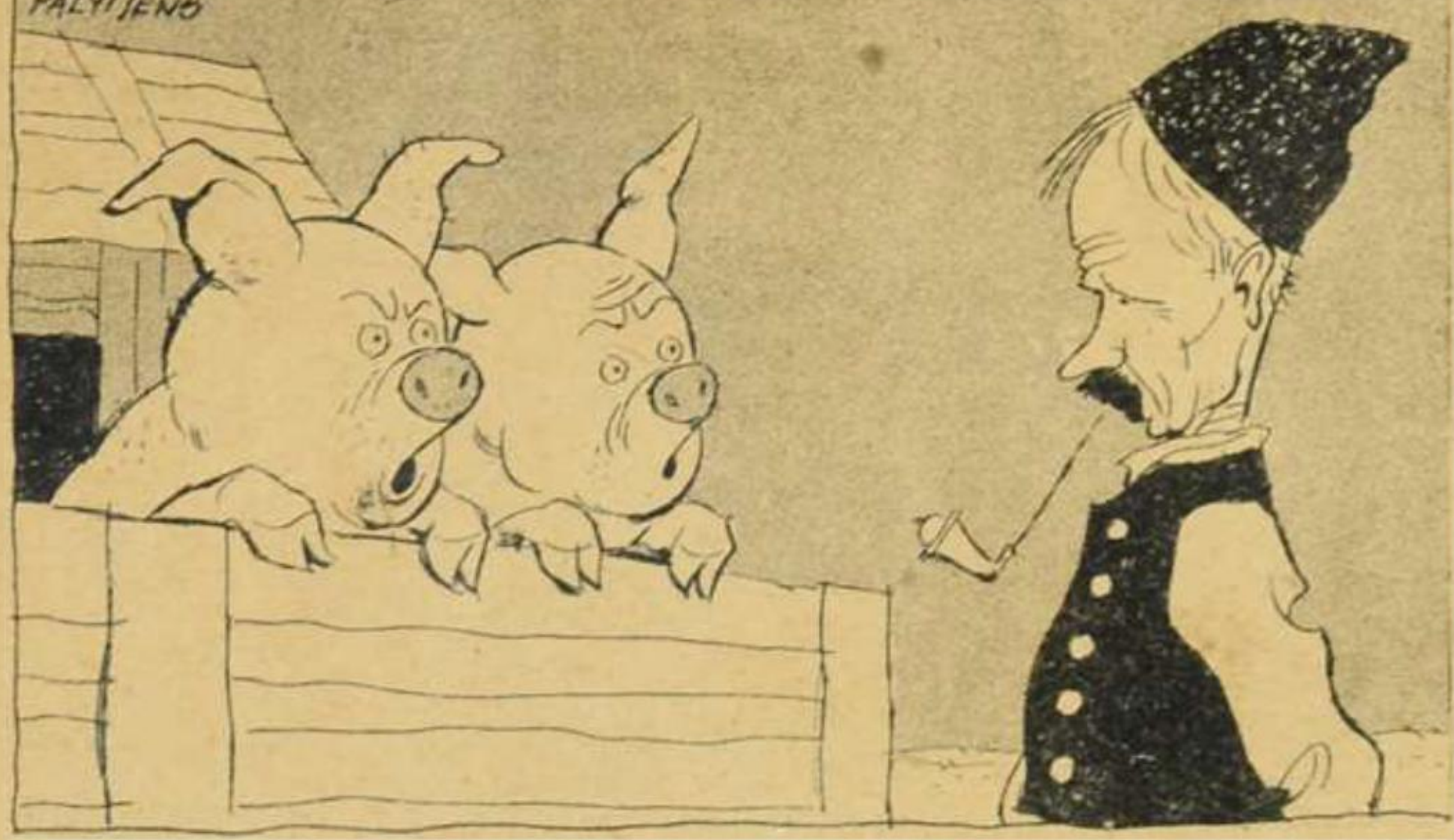

— Halljátok-e, ti úgy néztek engem, mintha csináltam volna valamit!
— Maga téved! Mi úgy nézzük magát, mint aki nem csinált semmit!

Úttörők köszöntik a 150 éves Nemzeti Múzeumot

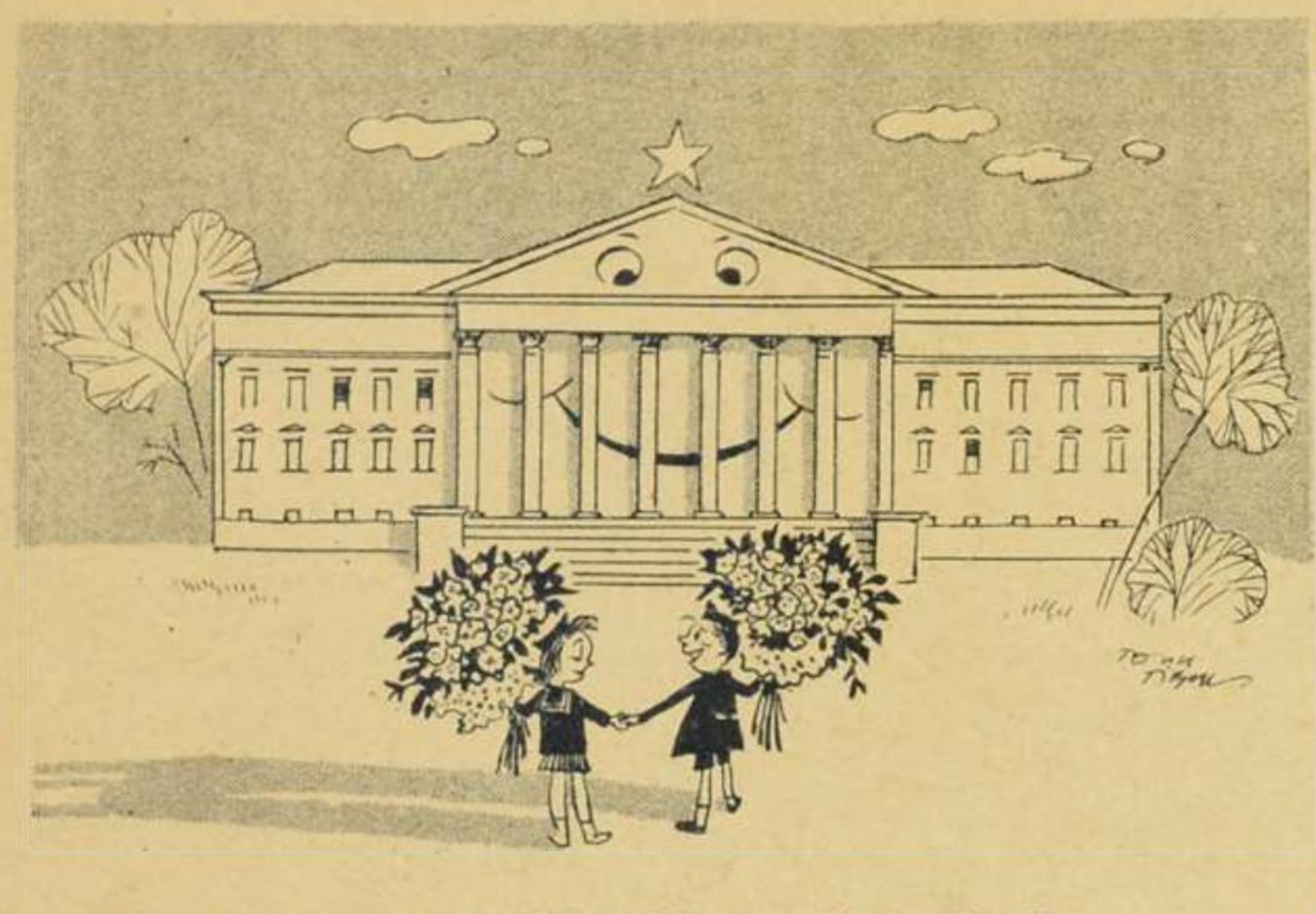

— Mondd Pannika, te melyik tárba viszed a csokrot?
— Az összesbe! Minden tárban leteszek egy szál virágot!

Aminek nem szabadna lennie

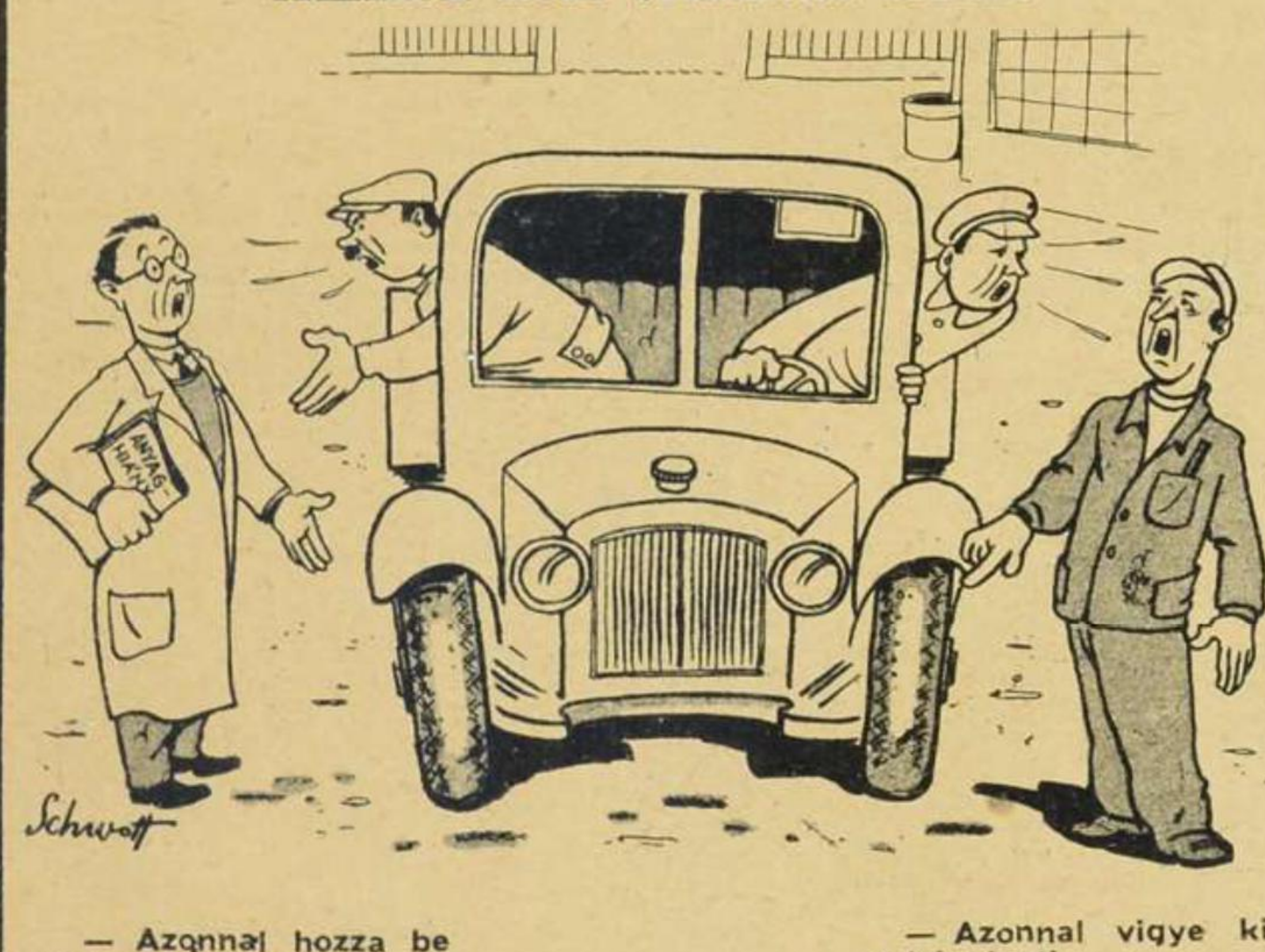

— Azonnal hozza be a nyersanyagot!
— Nem tudom, készárut kell kivinnem!

— Azonnal vigye ki a készárut!
— Nem tudom, nyersanyagot kell behoznom!

Bürokrata a kiállításon

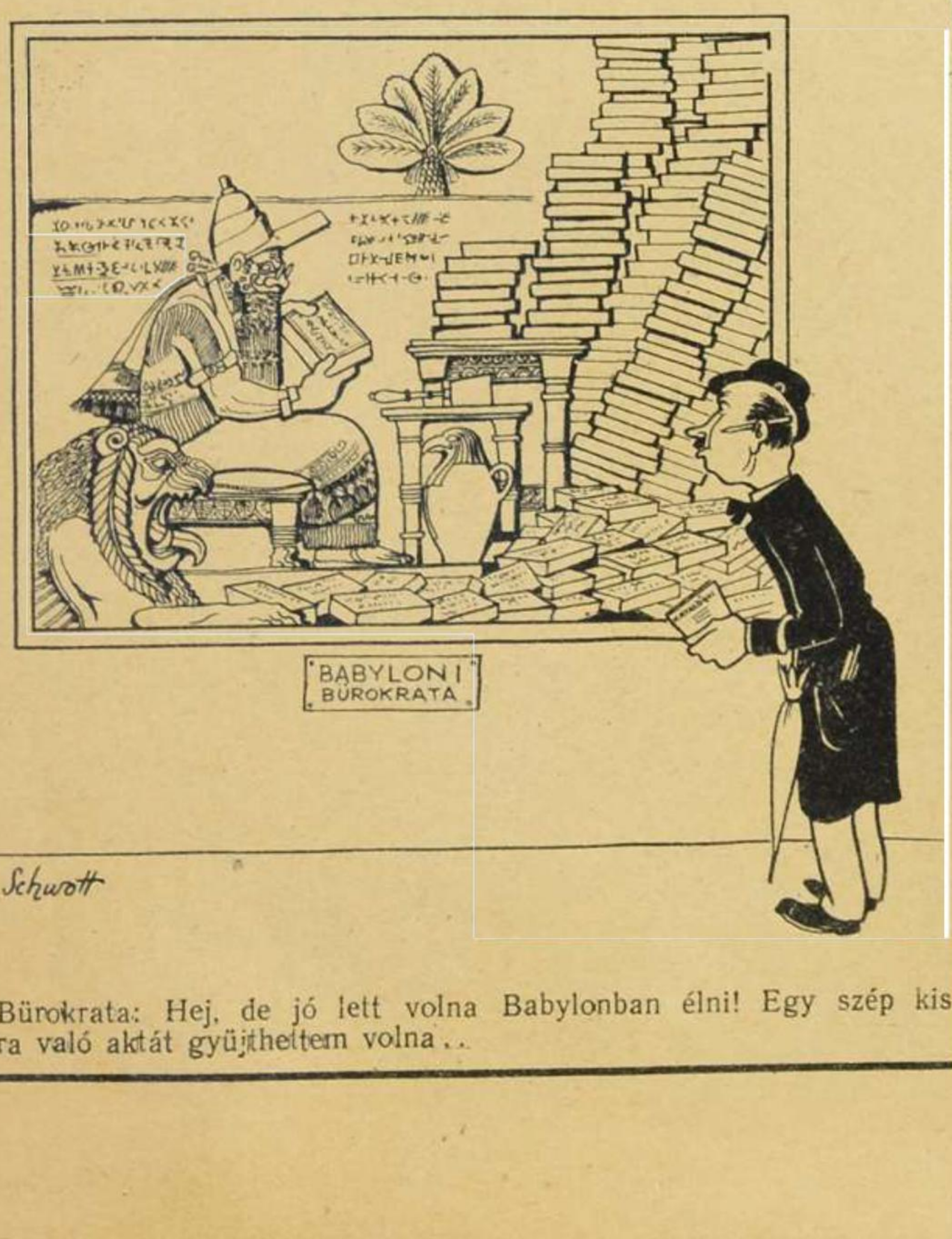

Bürokrata: Hej, de jó lett volna Babylonban élni! Egy szép kis villára való aktát gyüjthettem volna . .

GÁDOR BÉLA:

Vadul gyűlöltem Pocskait!

Jónéhány éve dolgozunk ugyanannál a vállalatnál, de az az érzésem, hogy első perctől fogva gyűlölöm Pocskait. Megjegyzem, nem én kezdtem. Szeretek békén megférni embertársaimmal és ennek érdekében még áldozatoktól sem riadok vissza. Néhány évvel idősebb vagyok Pocskainál, de rövid idő alatt rájöttem, hogy várja a köszönésemet. Az istennek se köszönne előre. Egyideig, ha találkoztunk mereven bámultuk egymást és köszönés nélkül haladtunk el egymás mellett. Később többször is erőt vettem magamon és odabiccentettem neki. Visszabiccentett, de valami olyan undok, merev pofával, hogy kinyílt a bicska a zsebemben. Mire olyan büszke ez a fráter? Kezdtem figyelni Pocskait. Nem szeretem azokat az embereket, akik nem tudnak nevetni. Pocskai az értekezleteken, az ebédnél, mindenütt kemény faarccal ült, a világért el nem mosolyodott volna. Amellett undok kutyafeje van és vékony ajkát szerzetesi szigorral állandóan összeszorítja. Nem sokat adok a formaságokra, de valahányszor Pocskaival egy ajtó előtt találkoztam, következetesen előttem ment ki, egyszer nem jutott eszébe, hogy előreengedjen.

Képzelhetik megrökönyödésemet, amikor legutóbb szabadságra utazván, az üdülőben Pocskait pillantottam meg. Na, oda van az egész hetem. Megjegyzem, az ő arcán is végigvonaglott az undor, ahogy engem meglátott. Hátat fordítottunk egymásnak és azt hiszem, az ő szíve is ugyanazzal a keserűséggel telt meg, mint az enyém.

Még a megérkezésünk napján társasjátékot játszottunk. A játék zálogosdival volt egybekötve, s nekem, hogy a zálogba adott töltőtollamhoz újból hozzájussak, a terem közepére kellett állnom, valakit háttal mögém állítottak, akit nem láttam, egy üres gyufásskatulyát az orromra húztak és felszólítottak, hogy forduljak meg és a skatulyát, anélkül, hogy a kezemmel segíteném, nyomjam rá a mögöttem álló orrára. Megfordultam és Pocskait láttam magam előtt. Az egész terem megtelt kacagással, nem lehettem ünneprontó, folytatni kellett a játékot. Pocskai arcán szégyenlős, szinte gyerekes mosoly suhant keresztül és rendkívül készségesen odatartotta hosszú kutyaorrát. Nem tudom, próbálták-e már egy gyufásskatulyát valakinek az orrára ráhúzni, *a kéz használata nélkül*. Roppant nehéz dolog, mindkét fél közös akarata és ügyessége kell hozzá. Be kell vallanom, hogy Pocskai nagyon igyekezett s miközben orrát a skatulya szabad végébe igyekezett nyomkodni, arcán egyre szélesebb mosoly terült el. Furcsa volt látnom őt ilyen közelről, hiszen az orrunk összeért. A szeme alatt mély árok húzódott, amelyből sok apró ránc futott szét. Ezek a ráncok a szájkörüli keserű vonással együtt a szenvedés jegyei, tudom a saját arcomról, amelyen szinte neveket adhatnék és dátumokkal láthatnék el minden gyűrődést. A legjobban meglepett azonban Pocskai szeme, ez a mélyen ülő két ártatlan gyerekszem, amely most tele volt őszinte buzgalommal, szinte a szeretet vallomásával, hogy közös ügyünket diadalra vigyük. Végre sikerült, a skatulya ott pompázott Pocskai orrán, a közönség tapsolt és én visszakaptam a töltőtollamat.

Nem nyújtom a történetet. Az egész hetet együtt töltöttem Pocskaival. Sakkoztunk, ping-pongoztunk és hosszú sétákon meséltük egymásnak életünk, ráncaink történetét. Gyöngéd, melegszívű embert ismertem meg benne, aki éppen úgy vágyódik megértésre és szeretetre, mint én. Persze rögtön kiderült, hogy Pocskai ugyanúgy undorodott tőlem, önző, nagyképű fráternek tartott, akiben semmi emberi érzés nincs. Igaz, mély barátság támadt közöttünk, amely még most is tart és nyilván életünk végéig fog tartani. Mindez pedig annak köszönhető, hogy egy gyufaskatulyát kellett egymás orrára húznunk. De jó lenne ezt a skatulyajátékot sokhelyütt intézményesíteni!

Újév reggelén

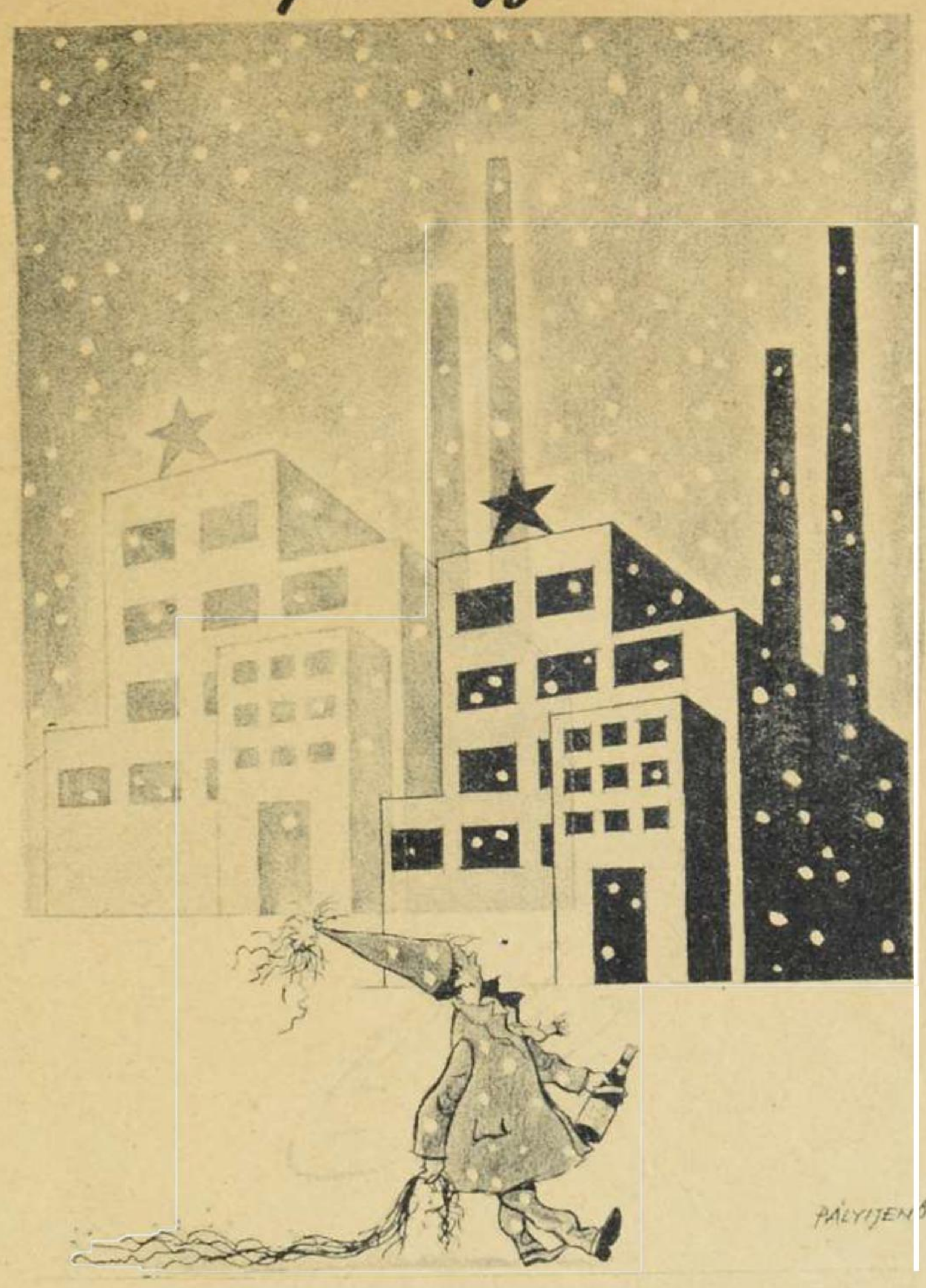

— Ezt nev . . . nevezem év . . . évvégi hajrának! Tegnap még egy gyár volt itt, most meg már ket . . . kettőt látok!

●

A legifijabbak várják az éjfélt

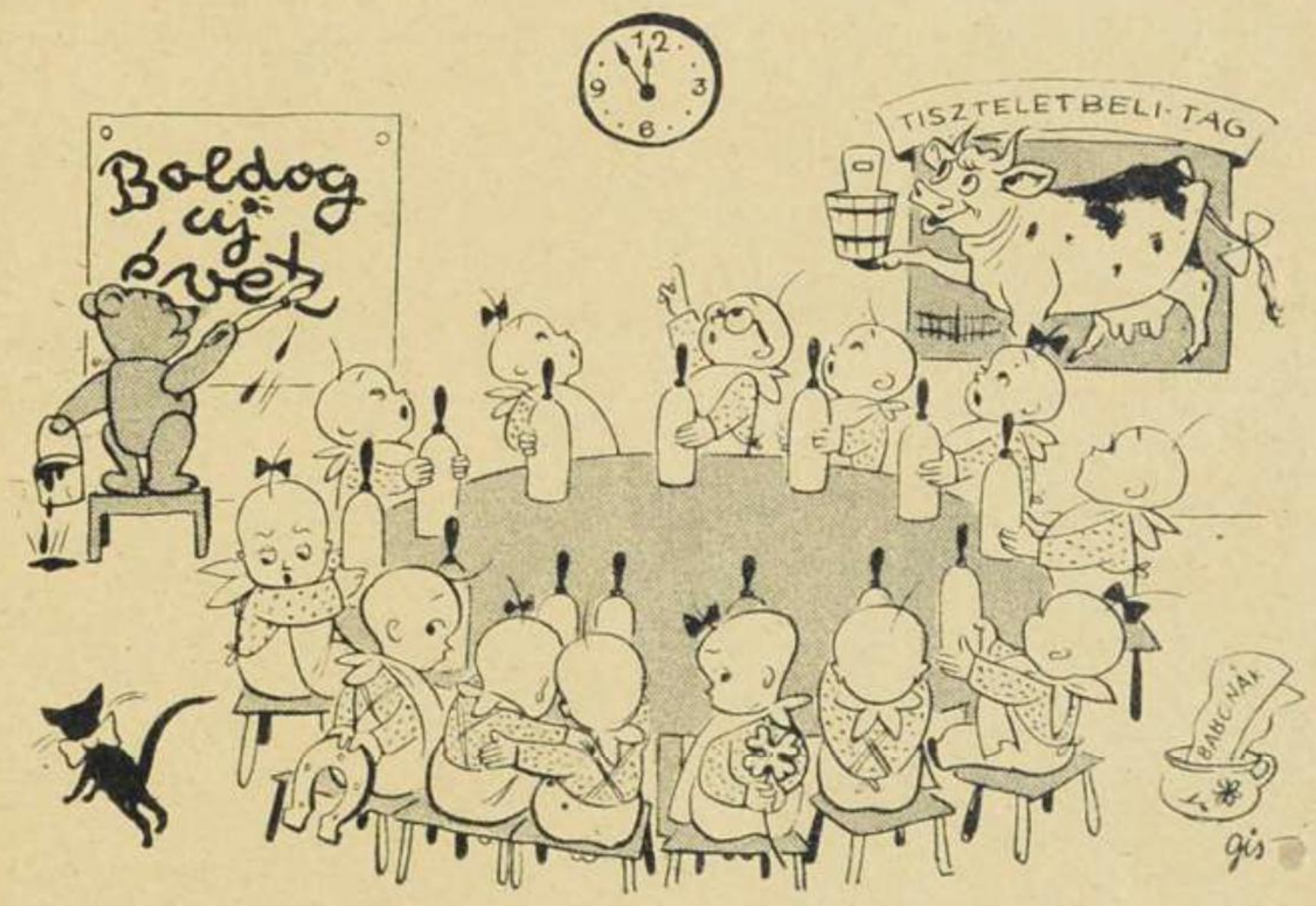

Tizenhárman ülnek az asztalnál, mert egy-kettő kivételével ők már nem babonásak.

●

Egy rejtély megfejtése

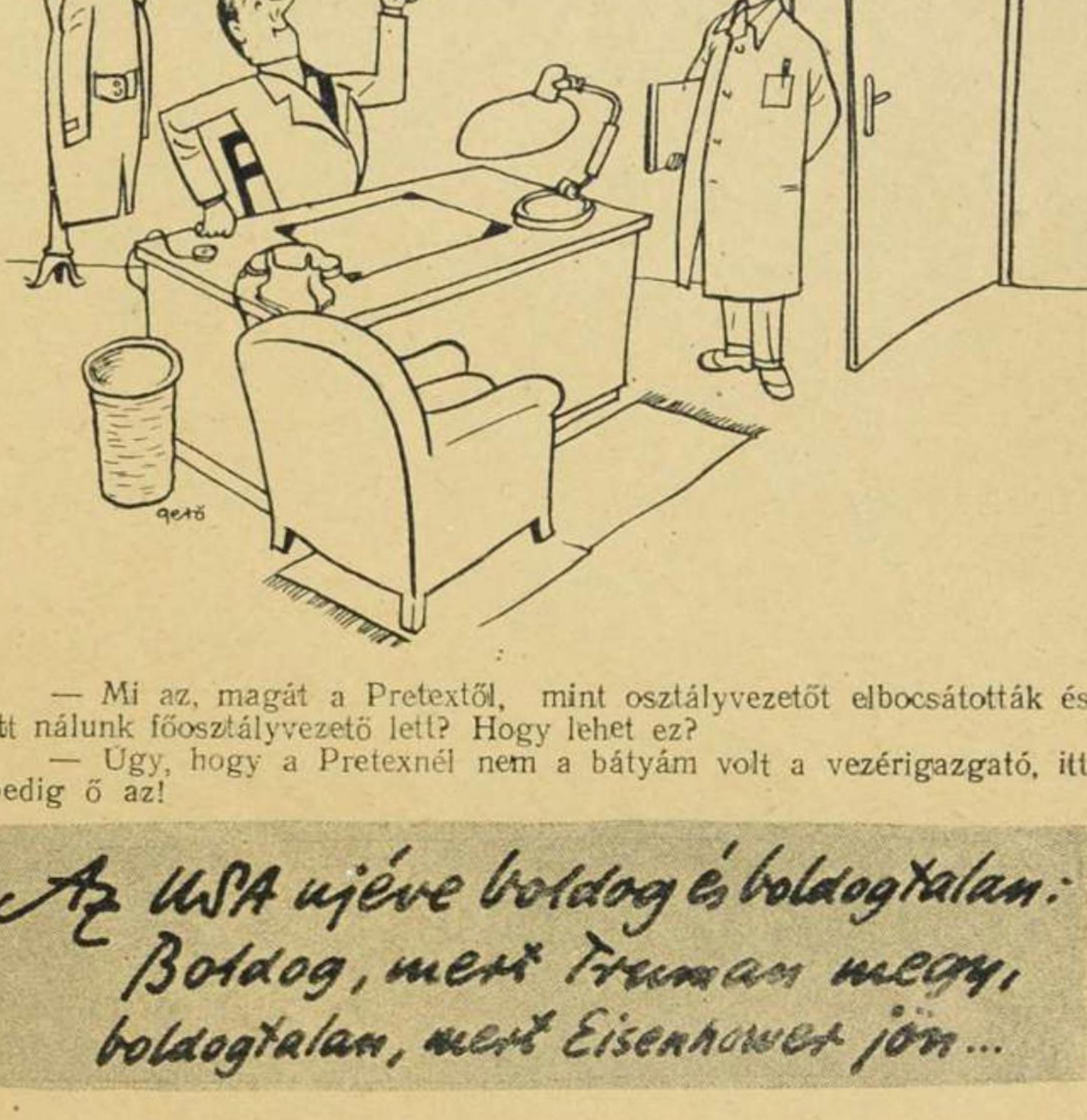

— Mi az, magát a Pretextől, mint osztályvezetőt elbocsátották és itt nálunk főosztályvezető lett? Hogy lehet ez?
— Úgy, hogy a Pretexnél nem a bátyám volt a vezérigazgató, itt pedig ő az!

Az USA újéve boldog és boldogtalan:
Boldog, mert Truman megy,
boldogtalan, mert Eisenhower jön...

RAJZ: Sándor, SZÖVEG: PALÁSTI

IGY KÉSZÜL A FINOM HÚSÁRÚ!

Látogatás a Marhavágóhíd és Húsfeldolgozó V.-nál

Hol vannak a nyulak?

A Marhavágóhíd irodájában megszólalt a telefon:

— Halló, ott Vágóhíd? Itt a Prémesállattenyésztő Vállalat! Szeretnénk, ha nyúlvágást vállalnának.

— Mi nem vagyunk berendezkedve kisállatokra.

Így kezdődött az a tárgyalás, amely végül is megegyezésre vezetett. Hosszas rábeszélés után a Budapesti Marhavágóhíd vállalta többezer nyúl vágását.

Deáki Imre igazgató a megállapodás után vágóbrigádot szervezett. Ez nem ment könnyen. A marhavágóhíd sztahanovista dolgozói nem szívesen vállalták, hogy tapsifülesekkel bajlódjanak. Végül mégis sikerült hattagú nyúlbrigádot alakítani.

Most már csak a nyuszik hiányoztak. Várták, várták a nyulakat, de nem érkeztek meg. Végre befutott az első szállítmány: két ketrec. Az egyikben négy, a másikban hat nyúl szomorkodott.

Deáki igazgató telefonált a Prémesállattenyésztőnek. Magyarázatot kért. Közölték vele, hogy nemsokára ezerszámra lesz nyúl.

A nyuszik helyett sovány, nyúlarcú ember érkezett a telepre. Bemutatkozott, mint a Prémértékesítő felvásárlója. Arra kérte a brigád tagjait, hogy utazzanak le vele Győr mellé, ahol ötezer nyúl van.

Végre megkezdődik a munka — gondolták a brigádtagok és teherautón elutaztak a szállítmányokért. A felvásárló elvitte őket Győr határába egy nagy mező szélére.

— Hol vannak a nyuszik? — kérdezték a vágóhídiak csodálkozva.

A felvásárló zavarba jött:

— Nem értem a dolgot. Úgy látszik, tréfát űztek belőlem. Nekem azt mondták, hogy itt Győr határában ennél a keresztútnál 5000 nyulat vehetünk át.

Egy győri ember végighallgatta a beszélgetést és csendesen megjegyezte:

— Biztosan úgy értették, hogy itt a mezőn végig a határban a legközelebbi községig legalább 5000 nyúl szaladgál.

A felvásárlóhoz fordult:

— Bizonyára nem jól értette a szállítási feltételeket.

— Miért, hogy kellett volna érteni? — kérdezte dühösen a felvásárló.

— Ab mező..

Gyuriról van szó

Gyuri már évek óta lakik a vágóhídon és nagyon jól érzi magát. Mindenki szereti és kitűnő ellátásban részesül. A vágóhíd kedvence.

Pedig Gyuri nem érdemli meg a szeretetet, mert önző, nem törődik társaival. Nem is barátkozik velük!

Gyurira csak a telep hatalmas kutyája haragszik. Néha megugatja, de Gyuri birkatürelemmel tűri az ugatást. Ezt könnyen teheti, mert Gyuri birkának született. Nyakán nagy kolomp van. Akkor lép akcióba, amikor a vonat megérkezik a birkákkal a telep melletti vágányra. Ilyenkor Gyuri élreáll és a csilingelő kolomppal az elkerített karámokba vezeti társait. A karámba érve, hirtelen meggyorsítja lépteit és a szemközti ajtón sietve elhagyja a birkák szálláshelyét. A szállítmányt friss széna várja. De csak széna! Gyuri azonban finom ételhez van szokva, nem igen eszik a szénából. Saját külön istállójába megy, ahol a konyhából idehozott főzelékselejtet, ízes hulladékokat ropogtatja. Ilyen csemegével él. Azután lefekszik. Nem törődik azzal a vonatsípolással, amely az üres vonat kigördülését jelzi. Gyuri meg sem mozdul. Olyan jól ismeri már a sípjelzéseket, mint a vasutasok. Csak akkor ugrik fel, amikor megint az érkező vonat különleges sípolását hallja. Ilyenkor nem kell figyelmeztetni, nem kell nógatni, magától siet a vonathoz. Mire a szerelvény megáll, már ott is van a vágányoknál. Tudja a kötelességét...

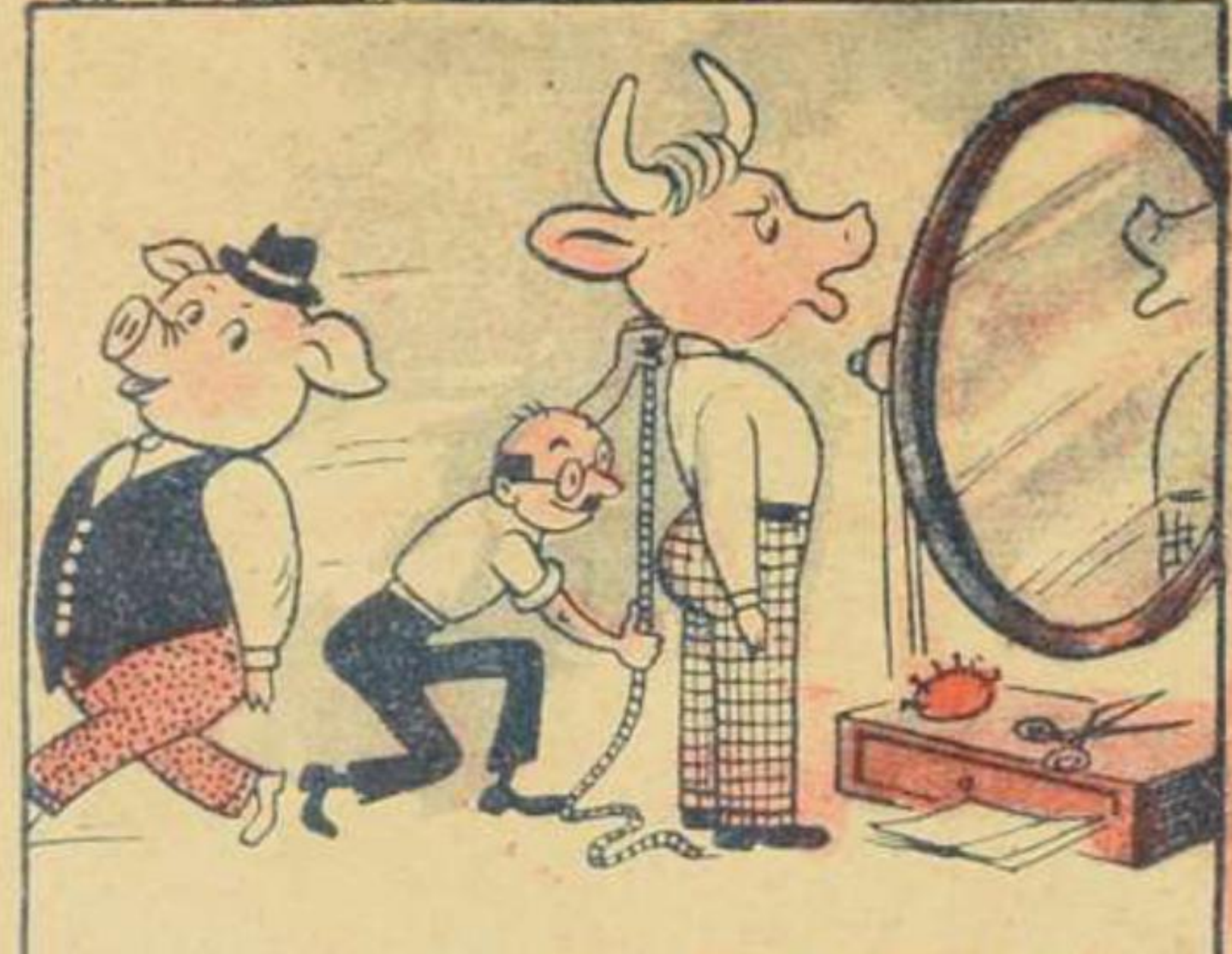

A marha- és sertésvágóhíd között nagy verseny folyik. Pillanatnyilag a sertésvágóhíd az élüzem. A marhavágóhídon így bizakodnak: a disznóknak most „nagy mellényük" van, de már a mi teheneink is megrendelték a nagy mellényt...

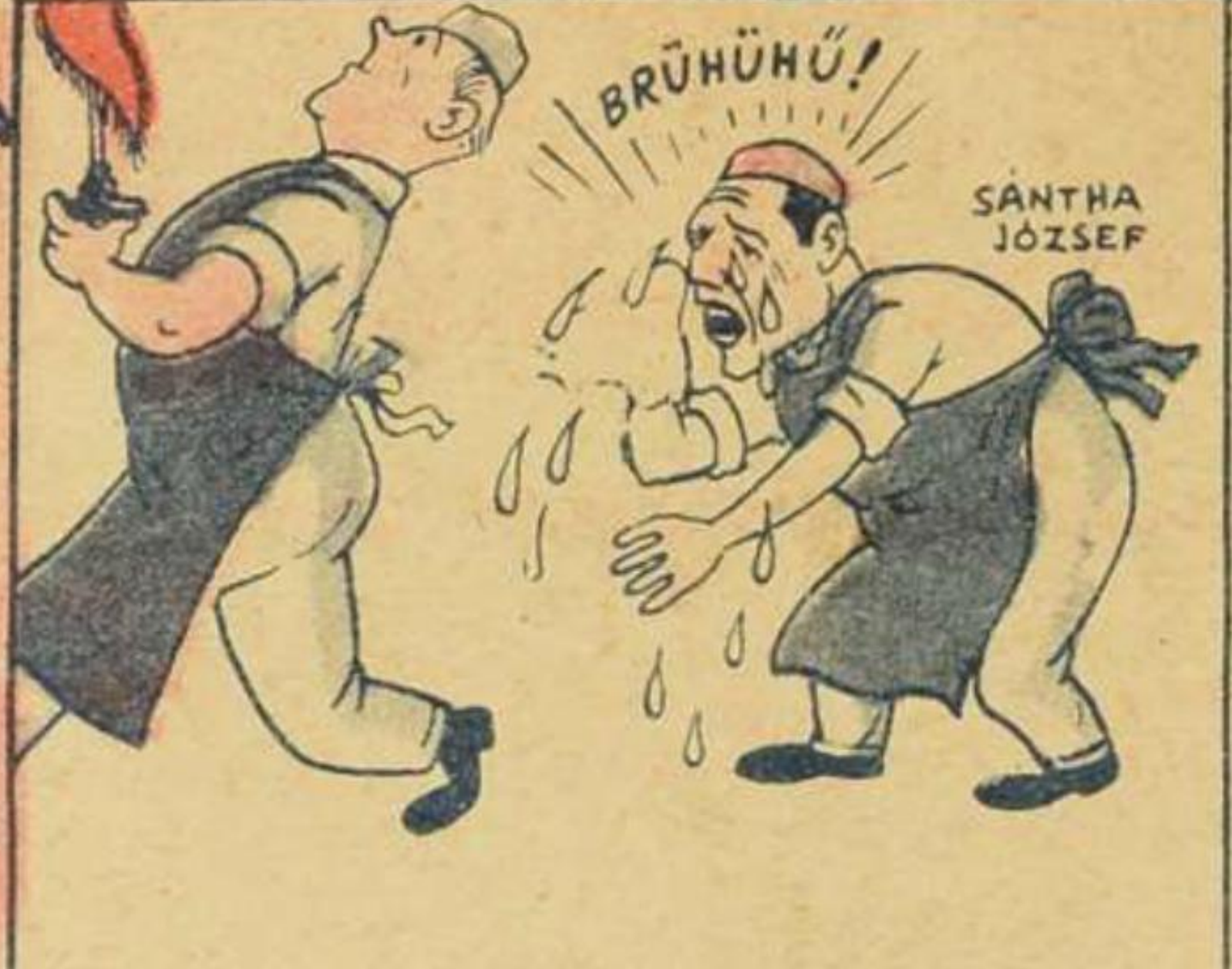

Sántha József, kétszeres sztahanovista, az ország legjobb vágója sírva fakadt, amikor a versenyzászlót elhódították tőle. Azóta már nevet, mert tudja, hogy az év végére visszaszerzi.

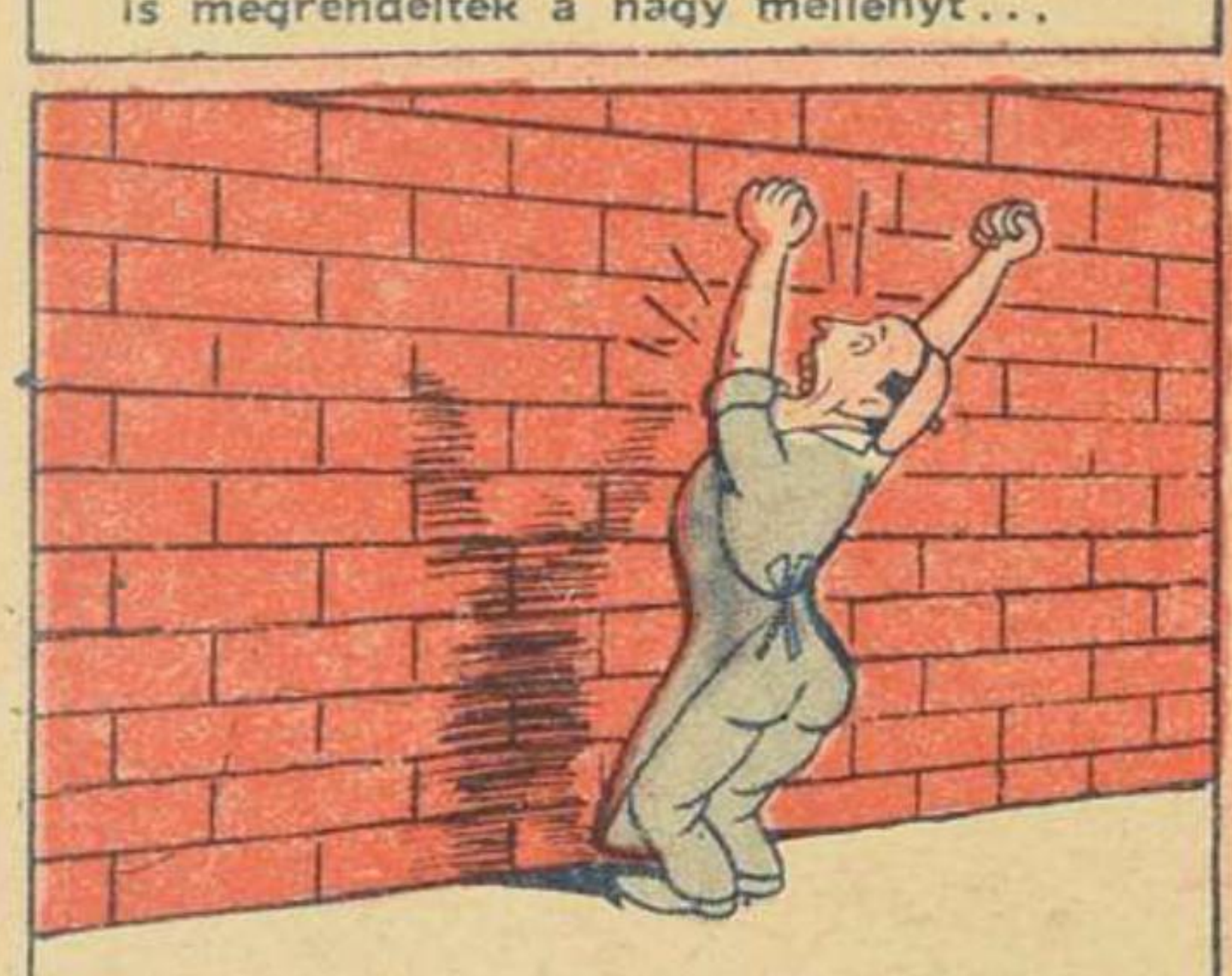

Báder János exportfelelős nyugodt ember, de ha hiba van a vagonrakodásnál, néha odarohan a falhoz és mérgében a téglát csapkodja. Munkatársai ilyenkor megjegyzik: Báder megint az imafalnál van.

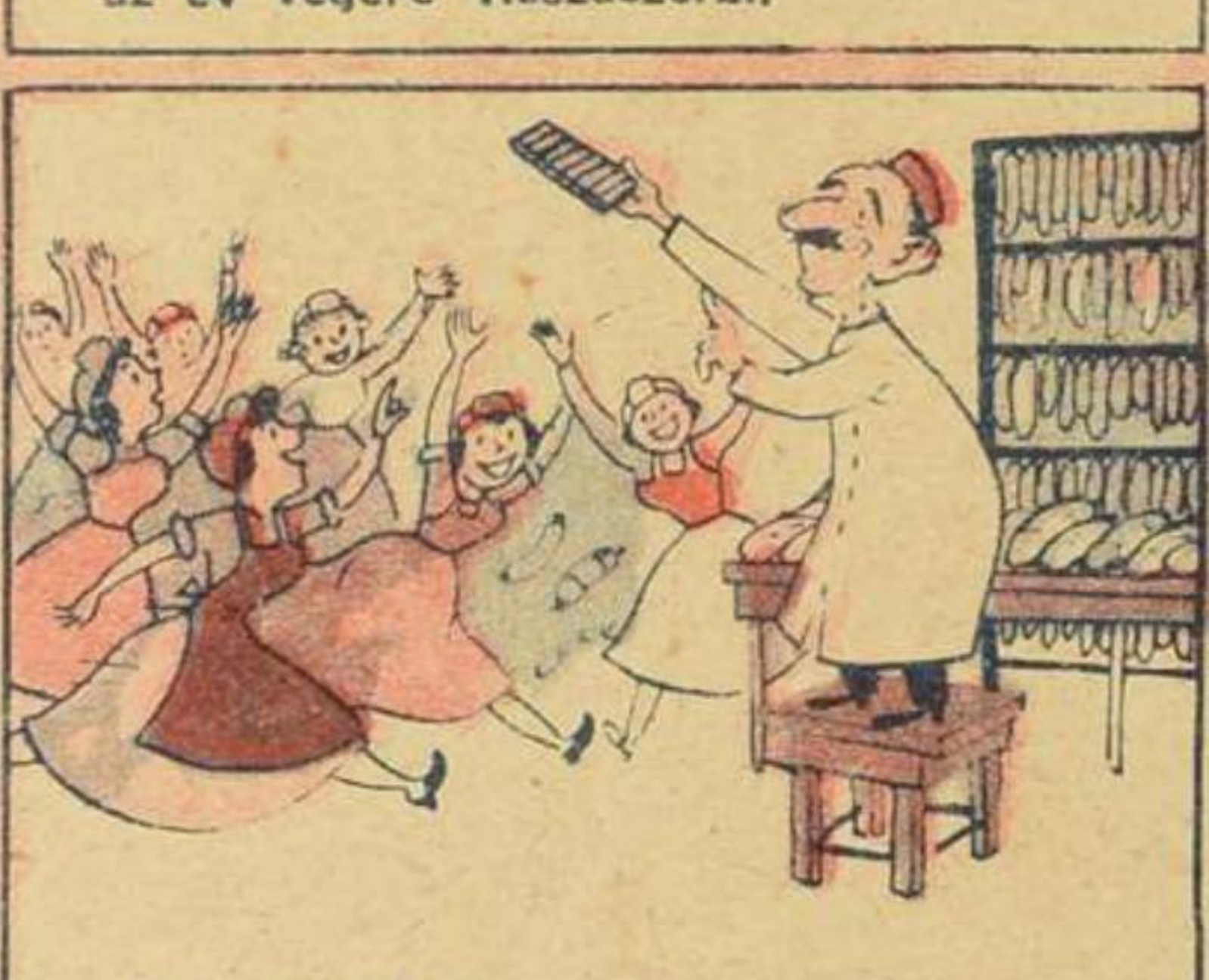

Szabadfi János, az ország legjobb csontozója női munkaerőkkel is dolgozik. A lányok remek eredményt értek el, de Szabadfi csokoládét ígért a még jobb munkáért. Az ígéretet és sajnos a csokoládét is megtartotta...

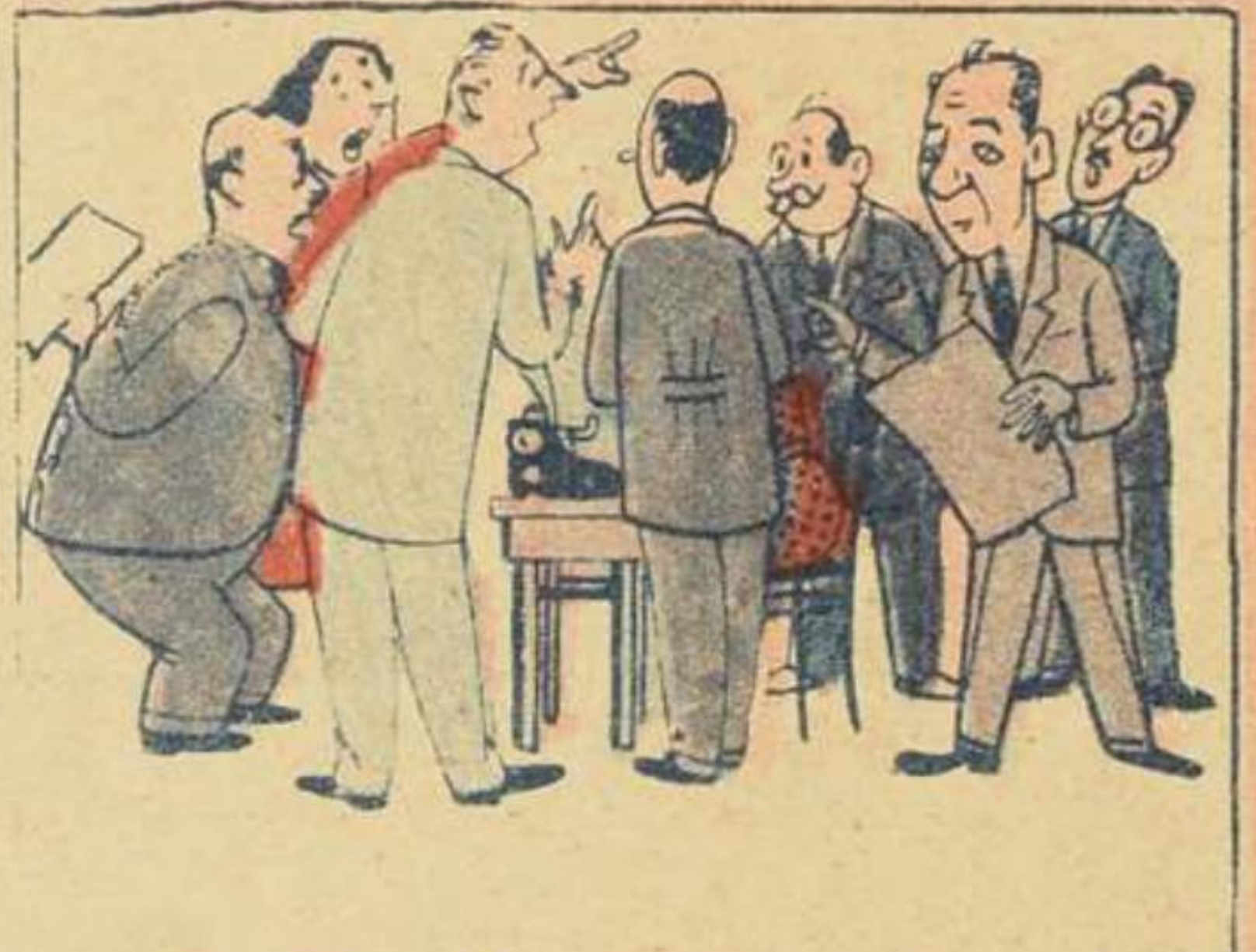

Silo Istvánné a vállalat egyik gépírónője a műszaki, a beruházási, újítási, energetikai és a MEO osztálynak ír. Legutóbb így fakadt ki: „Egyszerre csak hat embernek tudok írni. A hetedik kartárs várjon!"

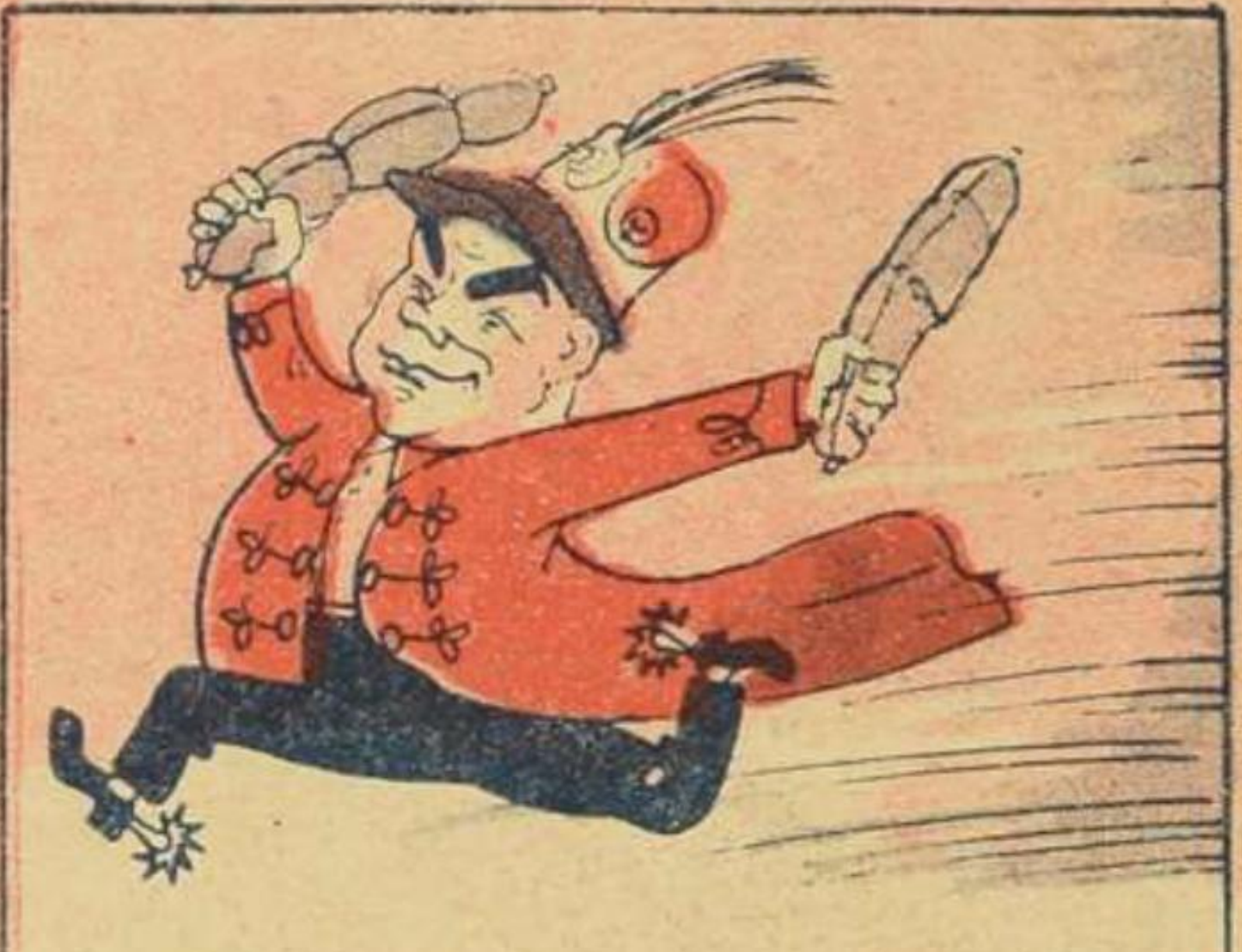

Vizi János a vágási osztály vezetője a termelés érdekében gyakran vitatkozik társaival. Ha érvekkel nem tudja meggyőzni valamelyik társát, haragjában mindig kirohan a teremből. Kirohanásai miatt Zrinyinek nevezték el.

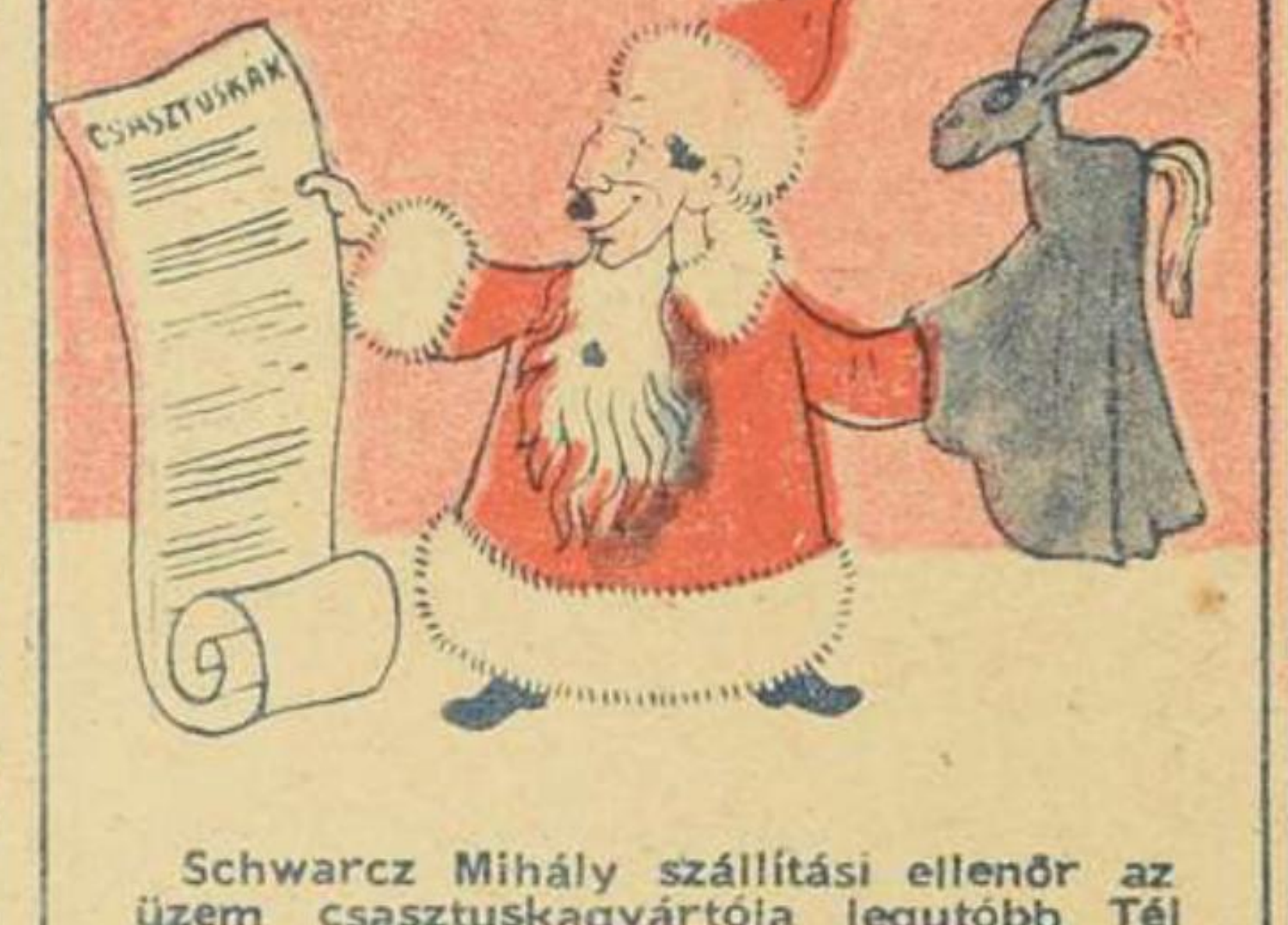

Schwarcz Mihály szállítási ellenőr az üzem csasztuskagyártója legutóbb Télapónak öltözött, de leesett a vattából készült szakálla. Erre nyomban kicsasztuskázta önmagát és az APISZ-boltot, ahol a ragasztót vette. Ő vezette a bábcsoportot is. Kezében kedvenc bábja: Kuksi.

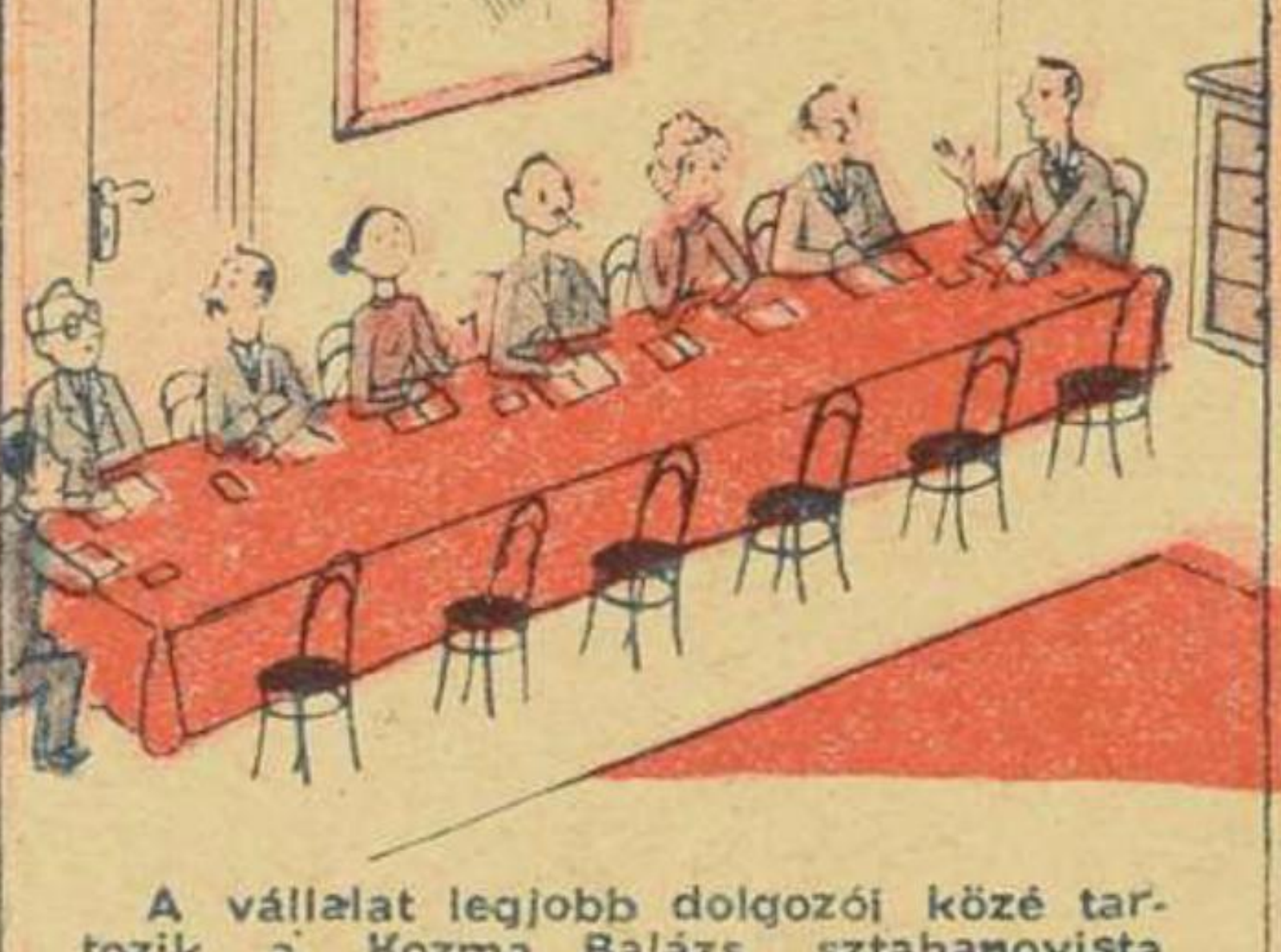

A vállalat legjobb dolgozói közé tartozik a Kozma Balázs sztahanovista DISZ-brigád. Nemcsak a munkát végzik jó kollektív szellemben, hanem moziba, színházba, sétára is együtt járnak. Ez helyes. De néha együtt maradnak el a szemináriumról is. Fenti képünkön is hat üres székkel képviseltetik magukat.

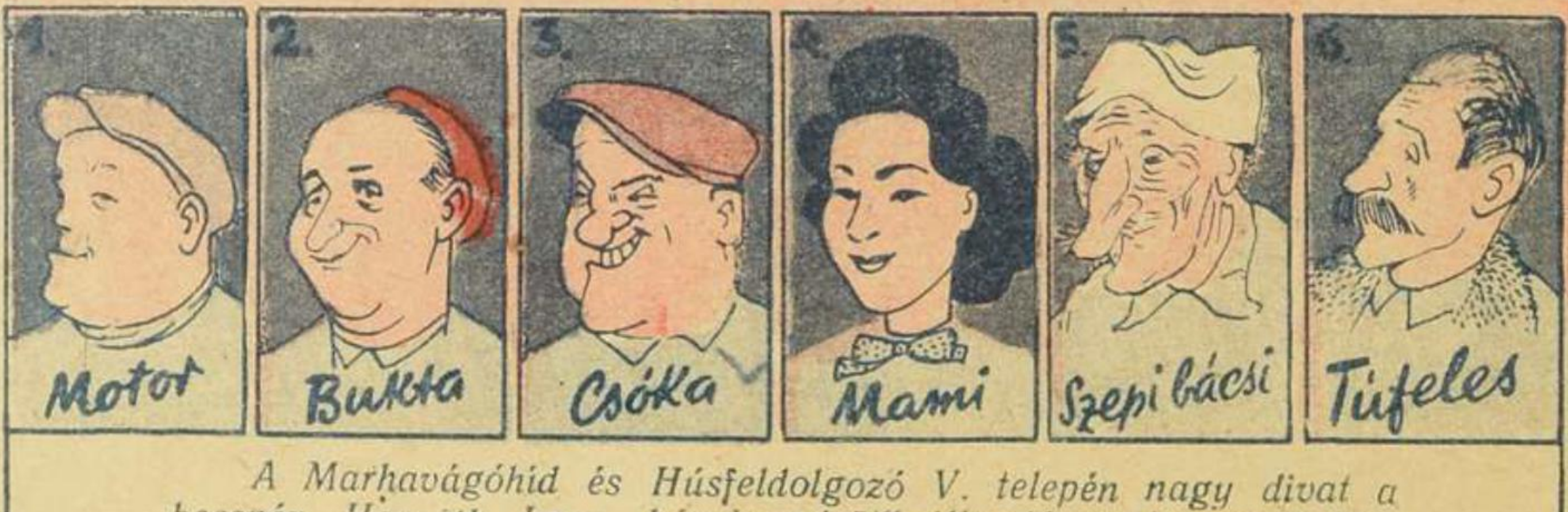

A Marhavágóhíd és Húsfeldolgozó V. telepén nagy divat a becenév. Horváth Imre „húspiacmérőt" állandó sietése miatt Motornak, Báder Jánost (mert szereti a buktát) Buktának, Vízi Jánost (mert madarai vannak) Csókának, Szalai Józsefné párttitkárt (mert nagyon fiatal) Maminak, Brauner Józsefet (mert szepegve beszél) Szepi bácsinak és Nagy II. Lajost (mert állandóan biztatja társait, hogy a kampó tulsó felére is rakjanak húst) Túfelesnek nevezték el.

A felvonó működik!

Az egész IX. kerületben talán csak ennél a vállalatnál van olyan lift, amely sohasem romlik el. De ezen a felvonón sem utazhatnak a dolgozók... A lift ugyanis a füstölőben van. Ezen az örökmozgó felvonón csak hurkák, kolbászok, oldalasok „közlekednek". A páternoszter zárt szekrényben van és 15 méter magasba viszi fel és hozza le a rudakon függő füstölnivalót. Ezáltal állandóan, egyenletesen éri a láng az árut. Üzemzavar? Csak percekig tart, mert a Szász és Babóti házi műhelybrigádok mindent gyorsan megjavítanak a telepen.

A versenyirodában

Versenyfelelős (telefonál): Igen, itt a Budapesti Marhavágóhíd és Húsfeldolgozó Vállalat. Igen, igen, a két vállalat egyesült. A sertésvágóhíd termékeit is itt dolgozzuk fel! Várjuk az elvtársat! *(Leteszi a kagylót, a várakozó látogatóhoz.)* A mi húsfeldolgozó telepünkön főleg sertéshús kerül a kolbásztöltő-, főző-, füstölőgépekbe és a présekbe. A sertésvágóhíd egyébként más vállalat. Évek óta versenyben vagyunk velük.

A vágási oszt. vez. (berohan): A Vári DISZ-brigád legyőzte a Jákfalvi vágóbrigádot.

Versenyfelelős: Mennyi?

Vág. oszt. vez.: Száznyolcnál tartanak. *(Kirohan.)*

Versenyfelelős (felírja): Remek! *(A látogatóhoz):* A Jákfalvi-brigád eddig megdönthetetlen rekordja 8 óra alatt 6 emberrel 105 vágás volt.

A csontozóoszt. vez. (be): Nagy Károly és Flasch Sándor 257 százalék.

Versenyfelelős (felírja): Pompás! *(Megszólal a telefon):* Halló, itt versenyiroda! Nagyszerű! Mennyi? 258 százalék? Brávó, hidegfüstölősök! *(Leteszi a kagylót.)*

Fiatal lány (be): Győztünk!

Versenyfelelős: Eredmény?

Fiatal lány: Nyolc százalékkal levertük a „Friss erőt"! *(Kisiet.)*

Versenyfelelős (írja): Szóval, „Új erő" brigád 187 százalék. *(Felveszi a kagylót.)* Kapcsoljátok a kolbásztöltőtermet! Halló, gyorsan valakit a „Friss erőből"! „Friss erő"? Most jelentették, hogy az „Új erő" 187, ti meg csak 179 vagytok. Na, el is várom. Másfél óra múlva adom le a megafon-jelentést. Friss erővel előre és akkor újra a „Friss erő" lesz az élen! *(Mosolyogva a látogatóhoz):* Egyre erősödik a verseny. December 9-én teljesítettük az évi tervet és most már nagyon bízunk abban hogy élüzem leszünk!

A győzelem mértéke

A vállalat DISZ-titkára nagyon büszke az oktatási munkára. A DISZ kultúrmunkája is elég jó, — válaszolja érdeklődésünkre.

Az egyik DISZ-tag hamiskásan odasúgja nekünk:

— Kérdezzék meg, mi van a kerületi vándorzászlóval...

Megkérdeztük...

— Most mi fogunk győzni, legalább egy borjúhosszal — hangzik a válasz. — A IX. kerületi FÖZÉRT úgyis csak dinnyehosszal lett első a versenyben. Nemsokára újra nálunk lesz a versenyzászló!

LUDAS MATYI. — Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő. TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség. VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10. — Felelős vezető Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 258.450.

EGYETEMI KÖNYVTÁR DEBRECEN